

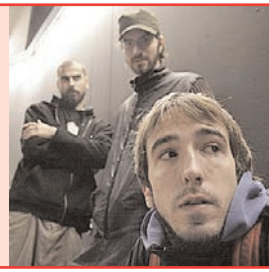
► **Sobirania alimentària**

Roda el món // Pàgina 18
El Fòrum Social Mundial per la Sobirania Alimentària s'ha celebrat ara a Mali, en una zona rural i amb presència de diferents sectors implicats: pagesos, pescadors i consumidors.

► **Aturem la guerra**

Què es cou // Pàgina 22
Quatre anys després de l'inici de la invasió de l'Iraq, la plataforma Aturem la Guerra convoca noves mobilitzacions per recordar que la injustícia segueix vigent.

► **La llebre del rap català**

Expressions // Pàgina 24
El hip-hop ha passat dels suburbis dels EUA a difondre's pel planeta, esdevenint un moviment amb transcendències molt diverses que segueix apuntant els principals eixos de desigualtat social.

diirecta

setmanari de comunicació

núm. 39 // 28 de febrer de 2007

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

L'ampliació del Prat afecta zones protegides

» Així està el pati // Pàgina 10

ELS ACCESSOS A LA NOVA TERMINAL ES FAN SENSE ESTUDI MEDIAMBIENTAL

» Així està el pati // Pàgina 16

Centenars de persones exigeixen l'alliberament de Núria Pórtulas

Capçalera de la manifestació de dissabte 24 de febrer al centre de Girona

Toe

» De dalt a baix // Pàgines 3 a 5

Moviment i lluita veïnal

La recent presentació del número 99-100 de *La Veu del Carrer* (revista de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona), dona peu a recórrer les principals lluites veïnals i reflexions sobre l'acció local als Països Catalans.

» Així està el pati // Pàgina 9

El PSOE indulta un empresari contaminador

El Consell espanyol de ministres ha reduït de quatre a dos anys de presó la condemna contra l'empresari bagenc Ramon Sangrà, propietari de Canteras Valsan de Sant Vicenç de Castellet, per realitzar vessaments il·legals entre 1993 i 1997. L'Audiència

de Barcelona va condemnar Sangrà l'any 2000 per haver contaminat de manera reiterada la riera de Castellet, que desemboca al riu Llobregat. Sangrà no haurà d'ingressar a presó i només haurà de pagar una multa de poc més de 4.000 euros.

» Així està el pati // Pàgina 11

L'especulació incideix de nou al casc antic de Lleida

L'abandó que ha sofert el casc antic de Lleida n'ha provocat la progressiva degradació. Aquest fet s'ha traduït en diversos casos d'esfondraments d'edificis, declaracions de ruïna, desenes de desallotjaments i nombrosos casos de d'assetjament immobiliari,

incentivats per la creixent especulació. La declaració de ruïna imminent del bloc núm. 12 del carrer Sant Martí ha encetat de nou la polèmica sobre el mal estat i les precàries condicions en què es troben moltes famílies que viuen al casc antic.

Editorial

Alta tensió política

L'anunci que les obres de la Molt Alta Tensió (MAT) a les comarques gironines estan previstes per a començar al juny, és un senyal inequívoc que el Govern de la Generalitat "d'esquerres i catalanista" no es diferencia de la resta de partits que hagin pogut controlar les diferents administracions. Més enllà de la retòrica ecologista d'algunes forces polítiques de la coalició, és evident que l'actual model energètic no el decideixen els polítics, sinó que són les grans empreses del sector les que imposen el que els va millor als seus interessos, o sigui, beneficis, al marge d'altres consideracions com la salut, el medi ambient o els interessos d'altres sectors econòmics menys poderosos. Les línies d'alta tensió o les autopistes elèctriques primen aquests beneficis, perquè assegurin l'existència de poques i centralitzades instal·lacions de generació energètica, en mans d'encara menys empreses. És igual si aquest model és destructiu ambientalment, desigualitari socialment i ineficaç energèticament. El balanç de comptes anuals és l'únic que compta.

El fet que aquest sigui un problema compartit a més comarques, com la Vall d'Aiguà i la Costera, fa més necessària la coordinació de les diferents lluites, no tant per no desviar tal o qual línia, sinó per exigir una altra cultura energètica que sigui una alternativa global i local, tal i com van fer les plataformes de defensa de l'Ebre. L'existència d'un Fòrum unitari a tots els Països Catalans, les mobilitzacions a Castella i Occitània i la manifestació de dissabte a Barxeta són, per tant, un bon senyal.

Pensem, doncs existim

Democràcia a preu de missatge

✉ **Xavi Martí**
/directa@setmanaridirecta.info/

Durant l'edat mitjana, els llibres i el coneixement estaven monopolitzats per l'Església. La por i la ignorància sempre s'han perfilat com una forma de control social i com un mètode extremadament eficaç de preservació del poder.

Després, va arribar l'invent de Gutenberg, amb el qual va aparèixer una possibilitat de democratització del llibre i del saber. Però, l'Església i el poder polític van regular amb lleis l'ús de la impremta i els llibres que es podien publicar.

Amb els il·lustrats, apareix la idea del coneixement universal, amb la raó com a motor i centre del progrés humà. El seu màxim exponent serà l'enciclopèdia. Aquesta intenció universalista es

veurà alterada pel control polític sobre l'accés als coneixements. Durant la il·lustració, només estudiaven els que tenien diners, mentre que el dret de vot estava reservat a les poques persones que eren ciutadanes.

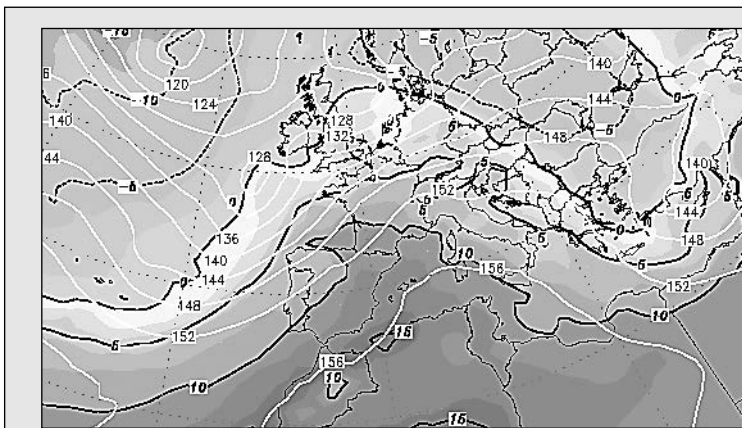
El segle XX va veure néixer diversos règims totalitaris que van fer de la negació de la llibertat d'expressió i del control de les consciències individuals la seva principal eina de control social i de preservació del poder. Aquests règims, segons la teoria liberal, són l'antitesi de les democràcies parlamentàries pel que fa a la possibilitat de generar i rebre missatges o informació.

A les democràcies parlamentàries, es garanteix la llibertat d'expressió, però la realitat mai és com sembla. El poder polític i judicial ha creat un discurs que a vegades es fa visible: es pot dir el

que es vulgui, però s'ha d'anar amb compte amb el que es diu. Només cal recordar que algunes pel·lícules de Kubrick van estar prohibides durant anys a França i a la Gran Bretanya.

Amb les noves tecnologies i Internet, sembla que la democratització del coneixement i de la comunicació és un fet innegable. Tothom pot rebre i generar missatges. Però, en aquest àmbit, també hi ha filtres: si no tens diners per comprar un ordinador o pagar la factura del mòbil, la democratització comunicativa s'esvaeix. Cal recordar, a més, que a tot el món, milers de milions de persones no tenen accés a l'electricitat.

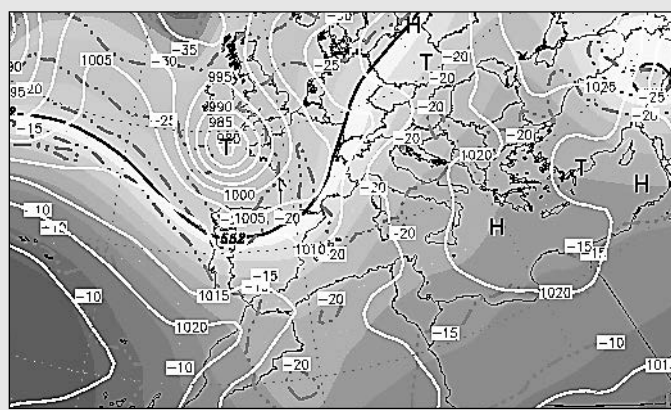
Els Matins de TV3 ha arribat als 200.000 missatges de text enviats pels espectadors. El preu d'aquesta democràcia és d'un euro i vint cèntims. ☎

Dimenge 4 de març les temperatures s'enfilaran per sobre dels 20 graus a la costa.

Suavitat i vent

Els règims general dels vents seguirà sent de Ponent. Alguns núvols dimecres 28 i cels clars amb temperatures altes a partir de dijous. El cap de setmana serà primaveral, amb màximes superiors als 20 graus a molts punts de la costa i del prelitoral. A partir de dilluns s'aproparan fronts poc actius amb nuvolositat variable. Les ventades de mestral seran més fortes i refrescarà una mica.

Dimarts 6 de març tornaran les ventades de ponent i mestral amb cels més ennuvolats

Com s'ha fet?

La setmana ha estat sobretot marcada per l'assemblea trimestral de la Directa, amb la participació de les corresponsalies i els diferents àmbits de treball de la publicació. Durant tota la jornada del 24 de febrer es va fer un repàs extens a la gestió, la distribució i l'actual situació del projecte comunicatiu. També es va reorganitzar el funcionament de la redacció i els processos de presa de decisió entre les corresponsalies i l'equip de correcció, fotografia i compaginació. Vam reafirmar-nos en la necessitat d'incorporar noves plomes a la redacció, noves aportacions i col·laboracions.

De tot plegat es va concloure que el projecte és encara feble, però que es manté en una tendència lenta i constant de nous subscriptors i creixement de les vendes. A finals d'any seria imprescindible aconseguir la xifra de 750 subscripcions per mantenir aquest ritme.

Per totes aquelles persones que estan subscriïdes i reben tard la publicació, els recomanem que truquin a la redacció per tal de poder rebre l'exemplar al punt de venda, on arriba puntualment tots els dijous.

Fe d'errades: El reportatge central de fotografia al número 38 va ser elaborat per Marc Sixto. Un oblit va fer que no aparegués el seu nom al quadre on habitualment hi figura el fotògraf.

El racó il·lustrat

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ

Roger Costa

REDACCIÓ

De dalt a baix: Gemma Garcia i Jordi Panyella * Impressions: Laia Alsina i Mariona Ortiz * Així està el pati: Guillem Sánchez, Lluc Salellas, Laia Alsina, Jesús Rodríguez * Roda el món: Guillem Sánchez * Observatori dels mitjans: Enric Borràs i Abelló * Què es cou: Gemma Garcia i Jordi Panyella *

Expressions: Roger Palà, Jordi Vidal i Santi Eizaguirre * La graella: Jesús Hita

FOTOGRAFIA

Edu Soteras i Toni Arnau

CORRECCIÓ

Laia Bragulat, Carles Biosca i

Òscar Canudas

PUBLICITAT

Jesús Hita

DISTRIBUCIÓ

Xavi Camós

SUBSCRIPCIONS

Helena Olcina i Amigo

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

c/ Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il·lustracio@setmanaridirecta.info
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 27

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

☎ **-Reconeixement.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

🚫 **-No comercial.** No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

🔄 **-Sense obres derivades.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'ús legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» El personatge principal número cinquanta del número 99-100 de *La Veu del Carrer* és Juan Antonio Samaranch. Mentre l'Ajuntament de Lausana (Suïssa) es va negar a declarar-lo ciutadà honorífic a causa del seu passat franquista, l'Ajuntament de Barcelona, segurament emocionat de recordar aquelles paraules de "a la ville du Barcelona", ja li havia lliurat la medalla d'or de la ciutat_

» Andrés Naya, codirector de *La Veu del Carrer*, va defensar que les ajudes públiques i subvencions a aquest tipus de publicacions han de recolzar "la nostra llibertat d'expressió i no condicionar-la" _

» Mentre la construcció continuï essent la principal font d'ingressos que reben els ajuntaments en la seva gestió, serà normal que la majoria de reivindicacions locals i veïnals intentin frenar l'engreixament de la dictadura del totxo_

» El polític Joan Subirats defineix l'any 2006 com "l'any de l'habitatge", impulsat per les nombroses i innovadores formes de reivindicació d'aquest dret. Alhora, l'urbanista Jordi Borja diu que "casa i llibertat pot ser, avui, l'equivalent urbà a la justa i revolucionària consigna camperola de terra i llibertat" _

MOVIMENT VEÏNAL // LA FAVB PRESENTA EL NÚMERO 100 DE 'LA VEU DEL CARRER'

Un contrapunt al poder local

↳ Gemma Garcia
i Jordi Panyella
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El dia 22 de febrer, la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona (Favb) va presentar el número 99-100 de la seva revista, *La Veu del Carrer*. Aquest número, que alhora commemora el quinzenès aniversari de la publicació, porta per nom "Poder i ciutat. Qui mana a Barcelona?", i ofereix un retrat dels que han anomenat "els 50 principals". També inclou una trentena de reportatges sobre les principals expressions de poder que viu (o pateix) la ciutat: el sector immobiliari, la policia i els cotxes, entre d'altres.

El moviment veïnal té un arrelament territorial i no temàtic, que li permet estar obert a altres moviments i realitats

Marc Andreu, codirector de *La Veu del Carrer*, va dir: "és pretensions mirar d'esbrinar qui mana realment a Barcelona", per tant, "presentem una llista subjectiva". En aquesta llista, hi trobem gent del món de la política però, sobretot, de l'empresa i, per afinar una mica més, de les empreses constructores. El professor d'economia apli-

Manifestació veïnal al Besòs, el 1977, en protesta pel mal estat dels pisos

Pere Monés

cada i líder veïnal del barri de La Prosperitat, Albert Recio, va recordar als polítics que, si a la llista dels "50 principals" s'hi reflecteix més el poder econòmic que el poder polític, deu ser per alguna cosa, i els va suggerir i, al mateix temps, demanar: "no tingueu por d'admetre que no maneuvem tant com els poders econòmics. Us ho diem, justament, perquè sapigüeu que heu de defensar els interessos públics". Aquesta defensa és un reclam històric del moviment veïnal crític, que ha funcionat com a contrapunt al discurs oficial.

↳ **Història del moviment veïnal**
Marc Andreu escriu, al número 2 de *Quadern de Carrer*, publicació que també es va presentar el ma-

teix dia 22, que "el moviment veïnal i ciutadà (...) és el moviment social que pot fer millor enllaç, de pont interpretatiu, entre l'antifranquisme i la democràcia actual, entre el vell obrerisme de classe i els novíssims moviments socials". I ho justifica amb tres motius: el primer seria "la seva continuïtat organitzativa i generacional durant el franquisme, la transició i la democràcia"; el segon seria que "el seu arrelament territorial, no temàtic" li permet estar "obert al contacte amb d'altres moviments i realitats associatives"; finalment, el tercer motiu seria "la seva configuració especial com a moviment social", que aglutina aspectes tant del conflicte de classes, com dels nous moviments socials.

En aquest sentit, no és estrany que ecopacífistes, okupes i altermundistes, uns moviments que apliquen l'anàlisi "pensa globalment, actua localment" i que van ocupar part de l'espai deixat per un moviment veïnal fort a l'inici de la transició –i en crisi als vuitanta– ara, des de la seva recuperació als noranta, hi mantinguin una relació que té més complicitats que desenccontres.

↳ **La premsa de barri, una eina del moviment veïnal**
Acollint-se a la llei franquista d'associacions, alguns sectors de l'esquerra clandestina van veure en l'incipient moviment veïnal i els seus butlletins un espai on difondre noves lectures crítiques de la ciutat

i elements de mobilització popular. Autogestionària, participativa i pròxima en els continguts, la premsa de barri o veïnal apareixia com una alternativa a la premsa oficial.

Entre els anys 1968 i 1977, a Barcelona van néixer trenta-nou publicacions relacionades amb el moviment veïnal. L'any 1969, naixien dues de les revistes catalanes més significatives de les que van sorgir durant la dictadura: *Gramma*, a Santa Coloma de Gramanet, i *El Maresme*, a Mataró. Amb l'arribada de l'anomenada democràcia, aquestes dues publicacions, com la majoria de premsa veïnal, van patir un desencant. La majoria dels seus impulsors van passar a ocupar càrrecs de gestió municipal i van esdevenir defensors d'interessos partidistes contraposats.

Autogestionària, participativa i pròxima en els continguts, la premsa de barri apareixia com una alternativa a la premsa oficial

A partir del boom olímpic de 1992 que va trasbalsar Barcelona i gran part de Catalunya, el propi moviment veïnal comença a dubtar i recelar de les "promeses". La premsa de barri reneix amb un nou element, la contrainformació.

Col·lectius desencantats, arrelats als barris o petits municipis, moviment okupa, casals de joves i associacions de veïns veuen la possibilitat d'editar noves publicacions per relacionar-se amb el barri, captar-ne les necessitats i oferir un espai col·lectiu per, un altre cop, imaginar la vida local. Aquest espai –com ja va passar a finals del franquisme– ofereix, alhora, una oportunitat als periodistes de publicar aquelles coses que no poden publicar als mitjans convencionals.

Actualment, ha aparegut el que Gerard Maristany i Albert Musons anomenen la *pseudopremsa* de barri, publicacions finançades per grups de comerços, amb l'objectiu d'inserir-hi publicitat, que sovint arriba al 70% del total de les planes. Tot i que tenen capçaleres amb noms vinculats a un barri o municipi, els seus continguts no s'hi corresponen. Més aviat parlen de temes no locals com la salut, la gastronomia o els entreteniments. ❶

La reflexió

Moviment veïnal i moviments socials

↳ Eva Fernández
Presidenta de la FAVB

Barcelona ha estat i continua essent escenari d'una lluita constant pel poder, pel poder econòmic i pel poder polític. Als anys seixanta i setanta, es viuen les grans migracions internes cap a Barcelona; són els anys de l'especulació salvatge, dels polígons, de l'aluminosi, dels diumenges autoconstruïts clavaguers, etc. En aquells anys, va sorgir el moviment veïnal que es va vincular a la lluita per les llibertats i que va aixecar els barris a cop de pancarta i manifestació.

L'inici dels anys noranta, va representar l'escenificació d'allò

que, anys després, segueix essent font de dures controvèrsies: el pas de la ciutat industrial i obrera a la ciutat que aposta pel turisme com a font de riquesa. Una font de riquesa que s'ha revelat plena d'efectes col·laterals. Si la Barcelona obrera era una ciutat de desigualtats, que es plasma ven als barris populars i en les difícils condicions de vida i de treball de la classe obrera, la Barcelona que s'ofereix com a objecte de consum paga la seva taxa en la pobresa i la precarietat, l'accés cada cop més difícil a un habitatge digne o la negació i la substitució de la història real per una història retallada a mida, *museificada* i privada de la seva essència crítica i radical. La ciutat

postmoderna ven un miratge d'igualitarisme fals, l'hipotètic accés a una hipoteca que s'arro-

Combinar velles i noves formes de lluita i cercar xarxes de resistència és una qüestió de supervivència

segarà tota la vida i que, en el millor dels casos, servirà a les classes populars per tapar els

forats d'una mai desenvolupada societat del benestar.

Una ciutat que està segregada per les immobiliàries i les multinacionals del negoci turístic, una ciutat on cada cop és més difícil reconèixer-se. Pobres, treballadores sexuals, immigrants sense papers, precàries i precaris joves i grans, són figurants que es pretén treure de l'escenari. Un escenari on la dissidència política vol ser controlada i domesticada a través del desprestigi o de la criminalització. Les anomenades ordenances del civisme en van ser una mostra. En aquest context, combinar velles i noves formes de lluita i cercar xarxes de resistència és una qüestió de supervivència.

LLUITES HISTÒRIQUES

» El 1974, el veïnat del barri perifèric de Bonavista, a Tarragona, va fer un boicot de dotze dies per protestar pel pèssim servei de l'única línia d'autobusos que els comunicava amb la ciutat
 » El 10 de març de 1971, els veïns i veïnes de Santa Coloma de Gramanet van organitzar la manifestació més gran de la ciutat per reclamar un ambulatori
 » A mitjan dels 90 i principis de 2000, el moviment veïnal de l'àrea metropolitana de Barcelona va rebel·lar-se contra el preu de l'aigua. Van aconseguir rebaixar el preu, i que aquest es calculi en funció del consum per persona

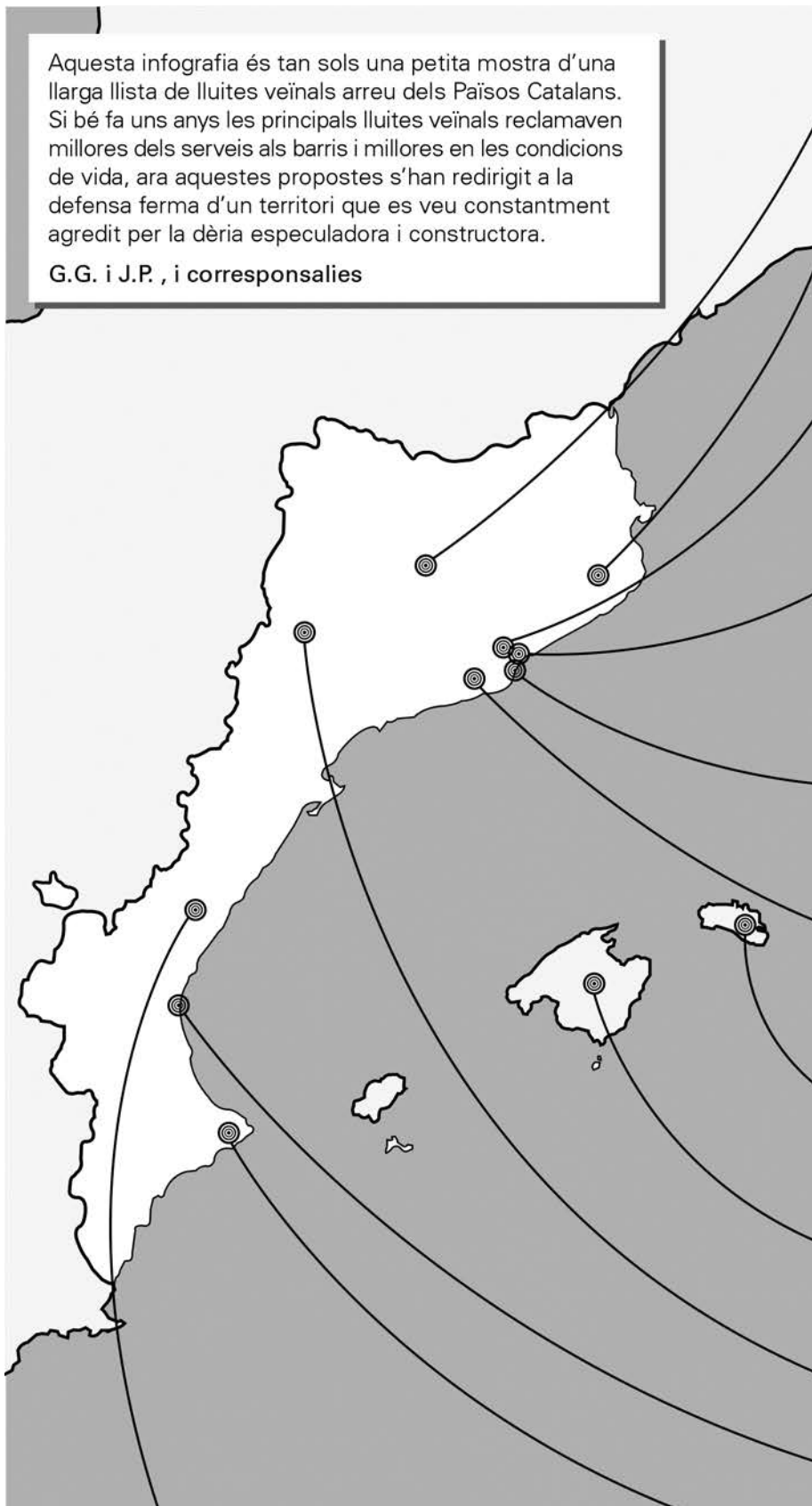
» Els veïns i veïnes del barri del Poblenou de Barcelona es van organitzar en la Plataforma en Defensa de Can Ricart, per evitar la destrucció de l'important i històric recinte fabril. Can Ricart és el símbol de la lluita en defensa del patrimoni industrial. Alhora, l'anomenat pla 22@ –que afecta el recinte– ha provocat la deslocalització de diverses empreses i la desaparició de l'activitat artística que s'hi desenvolupava. Es tracta d'una operació especulativa privada, legitimada per un pla urbanístic municipal

MOVIMENT VEÏNAL // ASSOCIACIONS I PLATAFORMES EN DEFENSA DEL TERRITORI

Dotze lluites veïnals als Països Catalans

Aquesta infografia és tan sols una petita mostra d'una llarga llista de lluites veïnals arreu dels Països Catalans. Si bé fa uns anys les principals lluites veïnals reclamaven millores dels serveis als barris i millores en les condicions de vida, ara aquestes propostes s'han redirigit a la defensa ferma d'un territori que es veu constantment agredit per la dèria especuladora i constructora.

G.G. i J.P., i corresponsalies

SOLSONÈS

Atemptat contra el territori

Ipcena i les plataformes en defensa de la Vall de Lord i el Solsonès presentaran un recurs contra el Pla Urbanístic de Port del Comte, que preveu construir més de quatre-cents xalets i l'ampliació de l'estació d'esquí i del camp de golf. Denuncien que és un atemptat contra el territori per tal d'especular, a causa de la proximitat a la capital i de la possibilitat que els habitatges esdevinguin segones residències.

GIRONA

L'agressió asfàltica

El desdoblament de la N-II ampliarà l'autopista AP7 a vuit carrils, al seu pas per Sarrià de Ter. La Plataforma Salvem Sarrià denuncia aquesta agressió al territori, l'expropiació de cases i la pèrdua de qualitat de vida de tot el poble. La Plataforma la formen veïnes, entitats del poble i els tres grups polítics municipals. L'Ajuntament interposarà un recurs a la resolució del Ministeri de Foment.

VALLÈS

Sanitat de qualitat

La FAV de Sabadell s'està mobilitzant per denunciar la situació deficitària que pateix la comarca en l'àmbit sanitari. El servei d'urgències de l'hospital de referència, el Taulí, està col·lapsat i el Pla de Xoc presentat per la Generalitat el 2005 no ha complert els terminis. La FAV proposa un nou pla, que reivindica més llits per la sanitat pública, l'ampliació de la plantilla i la millora del transport als centres sanitaris.

Via Verda en perill

Cerdanyola del Vallès és un municipi que ha crescut molt durant les últimes dècades. El projecte d'urbanització del Centre Direccional a la plana del Castell de San Marçal suposa la pèrdua d'un connector biològic important –Via Verda, Collserola, Sant Llorenç. Diverses entitats i el col·lectiu PAS (Participació Activa i Social) lluiten per aturar una obra que implicaria urbanitzar un espai que augmentaria un 50% el sòl ocupat del municipi.

BARCELONA

L'oposició al cinisme

Patinadors, treballadores sexuals, immigrants, dissidents i indigents són alguns dels col·lectius que s'han vist estigmatitzats per la normativa sobre civisme a Barcelona. L'Associació de Victimes del Civisme agrupa l'oposició a aquesta ordenança, que criminalitza tot allò que no encaixa estèticament amb la "botiga més gran del món".

BAIX LLOBREGAT

Cal Suís pel barri!

El 2004, diferents grups i AAVV d'Esplugues de Llobregat conflueixen en l'ocupació de la masia de Cal Suís. Feia divuit anys que l'Ajuntament prometia cedir l'espai al barri però, finalment, el va vendre a l'Hospital Sant Joan de Déu. Aquest espai aglutina lluites i uneix objectius: es reactiva la lluita contra el pla Caufec, neix la revista EntreBastidors, s'organitzen la festa major i el carnestoltes popular, entre altres coses.

MENORCA

Base militar per a ús social

Des de 2006, l'Associació de Veïns de Ferreries tira endavant una campanya per reclamar l'ús públic d'una antiga base militar nord-americana abandonada. El 1993, va passar a mans del Ministeri de defensa espanyol. L'Ajuntament en va reclamar la compra, però de moment continua en desús.

MALLORCA

Parc versus cotxes

La Plataforma Pel Parc de Les Vies ha elaborat un contraprojecte a la proposta de l'Ajuntament de Palma i el govern balear per transformar el carrer Jacint Verdaguer en el Parc de les Vies. Proposen la creació d'un espai verd en comptes d'una entrada des de l'autopista, que implicaria el pas d'entre 15.000 i 20.000 cotxes al dia per l'espai que cobrirà les vies del tren soterrades en la seva entrada a la ciutat.

TERRES DE PONENT

Defensa de l'espai públic

Moviments veïnals i col·lectius de la ciutat afectats pel boom especulatiu s'agrupen a ALDEP (Assemblea en Defensa dels Espais Públics de Lleida) des de l'any 2004. Actualment, lluiten contra la futura construcció (març 2007) d'un pàrquing privat i de pagament a l'Hospital Arnau de Vilanova. Consideren que s'està prioritant aquesta inversió (12'5 milions), abans de solucionar les grans mancances que té l'hospital.

PAÍS VALENCIÀ

Aire net

La Plataforma No Contaminació neix el 1997 quan un grup de mares, angoixades pels problemes de salut dels seus fills a causa dels altíssims valors de contaminació de l'aire a l'Alcora (comarca de La Plana) –una zona plagada d'indústria taulellera–, decideix començar a mobilitzar-se. Ja han aconseguit que moltes empreses incloguen sistemes de filtratge, tot reduint part de la contaminació.

L'aigua pel poble

El juny de 2005, l'Ajuntament de Pego (comarca de la Marina Alta), governat pel tripartit valencià (Bloc, PP i PSOE), aprova la construcció d'un camp de Golf i 5.000 habitatges, fet que posa en perill l'aigua de la comarca de la Marina Alta i el Parc Natural de la Marjal Pego-Oliva. A hores d'ara, ja s'han presentat més de 1.100 al·legacions en contra al municipi, que té 10.000 habitants.

Barri mariner a la deriva

El Cabanyal-Canyamelar és el barri mariner de València. Guarda, encara, el sistema urbà reticular, derivat de les barraques (antigues cases típiques). La plataforma va néixer l'any 98, quan l'Ajuntament (PP) va aprovar la prolongació de l'Avinguda Blasco Ibáñez fins la mar, que suposa la destrucció de 1.651 habitatges declarats "bé d'interès cultural".

» Eugenio Madueño a *La Veu del Carrer*: “A un assaig, *Confianza y temor en la ciudad* (Arcadia), Zigmunt Bauman recorre als textos de Manuel Castells per deduir que “els grans assumptes que condicionen les nostres vides –el terrorisme internacional, l’efecte hivernacle, la contaminació de l’aigua i de l’aire, etc.– es determinen en l’àmbit global, però les seves conseqüències –atemptats a Nova York o Madrid, migracions, refugiats i desplaçats, etc.– afecten l’àmbit local. Les ciutats són els abocadors dels residus que produeix la globalització”, diu Bauman_

» El Pla de Barris que va aprovar l’Ajuntament de Barcelona la passada tardor vol dividir Barcelona en setanta barris. Aquesta divisió suposa una fragmentació administrativa, però també una fragmentació en la recerca d’interlocutors. “La regidora que ha impulsat aquest pla em va dir: és que nosaltres volem tractar amb els ciutadans individuals, i no amb les associacions”, explica en Jordi Borja_

ENTREVISTA // **JORDI BORJA. GEÒGRAF I URBANISTA**

“L’àmbit local és un espai de resistència social i cultural”

CG G.G i J.P.

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Geògraf i urbanista, professor de la Universitat Oberta de Catalunya, va ser tinent d’alcalde de descentralització i participació de l’Ajuntament de Barcelona pel PSUC (1983-87).

Algun cop has parlat de fracàs de la política metropolitana a l’àrea de Barcelona. Quines potencialitats tindria?

Des d’un punt de vista social i econòmic, un poder metropolità no solament seria més racional, sinó que donaria possibilitat d’intervenció als municipis de la perifèria. I, des del punt de vista polític, que no hi hagi un govern metropolità vol dir que hi ha una opacitat en la presa de decisions. Es prenen unes decisions que afecten el conjunt de l’àrea metropolitana, però ningú sap on es prenen. Vivim en una ciutat metropolitana, però només estem representats al municipi.

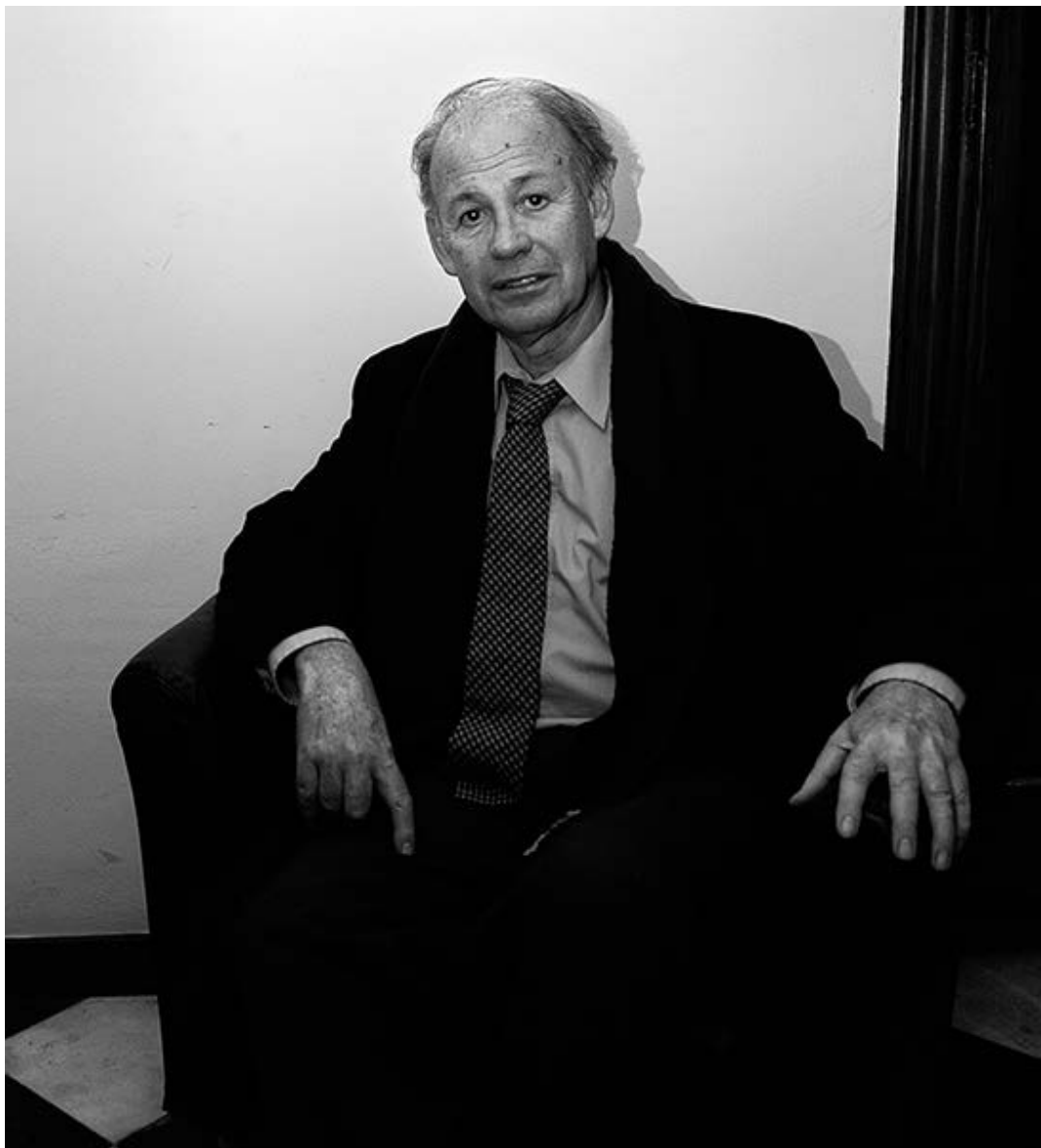
El barri, una creació social amb història que té una morfologia que configura la seva unitat

Com intervenen els moviments veïnals en la gestió de l’àrea metropolitana?

A Barcelona, tenim la Favb, que té el mèrit d’unificar demandes socials i exigències de participació, però no hi ha un equivalent en l’àmbit metropolità. És a dir, hi ha una gran segmentació del moviment social i, per tant, costa més un debat ciutadà i democràtic sobre els grans temes. Perquè hi hagi participació, convé que hi hagi interlocutors i, en aquests moments, els interlocutors es troben al municipi o al barri, però no més enllà. Això és un problema.

Precisament, has criticat el Pla de Barris aprovat per l’Ajuntament de Barcelona perquè abusa d’aquesta segmentació.

El Pla de Barris és intrínsecament pervers, perquè porta la relació amb els ciutadans al nivell més petit possible. No és que aquest àmbit sigui irrellevant, però no

Jordi Borja abans de ser entrevistat a l’Ateneu Barcelonès

Asier Altuna

pot ser l’únic lloc de connexió amb els ciutadans. És anar a buscar el debat, la informació i la negociació –si cal– a les coses més petites, i com més petit és l’àmbit de participació, més petites són les coses que s’hi poden parlar. Per tant, és evitar el debat, la negociació, el conflicte i la gestió del conflicte sobre els grans temes de la ciutat.

Al principi, es volia que cada barri tingués 20.000 habitants, això no vol dir res, Vallbona és Vallbona, encara que tingui 1.000 o 2.000 habitants! El barri és una creació social, que té una història que, de vegades, té una morfologia que acaba de configurar la seva unitat i, de vegades, és producte més aviat d’un moviment social, o d’una centralitat potent que li dona nom.

Pensem que els polítics pensen en l’exercici del poder i els tècnics, normalment, tenen visions molt sectorials. Aleshores, és molt important tenir el contrapunt dels col·lectius ciutadans,

que tenen com a preocupació, tant la seva qualitat de vida, com les relacions socials que volen tenir, que volen desitjar, o com moure’s en l’espai públic.

És una intervenció criticaves l’alcalde Jordi Hereu perquè va dir: “el carrer és neutral”.

Vull suposar que, quan va dir que era neutral, volia dir que tothom ha de tenir accés a l’espai públic. Però, és clar, dir neutral més aviat fa recordar que és el lloc on no hi passa res, que és el lloc on no hi ha conflicte, on tot està ben ordenat i ben regulat. La ciutat, necessàriament, ha de generar elements d’informalitat i de transgressió, perquè estem en societats injustes i desiguals, i l’espai públic ha d’expressar tot això.

Penso que va ser una expressió poc afortunada, però que expressa una certa tendència a considerar que la ciutat ha de ser un lloc tranquil, i la ciutat no pot ser un lloc tranquil. És a dir, un pot estar tranquil a casa, és important que se senti segur a l’espai públic,

però –al mateix temps– és inevitable que l’espai públic tingui usos conflictius entre ells. La gent del poder considera el conflicte com una patologia social, i no entenen que la democràcia no és negar el conflicte, sinó procurar que es desenvolupi sense violència o, en tot cas, amb una violència suportable per totes les parts.

Fa deu anys, publicaves un estudi, juntament amb en Manuel Castells, on anunciàveu que, davant el perill de la globalització incontrolada, existeix la possibilitat de reinventar la democràcia i crear qualitat de vida a partir d’allò local.

Des d’allò local, cal plantejar-se que els ciutadans conquereixin la millor qualitat de vida possible, el grau més alt de justícia social i de participació política democràtica, però també és important que, des de l’àmbit local, es combatin els efectes perversos de la globalització.

El que anomenem globalització –que no és un fet tant nou sinó

les seves característiques– i els canvis en els sistemes de producció i d’intercanvi no són neutres, tenen efectes positius i efectes nefastos per molta gent. Aleshores, l’àmbit local també és un àmbit de resistència cultural, d’identitat, patrimoni o territori, de cada llengua, etc. I també és un àmbit de resistència social, per exemple, oposant-se a la degeneració de la democràcia, a aquests elements feixistoides que es poden donar en governs autoritaris, en els fonamentalismes, etc. Cal parlar de les ciutats resistint la globalització, més que no adaptant-s’hi. El pitjor fonamentalisme, ara, està representat pel govern dels Estats Units, és un fonamentalisme econòmic, ultraliberal, polític, patriòtic i –al mateix temps– imperialista i religiós. Per tant, les ciutats que són llocs de diversitat i convivència poden suposar una resistència.

L’ordenança per la convivència és prenazi, estigmatitza col·lectius sencers

Et vaig sentir dir que l’ordenança per la convivència que s’ha aprovat a Barcelona és “prenazi”.

A mi, em sembla bastant escandalós, no solament que l’Ajuntament de Barcelona hagi aprovat aquesta ordenança sinó que, malgrat l’oposició ferma d’algunes entitats, hi hagi hagut poca reacció ciutadana. Aquesta ordenança va néixer a *La Vanguardia*, a resultes de la campanya de premsa groga reaccionària que va fer. Però, a més a més, el més escandalós és que s’està copiant. Crec que han perdut el sentit del que són els valors democràtics més elementals.

Aquesta ordenança –jo insisteixo– és una ordenança prenazi, no perquè els qui l’han fet ho siguin, sinó perquè el resultat del seu populisme reaccionari, de la ignorància dels polítics i de la incompetència dels tècnics és haver fet una ordenança que estigmatitza col·lectius sencers. I, és clar, s’ha aprovat sense crítica, perquè fins i tot la crítica d’ICV només es fixa en els detallets, quan és tota l’ordenança –de cap a peu– que és digna d’un règim autoritari i, a més, tonto, perquè aquesta ordenança és inaplicable. ☉

Impressions

Raimundo Viejo Viñas. Professor de Teoria Política de la UPF i membre del GRTP

/opinio@setmanaridirecta.info/

Més enllà del sobirà: Euskal Herria

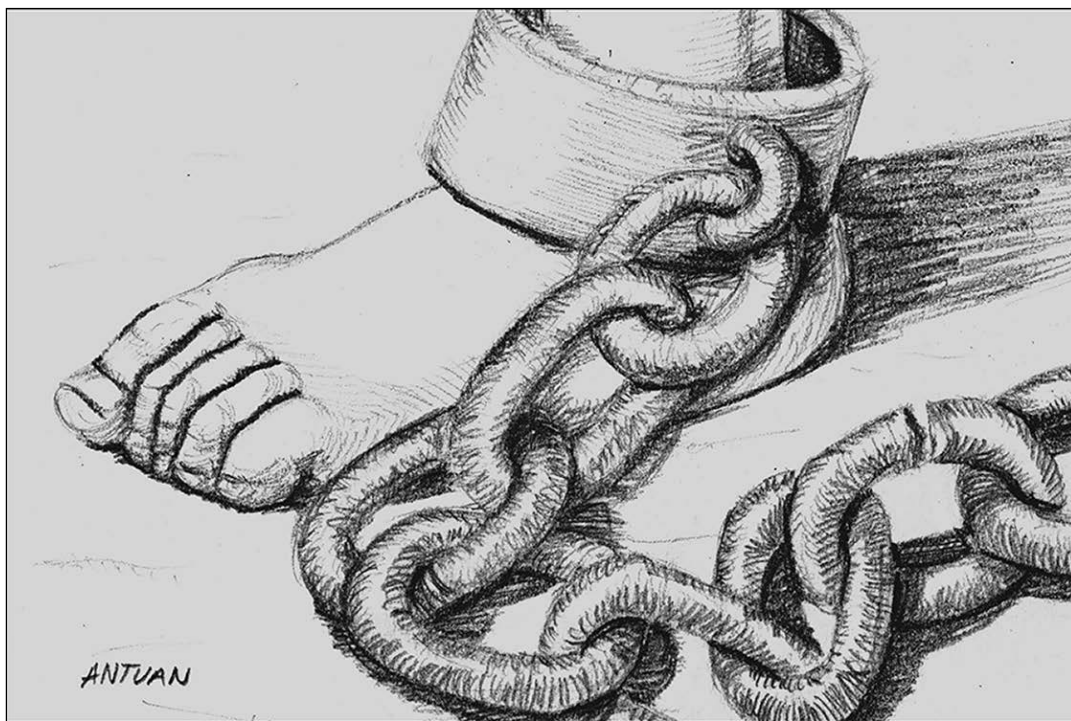
Per més que sigui evident, no ho sembla: el que es juga a Euskadi és la fi d'un paradigma polític —enunciat per Hobbes— i d'un paradigma d'antagonisme social —pensat per Lenin. El primer presenta el dubtós honor d'haver creat un terrible aparell normatiu capaç de reduir la justificació del poder al problema de l'amenaça de mort violenta (amenaça que es fa més efectiva quan es procedeix a alguna mort sacrificial de tant en tant, ja sigui per condemna d'un tribunal, ja per mitjà del terrorisme d'Estat).

El fet que, històricament, hagi estat possible estructurar relacions de dominació sobre la premissa d'un "poder de vida o mort" (vitae necisque potestas); que, a partir d'aquí, s'hagi organitzat una institució d'institucions tan formidable com l'Estat i que aquest hagi arribat —en el transcurs de la Revolució Francesa— a

fer-se Estat nacional (i el néixer, i no Déu, és el que ens fa iguals), tot això no ha impedit que el paradigma hobbesià de política hagi fracassat tantes vegades com ha cregut triomfar. I això pel simple fet que una vegada i una altra la multitud ha escapat al seu poder disciplinari, a la seva incapacitat per reduir a la unitat el que és una multiplicitat proliferant, una multiplicació inevitable de singularitats que es recolza en l'èxit de l'antagonisme social.

Les societats en què vivim ja no poden ser reduïdes a unes poques classes, a un conjunt reduït d'identitats, a uns esquemes ideològics rudimentaris amb els quals aplicar les categories organitzatives de la societat informada per la fàbrica. Per contra, el desenvolupament imparabile de xarxes socials cada vegada més complexes, més ben imbricades, productives, carregades amb els voltatges afectius més alts, les condensacions de valor més extraordinàries —que neixen de la inesgotabilitat mateixa del desig—... Tot això apunta a un canvi de paradigma de dimensions històriques. Un canvi que té dates com 1648, 1789, 1848, 1917, 1968, 1989 o 1994.

En efecte, 1648 marca el naixement de l'Estat modern, encara absolutista, mentre que 1789 suposa la revolució en la legitimació d'aquest Estat: la Nació, la dignitat de naixença com a instància capaç de legitimar el poder sobirà. D'igual manera, el 1848, la Primavera de les Nacions inaugura una tensió interna a la legitimitat nacional: lluny d'haver-se construït en l'admissió de la diversitat, l'Estat nacional es revela històricament

Antuan

com un instrument de dominació ètnica, completament aliè a la neutralitat que pretén per a si, mentre les seves lleis aniquilen la diversitat cultural.

Al costat del moviment obrer, el sufragisme feminista, els nacionalismes sense Estat que reivindiquen la dignitat de naixença —ja no respecte a l'absolutisme, sinó respecte al propi Estat nacional i nacionalitzador— es converteixen en els principals agents de l'onada revolucionària de 1917. No obstant això, aquest paradigma polític dels moviments emancipadors, de la multitud irreductible, continuava essent dependent del poder sobirà, de la forma Estat.

Haurà d'arribar, doncs, l'onada que esclata el 1968

perquè els moviments socials inaugurin la llarga marxa de l'autonomia política, del canvi de paradigma organitzatiu. Good bye, Lenin! El poder constituent irromprà així, de cap a cap del planeta, travessant les àrees geopolítiques més diverses, des de l'Europa mediterrània fins a l'Amèrica Llatina, des d'Àsia fins al món soviètic. La caiguda del Mur de Berlín, el 9 de novembre de 1989, marca el punt de no retorn i el 1994, amb la declaració de la Selva Lacandona, el principi d'un esdevenir global de l'emancipació aliè a la política de vida i mort, a la política de la sobirania, del poder exercit sobre els territoris.

En aquest context, és on el procés de pau per Euskal Herria

marca la possibilitat d'una emancipació distinta, la llibertat de la Nació de la multitud, d'aquella que ja no necessita exercir un poder de vida i mort sobre el territori, sinó que s'articula sobre la lliure voluntat de decidir amb què es doten els qui lluiten per la seva dignitat de naixença, per ser iguals, més enllà de les pobres limitacions de la constitució formal, dels marcs legals. Per ventura, Euskal Herria podria arribar a ser una de les primeres nacions que no té unes fronteres de la mort, com les de Ceuta i Melilla, sinó unes fronteres del reconeixement de l'altre, de recerca permanent de la igualtat en la llibertat de decidir, en la solidaritat fraterna d'un esdevenir humà comú.

El procés de pau marca la possibilitat d'una emancipació articulada sobre la lliure voluntat de decidir amb què es doten els qui lluiten per la seva dignitat de naixença

Rosa Carbó. Sociòloga

/opinio@setmanaridirecta.info/

Els enigmes de l'abstenció

Amb els resultats del referèndum andalús sobre el nou Estatut d'Autonomia, es posa un altre cop sobre la taula el tema de l'abstenció. En aquest cas, ha estat el 63% de l'electorat qui ha decidit no anar a votar. Hi ha hagut altres moments estel·lars de l'abstenció, com ara les últimes eleccions al Parlament de Catalunya (43,96%), el referèndum del nostre Estatut (51,15%) o el del Tractat de la Constitució Europea (59,41%).

Davant d'aquests resultats, tornem a veure la indiferència de les diferents formacions polítiques. Surten davant dels mitjans, diuen amb seguretat i contundència que la participació ha estat tot un èxit i, a continuació, la tradicional pluja de dades sobre

la comarca, el municipi, els resultats de cada partit polític, etc.

Tot i que, en alguns mitjans de comunicació, l'endemà destaquen la baixa participació, passa un dia, un altre, i un altre i ja no apareix cap tipus de comentari. Ni un article d'opinió, ni una carta al director, ni tal sols es parla ja de declaracions d'algun polític. Res que mostri algun tipus de reacció, que vagi més enllà i es qüestionï què vol dir la baixa participació, què és el que fa que la ciutadania no vulgui participar i què és el que fa que les principals institucions no en vulguin parlar.

Els principals legitimadors i garants dels sistema electoral no fan cap tipus de reflexió crítica, no mostren cap tipus d'inquietud pel fet que cada cop menys ciutadans

Els principals legitimadors del sistema electoral no fan cap tipus de reflexió crítica davant el fet que cada cop menys ciutadans i ciutadanes participin a les eleccions

i ciutadanes participin a les eleccions. Fins i tot he arribat a escoltar com algun tertulià —d'aquests que són d'una raça a part, que són mig divins perquè saben de tot—, amb to d'especialista, ha arribat a dir que l'abstenció és un fenomen saludable per una democràcia liberal. És a dir, que el fet que la ciutadania no vulgui dir la seva, que en els pocs temes en què li demanen l'opinió no vulgui opinar, que deixi a les mans dels gestors especialistes del que és públic les qüestions polítiques que li pertanyen significa gaudir de bona salut democràtica. Evidentment, que sigui saludable que el demos no participi del sistema polític democràtic és d'una lògica aclaparadora. I per què no fem més pel sistema: no fem eleccions, creem un govern

permanent amb un cap d'estat i de govern etern i ja està. Solucionat, tornem al franquisme, ja que —seguint la lògica tertuliana— aquest sí que va ser un sistema saludable. Però, sense anar tan enllà, val a dir que el fet que no hi hagi cap tipus de reflexió autocrítica dels partits polítics i institucions públiques, que ni tan sols s'hagin qüestionat que alguna cosa no va bé, potser vol dir que cada cop estan més deslligats dels ciutadans i ciutadanes mortals i que els cal repensar una mica les formes i actituds. Tot això, si no emergeix, potser vol dir que la nostra democràcia liberal i els seus representants no estan en plena forma, ben el contrari, tenen el colesterol alt i amenacen amb un atac de cor...

Jordi Oriola i Folch. Autor del documental "Barcelona 2006: l'any del civisme"

/opinio@setmanaridirecta.info/

Les polítiques públiques de control social

Ruïnes conservadors i els eixos de les polítiques municipals no són les legislacions laborals, les iniciatives en matèria d'habitatge, les mesures fiscals per redistribuir la riquesa, o la millora dels serveis socials, tot i que podrien ser-ho, tenint en compte la realitat social que vivim. Més aviat, la gestió municipal gira al voltant de l'ordre i la seguretat.

I és que, en el món que ens ha tocat viure, ens arriben influències anglosaxones de l'estil de la "tolerància zero" de l'excalcalde de Nova York, Rudolph Giuliani, que perseguia grafiters, prostitutes i pidolaires com si fossin delinqüents. I, per deixar clara aquesta influència, el cap de la policia de Nova York va visitar Barcelona el maig de 2005 i va aportar documentació abundant a la Guàrdia Urbana (Directa, novembre 2005).

Igualment, des de França, ens insinuen que la solució davant la conflictivitat social no són els plans socials sinó la mà dura. A finals de 2005, els suburbis de París —que han patit una llarga discriminació— van ser criminalitzats per Sarkozy, que va apostar per la pressió policial, cosa que —de manera previsible— va esclatar en greus disturbis, quan dos joves van morir mentre eren perseguits per la policia. Lluny de censurar l'excés de mà dura del ministre, l'opinió pública francesa el va premiar amb una gran popularitat per haver estat ferm, i ara és presidenciable.

A Barcelona, durant l'estiu de 2005, La Vanguardia va publicar divuit titulars en portada i setanta-quatre pàgines sobre l'incivisme en només quaranta dies, tot creant una veritable alarma social. Com a reacció, intentant esquivar l'assenyalament, l'Ajuntament d'"esquerres" va aprovar una ordenança cívica que, dins el mateix sac que els actes vandàlics com el que ha ocorregut recentment al drac del Parc Güell, persegueix certes pràctiques de col·lectius marginalitzats com prostitutes, indigents, immigrants i joves, i posa traves a les activitats públiques dels moviments socials. Aquest tipus d'ordenances cíviques no només són cosa de la

ciutat comtal, sinó que es van estenen per tot Catalunya, tal com apuntava la Directa del 24 de gener de 2007.

Però, per què aquest afany controlador de les administracions? Som societats amb una extensa classe mitjana que reacciona amb terror davant de certes "amenaces" que, cada vegada, semblen més reals gràcies al bombardeig imprudent o ideològic d'uns mitjans de comunicació que exploten les emocions, entre elles la por. La ciutadania està espantada per falsos problemes o per problemes sota un control raonable. En aquest sac, s'hi barregen perillosament l'incivisme, el vandalisme, la delinqüència, la brutícia, la pèrdua dels valors i de la cultura autòctona, la "invasió" d'immigrants, el "descontrol" dels joves als carrers i a les aules, etc.

Davant d'això, unes administracions poc responsables responen amb un rigid control del carrer, prenent matar tres ocells d'un tret: primer, donen seguretat a la població espantada. Segon, transmeten a la població en general el model d'estat "pare protector" i sancionador al qual han d'estar agraïts, i no aposten per altres formes més cohesionadores i menys infantilitzants com el diàleg entre les parts. I, tercer, el control del carrer permet atenuar les protestes socials davant l'especulació, la corrupció o l'ultraliberalisme, unes protestes que sempre són

Per respondre i sortir d'aquest cercle viciós que es retroalimenta entre polítics i ciutadania, caldria que la societat exigís a la classe política que no exploti electoralment la por

Sanjulian

incòmodes pel poder, per bé que molt sanes democràticament.

Per respondre i sortir d'aquest cercle viciós que es retroalimenta entre polítics i ciutadania, caldria que la societat organitzada exigís a la classe política que no exploti

electoralment la por, que plantegi els debats amb serenitat, aposti per la mediació en els conflictes —permetent que les parts implicades participin en la solució— i, sobretot, que governi pel poble i no pels poders econòmics.

David Llistar. De l'Observatori del Deute en la Globalització

/opinio@setmanaridirecta.info/

No hi ha escalfament global! ExxonMobil i la ciència escombraria

Es com posar-se a discutir amb un piròman en un vaixell en flames: "Són flames de foc o el reflex de la llum de la lluna?", pregunta. El gegant del capital nord-americà ExxonMobil ha aconseguit retardar l'engedada de polítiques contra l'escalfament global almenys deu anys. I ho ha fet mitjançant la generació de "ciència escombraria". Deu anys que bé podrien comparar-se a deu minuts davant el foc: moriran cremats alguns tripulants, es carbonitzarà el vaixell, però els privilegiats es posaran fora de perill en les poques barcases disponibles. La companyia nord-americana s'ha erigit en el promotor mundial de ciència escombraria més reconeixible. No en va, és l'empresa més lucrativa del món (el 2006, aflora els beneficis rècord que mai havia aconseguit cap

empresa al món) i la que hi perdrà més, davant els intents de regular les emissions de gasos d'efecte hivernacle.

En què consisteix aquesta ciència escombraria? Es tracta de la negació interessada d'evidències, mitjançant el finançament de científics mercenaris i la difusió dels seus resultats pseudocientífics a través de plataformes, think tanks i mitjans de comunicació massius. Es tracta de desqualificar els informes científics rigorosos, com l'Informe Stern i tants d'altres, tot creant una sensació de manca de consens científic. De manera que, quan The Daily Mail anunciava en la seva portada: "Escalfament global? Un munt de ximpleries! El vincle entre la crema de combustibles fòssils i l'escalfament global és un mite", el ciutadà quedava desorientat.

Segons la Union of Concerned Scientists, ExxonMobil finança fins a quaranta-set grups situats estratègicament prop dels principals centres de poder, principalment

Es tracta de la negació interessada d'evidències mitjançant el finançament de científics mercenaris i la difusió dels seus resultats

Washington i Brussel·les. Com, per exemple, la web junkscience.com, compartida amb Philip Morris i altres corporacions —tant agroquímiques, alimentàries i farmacèutiques com petroleres—, que s'utilitza conjuntament per dissoldre importants evidències. En concret, evidències que tenen un cost molt alt per als seus guanyats privats, a pesar de les seves greus implicacions humanes i ambientals. Una altra d'aquestes plataformes, el Center for the New Europe, el 2004, afirmava a la seva web: "El Protocol de Kyoto està fallant perquè és ineficax, car i injust. És, així mateix, científicament defectuós". La seva petita contribució als deu minuts de retard. S'estima que ExxonMobil ha destinat prop de dinou milions de dòlars a la ciència escombraria des

de 1998. Al mateix temps que finança aquests "científics", després inverteix milions de dòlars per presentar-se a si mateixa com a ambientalment responsable. No obstant això, és coherent vist des d'un fons d'inversió privat, els amos d'aquesta petrolera.

Tal vegada no ha estat una pràctica aïllada. Recentment, altres indústries —com Daimler-Chrysler— han atacat la moderada postura europea. Però, per què? Les regulacions sobre l'emissió de gasos són l'amenaça número u als guanyats ingents de les empreses addictes al petroli. I molt més a mesura que la seva addicció és més gran. Uns guanyats que no justifiquen ni els científics mercenaris, ni els accionistes piròmans, ni un sol minut de retard a l'hora d'establir polítiques mundials d'emissió de gasos.

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc/

LA COOPERATIVA

ADK

So i llums

Tel: 93 443 01 90
Fax: 93 329 71 52

autonomia@autonomiadespectacle.com

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE scc/

RADIO P.I.C.A.

www.radiopica.net

SOLIDARIDAD OBRERA

Portaveu de la CNT a Catalunya

Contrainformació feta per i per als treballadors/es

Subscriu-te!

www.soliobrera.org

Terra d'escudella

Opció vegetariana al menú del migdia i a la carta de nit

C/ Premià, 20 baixos. Sants (Bcn)

tel. 93 422 16 13

Navegant per la xarxa

El retorn de Genghis Khan

Aquesta setmana no naveguem per un sol mar. Aquesta setmana hem parat a diferents ports de la xarxa perquè ja fa temps que detectem algun mariner que no ens acaba de fer el pes.

Si la setmana passada recomanàvem que, en cas d'avorriments, es visités la secció d'aniversaris de patrulleros.com (on la més que dubtosa imaginació dels guàrdies civils fa agafar tota mena de mals), ara us animem a dedicar una estona a llegir els "subtítols", per dir-ho d'alguna manera, amb què signen els policies nacionals espanyols, agents de la benemèrita i d'altres a les diferents pàgines de fóruns policials.

El líder indiscutible és patrulleros.org. Entrem a qualsevol tema de discussió i... què llegim al final de cada aportació? Doncs comentaris per reflexionar com "Val més sembrar una collita que plorar la que s'ha perdut" o "El respecte és l'avantatge de l'amistat, com l'ensenyament ho és de la professionalitat". D'altres, més teològics o "Déu perdona, jo no" o venjatius: "Quid pro quo". N'hi ha de més "ocurrents", si se'ns permet l'expressió, que exemplifiquen aquestes dues frases: "Aquest fórum és com casa meua, mantingueu-lo net", "L'important no és saber. El que importa és tenir sempre a mà el telèfon del que sap". I n'hi ha que veneren els companys: "Shin Chan, t'estimem".

Tampoc falten els que, si poguessin, es farien un tatuatge al front: "Només el risc em fa sentir viu", el lema del sempre "respectuós" Satan, un habitual del fóruns policials, o "La història està escrita amb sang, poden encobrir-la, però no canviar-la".

També tenim els amants de les frases que podríem anomenar "Tria la teva aventura", aquelles que acaben amb punts suspensius i que ens recorden els llibres infantils en què tu decidies el final. L'expert en aquesta matèria és Cazaor, que pot dir-nos que "Amb el sou m'enganyaran. Amb la feina, no..." i que "Tot mentida, tot política..."

I què en pensem, dels qui ens amenacen amb reflexions del tipus: "Els governs passen però la policia és eterna"? O dels qui reivindiquen, fins i tot sota terra: "Si em maten, si us plau, no porteu polítics al meu enterrament"?

El futbol no hi podia faltar. Es veu que ser policia és una qüestió de fe: "Ser policia local és com ser del Còrdova, un ho és fins als porus. Però no se sap per què n'hi ha que s'encaparren a treure'ns-en les ganes".

Acabarem amb un d'històric que, venint d'un policia, pot ser la pitjor de les amenaces: "Jo sóc el flagell de Déu, si no haguéssiu comès tants pecats, Déu no us hauria infringit un càstig com jo". Genghis Khan dixit. Tremolem.

L'article de 'Raza'

Adolfo Montoliu Villanueva
Barcelona

Ja fa molts anys que ni em passa pel cap entrar a El Corte Inglés però, tot i així, vaig trobar un punt sensacionalista el titular amb el qual va encapçalar la notícia, on podíem llegir bona part de les misèries (per altra part, totalment denunciades) d'aquest gegant de la distribució comercial, i que va sortir publicada al número 36 del passat 7 de febrer. Concretament, vau titular "El Corte Inglés ven la pel·lícula falangista Raza".

Ho diré clar i net, qualsevol empresa té el dret de posar a disposició de qui la vulgui adquirir la pel·lícula Raza, de la mateixa manera que —estic suposant— podrà fer-ho amb *El Triomf de la Voluntat*, de Leni Riefenstahl, un veritable homenatge a la creació del "nou home" ari, a la vegada que —tot sigui dit— un film que, en qüestions tècniques i formals, s'avança moltes dècades al seu temps. La pel·lícula Raza és bastant més barroera i impresentable, però té la virtut de servir com a reflex d'un pensament i una acció política que, per més feixista i criminal que fos, va governar Espanya durant quaranta anys. Només per això ja resulta recomanable veure-la, i suposo, també, que fer-ho no ha de comportar que un esdevingui automàticament un franquista irredimible.

A mi, se'm pot veure sovint pel "Lokal" de Barcelona i us puc assegurar que no estic gens d'acord amb algunes de les publicacions que hi podreu trobar, però —carai— que siguin allà forma part de l'essència de la llibertat.

Sobre l'entrevista...

Josep Alsina Isart, Barcelona

Al número 35 de la Directa, a l'entrevista a Victor Alexandre, aquest assegura que "Espanyolitza més un telenotícies de TV3 que la COPE i el Jiménez Losantos" (títol) i que "el gir espanyolista ferotge de la cadena ha estat brutal amb el PSC".

Vaig quedar astorat de no adonar-me d'aquest fet tant evident per Alexandre, que ha observat que "dediquen més temps i donen més importància a les notícies d'Espanya que no a les de Catalunya".

Bé doncs, la setmana del 5 al 10 de febrer vaig controlar les informacions dels telenotícies de TV3 per descobrir aquesta suposada manipulació i... van donar seixanta-vuit notícies de Catalunya i vint-i-set de la resta de l'Estat (d'aquestes, catorze d'Euskadi, una de l'Aragó i dues

El pati de casa és la Terra, senyors

Roger Biosca
Espanellà, Pla de l'estany

És trist veure com, arran de la polèmica que suscita el projecte de la línia MAT, destacades personalitats i articulistes insisteixen, per ignorància —o potser clarament de mala fe— a desacreditar els qui s'oposen a l'esmentat projecte titllant-los de representants de la "cultura del no" i de cavernícoles involucionistes. Manifestacions recents dels dos últims presidents de la Generalitat, l'editorial d'*El Periódico* del 29 de gener i dos articles firmats respectivament per D. Céspedes i J. López de Lerma al *Diari de Girona* els dies 1 i 3 de febrer en són clars exemples. El que no entenen tots ells —o no volen entendre— és que els col·lectius que s'oposen a la MAT,

formats per metges, fusters, pagesos, mestres, enginyers, estudiants i gent de molt diversos oficis i professions, van molt més enllà de l'egoista "no al pati de casa". Entenguin d'una vegada per totes que el pati de casa nostra és la Terra, senyors meus. ¿Tant els costa entendre i acceptar que és lícit i signe d'intel·ligència discrepar, dir no davant quelcom amb què un no està d'acord? No és un simple no pel no, senyors, és un no amb arguments i alternatives. És un no al lobby de la "cultura del sí" que defensa la MAT i altres aberracions i que no vol entendre que aquesta infraestructura està estretament lligada al model de progrés dominant fins ara, el model que dos mil científics reunits a París acaben de certificar que ens està portant a la destrucció del planeta.

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: signatura, localitat i contacte

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 l'Hospitalet de Llobregat

del País Valencià)!! Les notícies internacionals eren similars o superiors a les espanyoles. No vaig utilitzar el cronòmetre, però la durada de les espanyoles de cap manera és superior. Per postres, va ser en una setmana d'activitat "espanyolista", la del drama de De Juana Chaos, les manifestacions propau d'Euskadi, el shows del PP pel nou ministre de Justícia, el vaixell ple d'emigrants a les Canàries... temes que, als catalans, també ens interessaven per espanyols que siguin.

Per tant, les afirmacions del senyor Alexandre no són veritat i sembla que el rigor no és el seu fort. Sembla que parla més del que voldria que no pas de la realitat. Li recomano més TV3 i menys Losantos, que tot s'encomana.

Si vol només notícies de Catalunya, pot gaudir amb el telenotícies comarques, mentre es mira el melic. Encara que ho sembli, puc assegurar que no tinc cap interès a defensar TV3, però m'interessa per la veritat contra la manipulació de tots colors.

Per cert, el periodista autor de l'entrevista, Sergi Picazo, ha escollit el titular remarcant

suposo per donar-li més èmfasi i motivar el personal en una entrevista on va donant entrades per al lluitament verbal d'Alexandre, amb preguntes tan agudes com: "Per què creus que el tripartit de Montilla és tan espanyolista?", digne de les pàgines 'Observatori dels Mitjans'.

nen. Si observem les tendències entròpiques en el seu conjunt, no resulta difícil concloure que l'acumulació de CO₂ a l'atmosfera, la més gran dels darrers 420.000 anys, té un origen bàsicament humà. Si estem degradant les terres de cultiu, sobrepeçant els oceans, extingint la biodiversitat o malmetent la capa d'ozó, per què no hauríem d'estar alterant greument el clima? El capitalisme està emmalaltint la terra, milers de dades ho constaten. Si volem donar la volta a la tesi oficial sobre el canvi climàtic, serà més mobilitzador denunciar el "colonialisme del carbó", que a través del comerç d'emissions pretén que el problema —l'economia de mercat— sigui la solució (www.carbonradewatch.org), o bé desconstruir el discurs auto-complaent d'Al Gore, que ens proposa comprar cotxes híbrids quan només cal sumar zenit del petroli, crisi ecològica i canvi climàtic per saber que el que urgeix és un decreixement econòmic a tots nivells. Com deia Einstein, no es resol un problema amb les mateixes maneres de pensar que l'han provocat.

Canvi Climàtic sense interrogant

Arnau, Barcelona

Em sorprèn que, a aquestes alçades, la Directa dediqui tant espai a posar en dubte el canvi climàtic. Potser no ens agrada coincidir en res amb l'establishment, però no oblidem que, fa pocs anys, denunciar el canvi climàtic era una posició radical. No cal buscar conspiracions, ja ha passat moltes vegades que el que ahir era marginal avui és àmpliament acceptat. Com tampoc no és cap novetat que el sistema fa negoci fins i tot amb les crisis que el qüestio-

Així està el pati

► Pàgina 10
Manifestació contra les línies elèctriques a la comarca de La Costera, la Safor, la Ribera i la Vall d'Alba.

► Pàgina 11
L'Ateneu Santboià suma forces contra l'amenaça d'enderroc per part del Consistori. Una nova marxa va recórrer la ciutat.

► Pàgina 12
S'okupen edificis buits als barris barcelonins de Sant Andreu de Palomar, Sants i Les Corts. Projectes de centres socials i vivendes.

BAGES // VESSAMENTS CONTAMINANTS

Indult a un empresari condemnat per contaminar el riu Llobregat

Ramon Sangrà, administrador de l'empresa Canteras Valsan, va ser condemnat per vessaments il·legals entre els anys 1993 i 1997

✉ Roger Palà

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El Govern espanyol ha indultat parcialment la pena de l'empresari bagenc Ramon Sangrà, condemnat l'any 2000 per la secció cinquena de l'Audiència de Barcelona a quatre anys de presó per un delictes permanent contra el medi ambient. En una resolució del 12 de gener, publicada al Butlletí Oficial de l'Estat (BOE) del passat 30 de gener, el Consell de Ministres espanyol va acordar rebaixar la pena de Sangrà de quatre a dos anys de presó, de manera que l'empresari no haurà d'ingressar en un centre penitenciari per complir la condemna. Li manté, això sí, la multa que li va imposar la justícia pels vessaments il·legals. Sangrà, principal accionista de Canteras Valsan, de Sant Vicenç de Castellet, va ser condemnat el gener de 2000 a quatre anys de presó i a una multa de 720.000 pessetes (4.400 euros) per haver realitzat vessaments altament contaminants entre els anys 1993 i 1997 a la riera de Castellet, que desemboca al riu Llobregat.

► Sense cap control

La sentència contra Sangrà, que llavors era gerent i administrador únic de Canteras Valsan —actualment n'és l'apoderat—, considerava provat que la indústria —una planta de tallat i poliment de marbre, pedra i granit ubicada a Sant Vicenç de Castellet— no tenia permís admi-

El riu Llobregat al seu pas pel tossal Rodó

Betoboullosa

nistratiu per fer els vessaments. Així mateix, tampoc disposava d'un sistema de tractament i depuració, de manera que llençava els fangs de manera que generava a la riera, a través d'una canonada i d'una bomba. Aquests vessaments, segons el tribunal, feien impossible la vida animal i vegetal a la riera, perquè formaven una capa de guix solidificat als marges o bé els fangs eren arrossegats per la pluja. Segons informava el diari *El País* en aquella època, els vessaments contaminants van ser descoberts per la Junta de Sanejament entre novembre de 1993 i

febrer de 1997. L'ens administratiu va imposar dues multes de 150.000 i 102.780 pessetes a l'acusat, però ell va persistir en la seva actitud i va ser llavors quan la Generalitat va denunciar els fets a la fiscalia i va començar el procés penal.

► Proves gràfiques

Prèviament, l'alcalde de Sant Vicenç de Castellet també va denunciar l'acusat davant la Junta de Sanejament, després que la policia local recollís mostres d'aigua que demostraven la contaminació. En la sentència, es recorda que, des-

prés de la primera inspecció de l'empresa, efectuada per la Guàrdia Civil el maig de 1997, l'acusat va continuar els vessaments d'aigües aprofitant les hores nocturnes.

Durant el judici, Sangrà va argumentar que no havia instal·lat cap canonada perquè no vessava aigües residuals, però en la sentència s'assegura que les proves fotogràfiques recollides per la Guàrdia Civil contradueixen aquestes afirmacions. La defensa de Sangrà va recórrer el cas al Suprem i, finalment, ha obtingut aquest indult parcial del govern del PSOE. ☎

El PSOE indulta guàrdies civils

El govern del PSOE s'ha produït en indults durant els darrers mesos. Al marge del cas de Sangrà, el Consell espanyol de ministres ha reduït i commutat les penes de presó a tres guàrdies civils condemnats per delictes de falsedat en document oficial, abús de poder i un delictes contra l'eficàcia en el servei. El passat 23 de gener, el BOE publicava l'indult —amb data de 29 de desembre— per a José Manuel Rodríguez Pérez, condemnat per la secció cinquena de l'Audiència de Pontevedra a una pena de tres anys de presó per un delictes de falsedat documental, inhabilitant-lo del càrrec de guàrdia civil. L'indult li redueix la condemna a dos anys, de manera que no haurà d'ingressar a presó. Així mateix, el BOE del 28 de setembre anuncia l'indult per al sergent de la Guàrdia Civil Vicente Martínez Camarçà, condemnat pel Tribunal Militar Primer, amb seu a Madrid, a tres mesos de presó per un delictes d'abús de poder. El Consell de Ministres li redueix la condemna a un mes i un dia. El mateix BOE anuncia una reducció idèntica per al guàrdia civil Víctor Manuel Benedicto Guerrero, condemnat l'any 2000 pel Tribunal Militar Tercer, amb seu a Barcelona, com a autor d'un delictes "contra l'eficàcia en el servei".

VILASSAR DE MAR // PREVARICACIÓ DEL CONSISTORI EN CONTRACTES DE RECOLLIDA DE RESIDUS

El PSC actua al marge del ple i afavoreix la multinacional Urbaser

✉ Estel B. Serra

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El consistori socialista, encapçalat per Pere Almera, fa temps que té dificultats per tirar endavant els pressupostos. En situació de minoria al govern, després de la marxa progressiva dels seus socis de govern —ICV-EUiA dos anys després i ERC quatre— encara s'hi manté per la impossibilitat de l'oposició de posar-se d'acord en la formació d'un nou

equip. Així doncs, el PSC de Vilassar ha decidit cercar nous mecanismes i instruments que no passin pel ple municipal per "agilitzar" la presa de decisions, un dels quals és la Junta de Govern. El mes de gener d'enguany, aquest òrgan donava llum verda a les factures de 2005 i 2006 de la multinacional del servei de recollida de residus, Urbaser; per un import similar a una modificació del pressupost que s'havia dut al ple, i que el PSC no havia pogut aprovar.

Amb aquesta decisió, Pere Almera ha reactivat la polèmica al voltant de "l'interès públic" de la relació entre el consistori i l'empresa. El novembre de 2006, l'antic tècnic de medi ambient, Jordi Colomer, va emetre un informe titulat "Anàlisi de la davallada de la quantitat i qualitat de la recollida selectiva". A partir d'aquí, els antics socis de govern es van negar a aprovar unes factures d'Urbaser per un valor superior al contractat an base a un informe de la cap d'àrea, càrrec de

confiança de l'empresa i del partit socialista. Ara, tot i el rebuig del ple, l'equip socialista ha decidit tirar pel dret i aprovar les factures, en una acció que ha estat denunciada per contravenir la llei de contractes de les administracions públiques.

► Què és Urbaser

Amb la fusió dels coneguts grups constructors i promotors Dragados i ACS, neix Urbaser S.A., fruit de la integració de les filials de serveis ambientals d'ambdós. La responsa-

bilitat social corporativa o el nou concepte "d'imatge verda" han permès sumar als números de Dragados i ACS un total de més de 1.100 milions d'euros, procedents del volum de negoci d'Urbaser arreu del món. Amb més de 30.000 persones assalariades, operen a pocs països, però escollits estratègicament per abarcar els quatre continents i fomentar, com a premissa, "projectes importants i innovadors, orientats a la millora i a la protecció del medi ambient". ☎

TERRASSA // HABITATGE

La CUP pressiona l'Ajuntament perquè faci un estudi actualitzat

Directa Terrassa
/terrassa@setmanaridirecta.info/

La situació de l'habitatge a Terrassa no és molt diferent que a altres llocs, però, des de l'aprovació del POUM de la ciutat, els preus de l'habitatge no han parat de créixer, tot i l'augment de la construcció d'habitatges. Per aquest motiu, al Ple de l'Ajuntament del 22 de febrer, la Candidatura d'Unitat Popular de Terrassa va presentar una moció que demanava un estudi sobre la situació de l'habitatge a la ciutat, ja que considera que les dades de l'IDESCAT de 2001 estan molt desfasades i, per tant, no permeten articular polítiques públiques eficients que resolguin les situacions residencials dels egarencs i egarenques. Particularment, preocupa el nombre creixent d'habitatges buits a la ciutat —que, aquell any, era de 13.760— i que contrasta amb els 6.574 habitatges ini-

El nou POUM pot acabar urbanitzant el 29,6% del total de la superfície del municipi

ciats durant el 2006. Alhora, des de la CUP, també s'ha organitzat una exposició itinerant anomenada "La ciutat de les constructores", per difondre els canvis globals que està patint la ciutat a causa del nou POUM, que pot acabar urbanitzant el 29,6% del total de la superfície del municipi. Cal recordar que una gran part del terme municipal de Terrassa són àrees verdes per la seva proximitat al Parc Natural de Sant Llorenç. L'exposició recorrerà els centres cívics de la ciutat des del 12 de febrer fins el 17 de març.

Intimidacions

La nit del divendres 16 de febrer, dos membres de la CUP de Terrassa estaven penjant cartells als establiments, cartelleres i altres espais públics popularment utilitzats per empreses privades, joventuts de partits polítics, col·lectius o entitats, per difondre una conferència sobre cultura quan l'agent 0301 de la Policia Municipal de Terrassa els va identificar i, amb clares mostres de nerviosisme, va demanar reforços. Es van concentrar fins a sis agents per identificar i registrar els dos membres de la CUP, que enganxaven els cartells amb cinta adhesiva.

EL PRAT // S'ADJUDIQUEN SENSE ESTUDI D'IMPACTE AMBIENTAL

Denuncien la il·legalitat de les obres d'accés a la nova terminal del Prat

Directa Baix Llobregat
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

En un comunicat aparegut aquesta darrera setmana, l'entitat ecologista DEPANA alerta que el 17 de gener passat el Ministeri de Foment del govern estatal va adjudicar a l'empresa Ferroviari-Agroman, SL les obres per construir el vial d'accés a la nova terminal de l'aeroport, sense haver-se redactat l'estudi d'impacte ambiental pertinent i per tant incomplint la legalitat vigent.

El projecte preveu la construcció d'una autovia per connectar la nova terminal de l'aeroport amb l'autovia de Castelldefels. Fins ara, segons l'entitat, no se'n coneixia el recorregut ni se n'havia fet públic el traçat, ni tan sols apareixia quan es va realitzar l'estudi d'impacte ambiental de l'ampliació global de l'aeroport ni en la posterior Declaració d'Impacte Ambiental (DIA), per tant, "és impossible que la carretera pugui acollir-se a l'aprovació d'aquella DIA" i s'hauria de redactar una declaració específica que passés els tràmits corresponents d'exposició pública per la presentació d'al·legacions.

Aquesta obra afectaria diverses àrees naturals amb diferents tipus de protecció: en concret, el traçat transcorre per àrees catalogades per la legislació europea com a IBA (Important Birds Area), per les administracions estatals com a zones ZEPA (Zona d'Especial Protecció per les Aus), i finalment, espais adscrits a la normativa PEIN (Pla d'Espais d'Interès Natural). L'obra afectaria, principalment, l'espai de les maresmes de can Sabadell, al terme municipal de Viladecans, reconegudes com a zones humides des de l'any 1998 i recentment incloses dins de l'ampliació de zones ZEPA.

L'entitat ecologista exigeix que aquest projecte compleixi la tra-

Maresmes afectades per obres de l'aeroport sense estudi d'impacte ambiental

Edu Bayer

mitació ambiental a què obliga la llei i assegura haver informat els ministeris corresponents sobre aquesta situació per ratificar-la. En cas contrari l'entitat afirma que: "Es veurà obligada a informar la fiscalia de Medi Ambient i la Comissió Europea d'aquest incompliment de la normativa i sol·licitar l'obertura d'investigacions".

L'enèsima irregularitat del Pla delta del Llobregat

La construcció de la tercera pista de l'aeroport es va realitzar sobre una pineda protegida i va suposar que es talessin uns 40.000 pins centenaris, fet que va comportar diverses protestes i una primera denúncia en "haver-se executat sense complir la normativa que exigia la creació d'una comissió de seguiment prèvia que mai es va arribar a crear". Una "política de fets consumats que ha estat aplicada de forma sistemàtica pels organismes implicats", segons afirma l'entitat ecologista Salvem el

Delta, i que ha fet que el Pla delta del Llobregat "s'estigui imposant sense que les autoritats ni tan sols compleixin les seves pròpies lleis, i actuïn amb absoluta impunitat i amb el més absolut secretisme".

La tercera pista es va realitzar sobre una zona protegida i va suposar que es talessin uns 40.000 pins

La inauguració l'any 2004 de la tercera pista va suposar, des del primer dia, la denúncia de diverses associacions de veïns de fins a cinc municipis pels sorolls dels avions sobre els habitatges, en un litigi que ha generat nombroses mani-

festacions a l'aeroport i que ha portat fins als tribunals els dirigents d'AENA, quan encara està obert el conflicte. Aquesta situació va comportar que diverses institucions demanessin que es construís una quarta pista sobre el mar per evitar, segons el seu parer, els problemes que generava la tercera, fet que es va traduir directament en la no inclusió de la zona costanera del delta del Llobregat i els voltants de l'aeroport a la Xarxa Natura 2000 per fer possible futures ampliacions. "Deixar fora de la Xarxa Natura 2000 zones naturals tan importants com les del delta del Llobregat és absolutament hipòcrita", sostenen des de Salvem el Delta, i afegeixen: "descriu perfectament la intenció de les autoritats de deixar via lliure a la destrucció definitiva del delta, i permetre que les grans infraestructures puguin créixer tant com vulguin sobre els espais naturals que les envolten i que cada cop són més reduïts".

COSTERA // PER UN NOU MODEL ENERGÈTIC

Diada a Barxeta contra l'alta tensió

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Milers de persones han participat durant tot el dissabte 24 de febrer en les activitats organitzades pel Fòrum Unitari Contra l'Alta Tensió (FUCAT) en protesta per la construcció de les primeres torres elèctriques de la línia que ha de travessar la Costera, la Safor, la Ribera i la Vall d'ignia. La jornada celebrada a Barxeta (Costera), va comptar amb un concert i una exposició dels Artistes Contra l'Alta Tensió, com també una paella popular per a més de 200 persones. L'acte central fou, però, la manifestació, recolzada per desenes d'entitats cíviques, ecologistes, culturals i juvenils de tot el País Valencià, i també per dife-

rents partits polítics, com Compromís pel País, ERPV o PSPV-PSOE. Paradoxalment, els dos darrers, des del Govern de la Generalitat de Catalunya, donen suport al projecte de la MAT, que és pràcticament calcat i que ha rebut la mateixa oposició.

Coordinar les lluites

La FUCAT agrupa diferents plataformes contra les línies d'alta tensió dels Països Catalans, des de la Non THT fins a les NAT de la Vall d'ignia i Rafelguaraf, passant per altres entitats ecologistes i antiespeculatives. És constituït l'1 d'abril del 2006 amb una manifestació a València, i des de llavors coordina la lluita contra aquest projecte i en favor d'una altra cultura energètica.

Manifestació a Barxeta (La Costera), el dissabte 24 de febrer. A la capçalera, els xiquets del poble.

Idoia Calabuig

LLEIDA // ELS EFECTES DE LA REFORMA URBANÍSTICA AL CASC ANTIC

Sis famílies pendents de ser desallotjades al centre de la ciutat

Directa Ponent
/ponent@setmanaridirecta.info/

De nou, al centre històric de Lleida s'ha produït un cas de negligència urbanística que ha afectat el veïnat d'un edifici situat al carrer Sant Martí núm. 12. Durant els últims dos anys, ha estat un dels més afectats per les reformes urbanístiques que s'estan duent a terme al centre històric, dins el marc de l'anomenat pla ARI (Àrea de Rehabilitació Integral), ja que la pràctica totalitat dels edificis antics han estat enderrocats.

Antecedents

El primer cas de què es té constància es va produir el 22 d'abril de 2005, quan una família gitana que ocupava un bloc propietat de l'EMU (Empresa Municipal d'Urbanisme) al carrer Nou va ser desallotjada, presumiblement perquè l'edifici on es trobaven es va declarar en ruïna imminent. El 24 de Juliol del mateix any, onze cases situades al carrer Nou –també propietat de l'EMU– van ser enderrocades en bloc, de manera que aquest carrer històric va desaparèixer completament. El nou projecte per la zona emplaçava a la construcció de quaranta habitatges d'alt estandí i una plaça. A aquest fet,

s'hi va sumar –el 8 d'agost de 2005– el desallotjament de trentadues persones que vivien a l'edifici núm. 4 del carrer Sant Carles, situat també al centre històric de la ciutat i pel mateix motiu. El 20 de Novembre de 2005, s'esfondra el bloc el núm. 60 del carrer Cavallers. Els veïns i veïnes ja havien denunciat diverses vegades el mal estat de l'edifici a l'ajuntament, però en cap cas s'hi havien aplicat les mesures pertinents per a la seva adequació. A conseqüència de l'esfondrament, van ser desallotjades noranta persones, per la por que hagués afectat l'estructura dels edificis adjacents. Just un dia després, el 21 de novembre, l'edifici núm. 32 del carrer Companyia també es declara en ruïna imminent i trenta persones immigrants són desallotjades. Dimarts 29 de novembre, l'ajuntament va anunciar un altre desallotjament immediat per la declaració de ruïna imminent de l'edifici número 14 del carrer Tallada. Aquest cop, van ser dotze les persones desallotjades.

Arran de l'esfondrament de l'edifici número 60 del carrer Cavallers, van quedar al descobert les pèssimes condicions en què es trobaven molts dels edificis del Casc Antic de la ciutat. És per aquest motiu que –des de l'Ajuntament de

Ariadna Nieto

Lleida–, es va iniciar la revisió de diversos immobles de la zona, per tal de detectar possibles anomalies estructurals. Un d'aquests edificis va ser el número 12 del carrer Sant Martí, que el mes de juliol de 2006 va ser declarat en ruïna, fet que no es va notificar al veïnat fins el mes de desembre. Davant aquesta situació, els veïns i veïnes de l'immoble s'han negat a abandonar l'edifici,

tot i que reconeixen el mal estat en què es troba, ja que –durant els quatre anys que fa que hi viuen– el propietari mai ha aplicat les reformes pertinents per al seu manteniment. Així doncs, el veïnat ha decidit no abandonar l'immoble, fet que ha provocat que l'actual propietària del bloc hagi denunciat els arrendataris per usurpació. L'actual situació en què es troben aquestes

famílies ha fet que alguns veïns i veïnes hagin optat per ocupar uns pisos reformats –propietat de l'EMU– que feia un any que estaven buits. Segons han explicat a aquest setmanari, són famílies humils que no poden assumir els lloguers que es paguen actualment a Lleida. I demanen a l'ajuntament que els faciliti un pis de protecció oficial amb un lloguer assequible. ☎

SANT BOI DE LLOBREGAT // MOBILITZACIONS PER PRESERVAR L'EDIFICI

Sumant forces contra l'enderroc

Directa Baix Llobregat
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

Dissabte passat, 24 de febrer, va tenir lloc una manifestació a Sant Boi (Baix Llobregat) per exigir l'aturada del procés administratiu municipal per desallotjar i tapiar el centenari Ateneu Santboià. La marxa va recórrer el casc antic del poble i, un cop finalitzada la mani-

festació, a l'Ateneu, es va representar una peça teatral, que repassava l'evolució històrica de les expressions culturals i d'oci que havien tingut cabuda al centre social i que recordaven que l'espai va néixer per satisfer les necessitats culturals de les classes populars santboianes.

La manifestació arribava la mateixa setmana que l'alcaldeessa de la població, Montserrat Gibert

(PSOE), havia declarat que el Col·lectiu de l'Ateneu Santboià mentia perquè l'ajuntament no "vol enderrocar l'edifici", sinó que pretén fer fora "els okupes per problemes de seguretat". Els membres del Col·lectiu van expressar a la DIRECTA la seva satisfacció per l'assistència a la manifestació i van recordar la convocatòria setmanal de divendres al vespre per protestar davant l'Ajuntament.

La reflexió

Trencant amb la incoherència popular

Baldiri Alegre
(veí de Sant Boi de Llobregat)

El debat sobre la problemàtica de l'Ateneu Santboià és ben viu al poble des de ja fa molts anys, no només en els terrenys de l'alta política municipal, sinó també al carrer, on la majoria de la gent opina sense cobrar per fer-ho. Cadascú té els seus motius per opinar sobre el tema, però la nostàlgia és el denominador comú. Aquests dies hem sortit més de l'Ateneu del que és habitual per tal d'explicar la situació actual de l'edifici, i ens hem adonat que hi ha molta gent indignada amb el desenvolupament del cas. Hi ha molts veïns i veïnes nostres que recorden que l'Ateneu sempre havia estat un espai d'ús popular, amb grau alt d'implicació, i consideren una llàstima que hagi acabat a mans d'una construc-

tora. No obstant això, resulta curiós veure que el projecte cultural que s'hi desenvolupa actualment no gaudeix de la participació que requeriria un centre social de 12.000 metres quadrats de fet, amb prou feines gaudeix de l'aprovació d'un sector reduït de la població santboiana. Tal vegada molta gent no s'atreveix a acceptar com a vàlid res que es mogui de la legalitat vigent. De fet, l'argument de la il·legalitat sovint s'imposa a qualsevol mena de raonament basat en els valors ideològics de les persones, que cada cop bateguen amb menys intensitat. Per altra banda, també m'agradaria destacar la resignació que manifesta molta de la gent indignada, pensen que ja està tot dat i beneït. Aquesta resignació els manté asseguts al sofà, mentre les injustícies es passen impunitament per la nostra vila de la mà dels polítics i els especuladors.

BARCELONA // VEÏNAL
L'AVV de la Trinitat Vella veta una nova plataforma a les eleccions de la junta de l'entitat

Redacció Directa
 /redaccio@setmanaridirecta.info/

El dijous 22 de febrer, en una assemblea per informar sobre les properes eleccions a l'Associació de Veïns de Trinitat Vella el 10 de març, una nova plataforma veïnal va anunciar la seva candidatura. Els membres de l'actual AVV van trencar l'assemblea tot afirmant que estaven fora de termini, contradint els seus propis terminis, i que no eren "gent vàlida". Ja fa temps que un sector de veïns i veïnes del barri de Trinitat Vella està en desacord amb la política i manera de fer de l'actual Associació de Veïns. És per això que han decidit crear una Plataforma veïnal que treballi per millorar el barri. Factors que han desencadenat aquest descontentament han estat, entre altres, els projectes aprovats entre l'Associació de Veïns i el Districte de Sant Andreu sense informar ni preguntar al barri. Si no es poguessin presentar, cosa que seria il·legal, afirmen que seguiran treballant com a plataforma de manera horitzontal i assembleària, tal i com ho farien dintre de l'Associació de Veïns.

ANOIA // ECOLOGISME
Trobada de grups en defensa del territori de l'Anoia

Directa Anoia
 /anoia@setmanaridirecta.info/

Diumenge 25 de febrer, a la Lliga de Capellades, es va fer una trobada de grups, col·lectius, plataformes i veïns afectats per plans urbanístics o construccions de grans infraestructures als seus municipis. Les plataformes van coincidir a destacar les pràctiques ocultistes de les administracions en la gestió del territori i les nombroses incoherències presents als plans urbanístics. Una altra punt comú va ser la sensació dels assistents que l'Anoia s'està convertint en la "comarca abocador" de l'àrea metropolitana (previsió d'un abocador a Castellolí, un Eco-Parc i l'ampliació de l'abocador d'Hostalets de Pierola). Per altra banda, Independents per Masquefa –des de la regidoria d'urbanisme– va deixar ben clar que les corporacions municipals tenen les competències i els mitjans necessaris per aturar aquest boom constructor a la comarca. Els participants van remarcar la necessitat de continuar trobant-se i coordinant-se per fer pressió sobre els responsables polítics, sobretot municipals, i aturar aquest desgavell generalitzat que planeja sobre la comarca de l'Anoia.

BARCELONA // OBRE PORTES KAN LLIMONA I UN ESPAI DE JOVES

Okupació d'edificis abandonats a Sant Andreu, Sants i les Corts

Jesús Rodríguez
 /redaccio@setmanaridirecta.info/

Durant el mes de febrer s'han okupat nous espais fins ara abandonats a Barcelona. Els primers dies del mes l'Assemblea de Joves de les Corts entrava de nou a un edifici situat dins el complex de la Colònia Castells, espai que és víctima del setge immobiliari. El col·lectiu ja ha començat les feines de rehabilitació de la casa, situada al carrer Entença 237, per tal de convertir-la en un centre de reunió del jovent i un espai on treballar un projecte polític des de la realitat local.

Un centenar de persones van participar de l'entrada a les cases de Sants

Cases al carrer Miquel Àngel
 El 7 de febrer un centenar de persones participaven en una acció de protesta davant l'operació urbanística que ha fet fora les famílies de les cases baixes del carrer Miquel Àngel, al barri de Sants. Mentre la promotora immobiliària, Starline Management, expulsava i real·lotjava les antigues llogateres, com la senyora Maria, de 88 anys, s'entrava a les cases i s'hi desplegaven pancartes reivindicatives. La promotora pretén construir 11 xalets de luxe a un preu de 900.000 euros. Nombrosos veïns han mostrat suport a l'okupació.

Nou centre social Kan Llimona

Xavier Gómez

Pancarta al carrer Urgell 72

Pau Coll / Ruido

Obre portes Kan Llimona

A Sant Andreu de Palomar també foren destapades unes antigues cases senyorials als números 56 i 58 del carrer Coroleu. El 21 de febrer una cinquantena de persones es van concentrar davant les finques mentre un altre grup s'apuntalava a l'interior per evitar l'entrada dels mossos. Van desplegar pancartes al terrat, i l'endemà treien les tàpies i obrien l'espai a la gent del barri. Un pati ple de llimoners va donar nom al nou centre social Kan Llimona, amb una primera jornada d'activitats el 24 de febrer. El jutjat d'instrucció 17 ha amenaçat de desallotjar l'edifici, que és propietat de Inversions i Promocions en Renda Antiga SL, a partir del 28 de febrer.

Desallotjament dels Adokines

El 26 de febrer els mossos van desallotjar els Adokines, després de gairebé 11 anys d'okupació. A la tarda 70 persones van participar en una concentració a les portes de l'ajuntament de Santa Coloma de Gramenet, on van llançar bosses de deixalles.

Pallissa a Castelló

Cinc joves que vivien en una granja okupada al camí de Roquetes van ser apallissats i ferits per un grup de d'esbirros. Poca estona després el propietari enviava les excavadores. Els joves sospiten que és ell qui va contractar els mercenaris.

Denuncien el Cas Veiret

Una gran pancarta on es llegia "La veritat del cas Veiret..." fou desplegada a la façana de l'edifici del carrer Urgell 72 el dimecres 21 al matí. L'Observatori contra l'Especulació va denunciar que el cas del pis del senyor Veiret ocupat per un grup de ciutadans xilens fou un muntatge. Veiret és copropietari de tot l'edifici, i fa uns anys també ho era de l'edifici del costat, el número 70. També és propietari d'una casa de dues plantes a la població d'Alpens. Montserrat Nebrera (PP) va aconsellar Veiret perquè fes la campanya als mass media.

BARCELONA // OPOSICIÓ AL "PLA DELS ASCENSORS"

El barri marítim en peu de cassola

Redacció Directa
 /redaccio@setmanaridirecta.info/

Cada nit a les deu hi ha convocada una cassolada a La Barceloneta per protestar per l'aprovació municipal del pla urbanístic que regeix la fesomia de l'antic barri mariner. És fruit d'una modificació del Pla General Metropolità (PGM) elaborada el 1984 i coneguda com a "pla dels ascensors", perquè la idea era instal·lar aquests als edificis del barri.

En principi hauria de semblar una mesura correcta per a una zona de la capital catalana institucionalment abandonada durant dècades. Però el passat divendres la Plataforma en defensa de la Barceloneta protagonitzà una cassolada a la plaça Sant Jaume durant el ple municipal demanant una moratòria en la seva execució. L'objectiu és esclarir alguns interrogants. On es rea-

l·lotjarà el veïnat que hagi d'abandonar casa seva durant les obres? Avui dia es preveu que el 20% de les persones que marxin no podrà tornar mentre només hi haurà, si els construeixen, 120 pisos al costat de l'estació ferroviària de França.

Exigeixen un procés real on la gent afectada hi participi i decideixi el futur del barri

Serà, com diu l'escriptor Arturo San Agustín, un altre "cavall de Troia" per a l'especulació que convertirà la Barceloneta en un barri *pijo* a peu de platja? El veï-

Cassolada a la plaça Sant Jaume

Toni Arnaú / Ruido

nat, que majoritàriament viu de lloguer, no pot decidir el seu futur perquè com ha afirmat el regidor de Ciutat Vella, Carles Martí, aquest dependrà de l'acord del 51% o més dels propietaris. Així es dona via lliure a la propietat per a suprimir habi-

tatges pel forat de l'ascensor i també remodelar la resta i vendre'ls o llogar-los a preus exclusius. La Plataforma en defensa de la Barceloneta exigeix un procés real on la gent afectada hi participi i decideixi el futur d'aquest barri.

CATALUNYA // DOS JOVES ASSEGUREN HAVER PATIT TORTURES I AMENACES

Dues denúncies consecutives als Mossos per abús d'autoritat

Cartell penjat en un autobús de línia

Arxiu

☞ **Lluc Salellas**

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Dos joves van denunciar diferents agents dels Mossos d'Esquadra per abús d'autoritat la setmana passada després d'haver estat víctimes, segons els mateixos denunciants, de situacions de coacció i violència amb agents que estaven fora de servei. Ambdós casos reflecteixen una actitud d'abús de l'autoritat per la policia de la Generalitat, que, segons la denúncia, van aprofitar el fet de ser Mossos d'Esquadra per arreglar problemes personals, i hi van utilitzar facilitats logístiques del cos policial.

El primer cas va succeir al districte de les Corts de Barcelona la matinada del 2 de juny de l'any passat després d'una baralla en una famosa discoteca de la zona. Segons la denúncia presentada el dia 21 de febrer, els fets van començar quan una amiga del de-

Segons la denúncia, van aprofitar el fet de ser Mossos d'Esquadra per arreglar problemes personals

nunciant va topat sense voler amb un agent fora de servei que anava begut i es va iniciar un enfrontament entre els dos grups

d'amics que va acabar amb l'expulsió de la sala de tots els participants en la picabaralla. Un cop fora, el mosso i els seus amics, que també ho eren, es van identificar

Utilitzaven la logística del cos policial català, amb estratègies no conegudes pels superiors

com a tals i van acordar amb la patrulla que s'havia acostat fins al lloc que ells solucionarien el tema i van detenir el denunciant. Segons el detingut, un cop a la comissaria, els agents fora de servei van portar-lo a una sala on el van maltractar físicament davant la presència d'altres mossos, aquests uniformats. El mateix noi, que va presentar fotos i un informe mèdic que demostrarien el maltractament, va assegurar que els agents van amenaçar-lo de matar i violar la seva dona si de-

nunciava els fets. Al cap de 24 hores, els mossos van deixar sortir el jove que va ser jutjat per faltes. Mentrestant els advocats del denunciant asseguren que el procés judicial va per bon camí però que la Conselleria d'Interior està posant moltes traves a la investigació judicial. Segons aquests advocats, la Conselleria s'ha negat a portar els noms dels agents de guàrdia de la comissaria la nit dels fets i no ha suspès cautelament els agents acusats de tortures i abús d'autoritat.

Trucades amenaçadores

La segona denúncia fa referència a la suposada actuació de tres agents del cos que van utilitzar la seva condició de policies per amenaçar i coaccionar un jove perquè, suposadament, havia robat la moto d'un amic d'aquests. Els fets es remunten al 7 de juny passat quan els tres agents es van presentar al lloc de treball del jove i li van demanar que es presentés a la comissaria de la zona al cap d'una setmana sense dir-li quin era el motiu, però fent-li intuir que es referien al furt d'un vehicle. El jove, de 20 anys d'edat, va decidir

anar aquella mateixa nit a la comissaria de la zona on van informar-lo que no hi havia cap causa oberta contra ell. A partir d'aquell moment, i sempre segons la denúncia, el jove va

Tres agents del cos van utilitzar la seva condició de policies per amenaçar i coaccionar un jove

començar a rebre trucades amenaçadores per part dels mossos que l'havien visitat a la feina. Aquesta incòmoda situació, en la qual els mossos utilitzaven la logística del cos policial català per aconseguir amb estratègies no conegudes pels superiors, que el noi declarés que havia robat la moto a un amic, va acabar quan el jove va interposar la denúncia. ☞

Actes per reobrir la querella per tortures del cas Torà

☞ **Directa Terres Ponent**
/terresponent@setmanaridirecta.info/

Torà, Calaf, Igualada, Lleida, Balaguer, Vilanova i la Geltrú i Barcelona són algunes de les poblacions que el 24 de febrer es van sumar a una convocatòria d'accions de l'Assemblea de suport al jove de Torà. La proposta d'aquesta jornada

estava motivada pel recent arxivament de la querella per tortures interposada per Jordi V., de la població segarrena de Torà, detingut sota la legislació antiterrorista l'abril de 2003 (veure DIRECTA núm. 38). La querella per tortures compta amb el suport de l'Associació Memòria Contra la Tortura i de l'Associació de Cristians per l'A-

bolicció de la Tortura. Montserrat Munté –d'aquesta organització– i una membre de l'Assemblea Antirepressiva de Ponent van denunciar el seu arxivament en una roda de premsa el passat 8 de febrer. En el mateix marc, el proper 21 d'abril hi haurà un concert a Tàrraga per sufragar l'elevat cost econòmic que suposa aquest cas.

TERRASSA // FEIXISME

Els Mossos deixen anar els detinguts per una agressió

☞ **Directa Terrassa**

/terrassa@setmanaridirecta.info/

El dissabte 17 de febrer, quatre joves terrassencs –un de Joves Comunistes i tres de Joves d'Esquerra Verda– van ser agredits al centre de Terrassa per una dotzena de skinheads neonazis. L'agressió es va produir cap a la mitjanit, quan els joves sortien del local d'IC-V i es dirigien a un bar proper per continuar comentant els documents per la propera Assemblea Nacional.

Tot va començar quan el grup de neonazis es va apropar als joves per obstaculitzar la seva entrada a un dels bars de la Rambla d'Egara i van començar a ser increpats i amenaçats, mentre els obligaven a continuar Rambla avall fins arribar al Portal de Sant Roc, on van haver de girar. Aleshores és quan els feixistes van amenaçar de mort el coordinador local de Joves d'Esquerra Verda, a qui van identificar amb el seu nom i cognom. Un cop van arribar a l'alçada del carrer Unió va començar l'agressió. Una noia va rebre l'impacte d'un totxo al peu, dos nois més van patir contractura cervical, contusions i molèsties a les articulacions i el jove de les JC té el nas i dues costelles trencades i la cara desfigurada. Un veí que presenciava l'agressió va trucar a la policia municipal, que disposa d'unes instal·lacions a escassos metres del lloc dels fets; però quan la policia va arribar, els neonazis ja havien marxat perquè, segons els agredits, un d'ells controlava l'entorn des de la distància i va detectar el veí que trucava.

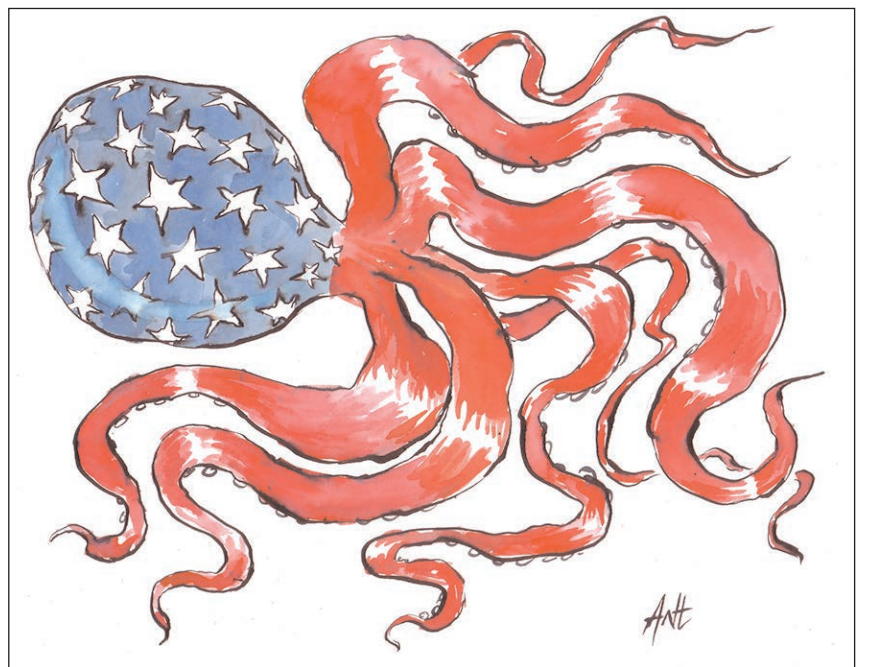
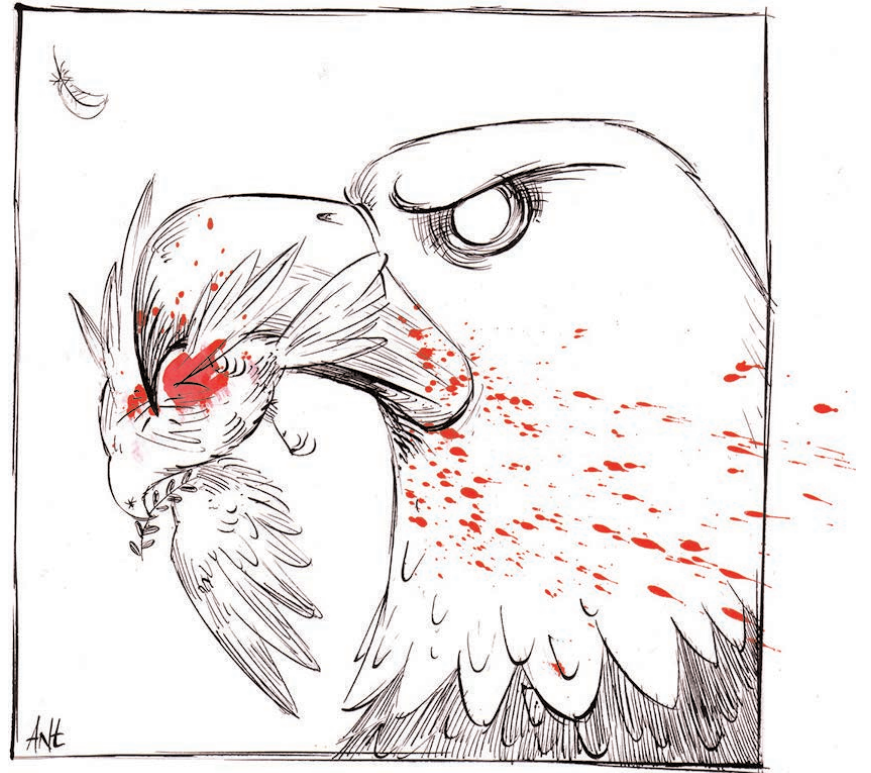
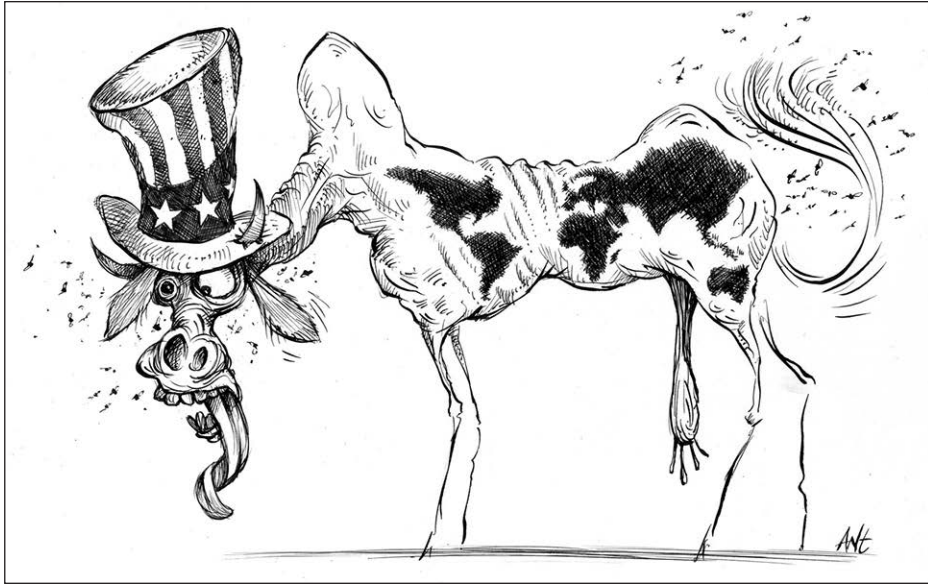
Dos dies després de l'agressió, un dels joves d'esquerres va ser amenaçat una altra vegada en un autobús de la ciutat per un noi i una noia skinheads neonazis perquè retirés la denúncia. Dimarts i dimecres de la setmana passada, els Mossos d'Esquadra van realitzar dues detencions: un noi de trentatres anys al barri de Sant Pere i l'skinhead que va fer l'amenaça a l'autobús. Ambdós han estat posats en llibertat i només un amb càrrecs, ja que no es pot demostrar, segons els Mossos, que el neonazi de l'autobús participés en les agressions.

Els Mossos estan investigant les cintes de videocàmeres de bancs, caixes, establiments i de la RENFE i FGC, però diuen que és molt difícil identificar els agressors. L'actuació dels Mossos està generant malestar entre les diferents entitats socials, polítiques i sindicals de la ciutat, que van convocar una concentració de rebuig dissabte 24 davant l'Ajuntament de Terrassa. En aquesta concentració hi van participar prop de cinc-centes persones, entre moviments socials, partits polítics i sindicats. Però l'accent el va posar el moviment antifeixista egarenc quan va trencar el protocol que havien pactat els diferents partits amb representació parlamentària i va iniciar una manifestació –que van seguir prop de dues-centes persones– que va reproduir la persecució soferta pels agredits.

Especial EUA 2007

IL·LUSTRADORS:
Franchu, Anthony Garner, Antuán,
Sanjulián, Quechua, Joan Santaló i Peix

LOFT

tres imbècils compartint pis

Per Joan Santaló i Peix

<http://launiversal.blogspot.com/>

GIRONA // INICIATIVA NO ASSUMEIX LES RESPONSABILITATS EN EL CAS

Nova manifestació per la llibertat de Núria Pórtulas

Directa Girona

/girona@setmanaridirecta.info/

El passat dissabte 24 de febrer es van reunir més de 700 persones davant la subdelegació del govern, a l'avinguda Jaume I de Girona, per demanar la llibertat de Núria Pórtulas, la noia de Sarrià de Ter detinguda fa quatre setmanes sota la llei antiterrorista.

La manifestació va anar des de la subdelegació del govern fins a la seu d'Iniciativa el Verds, on es van cridar diferents consignes a favor de la llibertat de la Núria, en contra dels Mossos d'Esquadra i del muntatge policíac. El recorregut de la manifestació va continuar pels carrers més cèntrics i comercials de la ciutat i va seguir fins a la Direcció Territorial del Govern de la Generalitat de Catalunya a Girona.

Núria: "Tard o d'hora estaré aquí entre vosaltres per continuar donant guerra, la guerra de la paraula"

Va ser allà on Assumpció Vila (tercera tinent d'alcaldes de l'Ajuntament de Sarrià de Ter, del PSC), va llegir el manifest. En la lectura va afirmar que "la lluita per la llibertat de la Núria és també una lluita contra l'arbitrarietat i en defensa de la nostra pròpia llibertat", com també va demanar que els polítics "amb capacitat d'influència a la Generalitat, al Parlament, al Congrés i al Senat facin preguntes i demandes a favor perquè la Núria sigui alliberada".

El seu germà va llegir una carta que havia escrit la Núria des de la presó, on manifestava: "el vostre suport i la vostra energia estan traspasant aquests filats i murs de formigó. Les notícies m'arriben lentes però de mica en mica es van filtrant", "tard o d'hora estaré aquí entre vosaltres per continuar donant guerra, la guerra de la paraula, la guerra de l'afirmació de ser lliures".

Seguidament, Titot (membre del grup de música Ara mateix i ex-cantant de Brams), va cantar "Què volen aquesta gent", de Maria del Mar Bonet. Un grup d'amics de la Núria, disfressats amb granotes blanques van fer una performance a favor de la llibertat d'expressió i de la pròpia llibertat de la Núria Pórtulas.

Entre als assistents hi havia unes 70 persones vestides amb granotes de treball de color taronja, el mateix que es va fer servir per la rua del carnestoltes de

La manifestació va comptar amb gent de totes les edats que van desplegar pancartes i banderoles

Toe

Banyoles; i un grup disfressat de policies que durant tot el recorregut anaven parodiant l'actuació de les forces de seguretat.

A la ciutat de Girona unes 150 persones van tallar el transit davant la seu d'ICV i van estar cridant consignes

Les concentracions setmanals es consoliden i s'estenen. Les concentracions setmanals convocades per l'assemblea de

familiars i amics de la Núria Pórtulas es realitzen des de la setmana passada en dues poblacions Girona i Barcelona. A la ciutat de Girona unes 150 persones van tallar el transit davant la seu d'ICV i van estar cridant consignes en favor de la llibertat de la jove i contra els mossos d'esquadra. Per altra banda unes cent persones es van reunir a Barcelona, també davant la seu d'Iniciativa el Verds, i van desplegar una pancarta on s'hi podia llegir "Núria lliure, lliures tots i totes". Posteriorment, van dirigir-se a la Plaça Sant Jaume, davant del Palau de la Generalitat, on van cridar consignes a favor de la llibertat de la Núria. Un familiar de la Núria va llegir el manifest de la campanya per la llibertat de la jove. Els organitzadors pensen mantenir aquestes convocatòries setmanals fins a aconseguir la sortida de la presó de la jove de Sarrià de Ter. @

Botifarrada popular a Sarrià de Ter i rua de Carnestoltes a Banyoles

El dissabte va haver-hi diferents actes per demanar la llibertat de la Núria Pórtulas, a part de la manifestació de la tarda a Girona, organitzats des de l'assemblea de familiars i amics de la Núria, que és qui està portant la campanya per la llibertat de la jove de Sarrià de Ter. Al migdia es va fer una botifarrada popular al Bar Centre Parroquial de Sarrià de Ter a la que hi van assistir prop de 200 persones. Els organitzadors es van sorprendre per la gran afluència de gent que va participar-hi. La mateixa nit del dissabte, membres de la campanya per la llibertat de la Núria van aprofitar la Rua de Carnestoltes de Banyoles per fer difusió de la situació d'emprisona-

ment de la jove. Des de la campanya s'havien inscrit a aquest carnaval com a comparsa i la seixantena de persones que hi va participar anava enfundada en una granota taronja de l'estil dels presoners de Guantánamo. La granota duia inscrit a la part del darrera "Núria Llibertat", i a la part del davant el número 12, que és el número del mòdul on es troba ingressada dins el Centre Penitenciari de Madrid.

Segons membres de la campanya aquests actes permeten trencar el silenci mediàtic del cas i, a través dels familiars que es traslladaven el diumenge 25 a Madrid a veure-la, comunicar a la Núria tot el seguit d'accions que s'estan portant a terme per la seva llibertat.

Despleguen una pancarta durant l'acte del 20è aniversari d'Iniciativa-Verds

El diumenge 25 de Febrer, durant la concorreguda Fira de l'Aixada a Manresa, es va realitzar una acció solidària amb en Juan i la Nuri. Als voltants de les 18h dues persones van enfilem-se a la grua que està situada al mig de la Plaça de l'ajuntament de Manresa, i van desplegar una pancarta on es reclamava la llibertat dels dos anarquistes. La plaça estava plena de gent. Agents dels ME van identificar els dos solidaris. Durant la celebració del 20è aniversari d'Iniciativa per Catalun-

ya, el divendres passat, es va desplegar una pancarta on es podia llegir "La Iniciativa de la repressió", en referència a la detenció de la Núria i en Juan. Membres de la família van parlar amb Joan Saura, Imma Mayol i Joan Herrera, denunciant el seu fals doble discurs al voltant de la Llei Anti-terrorista.

Cal recordar que Joan Boada, com a màxim dirigent dels ME ha supervisat des del començament la detenció i emprisonament de la jove anarquista.

Escenari de l'acte al Parc de la Ciutadella

Arnau Bach

BARCELONA // ATURADA LABORAL I MANIFESTACIÓ AL PLE DE L'AJUNTAMENT

Nova vaga dels treballadors de Parcs i Jardins per un conveni digne

☞ Manel Ros

/redaccio@setmanaridirecta.info/

El passat divendres 23 de febrer, els treballadors de Parcs i Jardins de Barcelona es van mobilitzar, una vegada més, per aconseguir unes condicions dignes de treball. La gran majoria de la plantilla de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins, un 95%, va seguir la vaga de tres hores convocada pel mateix dia i va participar a la manifestació que va recórrer els carrers de Barcelona. Durant la manifestació, en tot

La gran majoria de la plantilla de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins, un 95%, va seguir la vaga de tres hores

moment molt combativa, es van poder sentir crits com "Jardineros en lluita per un conveni just", o "Así, así, ni un paso atrás, este convenio lo vamos a ganar".

Dos dies abans, els mateixos treballadors van organitzar una

Mayol, el blanc de les crítiques dels treballadors de Parcs i Jardins

Juny Brullet

protesta contra la presidenta de l'Institut, Imma Mayol. La dirigent d'ICV va haver d'inaugurar un nou espai per a gossos rodejada de pancartes amb les reivindicacions dels treballadors i enmig de crits com "No volem la lluna, volem l'IPC" o "Hola Imma, som els jardineros i volem ocupació". Mayol, una vegada més, va ignorar completament la presència dels treballadors concentrats allà.

Tot i que els atacs per part de l'administració són constants, com mostra la querrela presentada per

l'Ajuntament de Barcelona contra cinc treballadors i la sanció de vint-i-un dies als treballadors de la poda pel simple fet de demanar més seguretat, els treballadors de Parcs i Jardins ja porten dos anys de lluita intensa per guanyar un conveni col·lectiu digne.

Davant les polítiques neoliberals i de privatització que està duent a terme el "tripartit" de l'Ajuntament de Barcelona, seguint la línia de "l'entesa de progrés" a la Generalitat, els treballadors no només lluiten per unes condi-

cions de treball més dignes, com per exemple tenir personal suficient per desenvolupar les tasques assignades, la jubilació anticipada amb contracte de relleu o l'aplicació de la Llei de Riscos Laborals, sinó també per garantir la continuïtat de l'Institut Municipal com a ens públic. Els treballadors, davant la negativa de l'administració a negociar, tenen previst continuar mobilitzant-se. Després de tant temps, saben que la mobilització i la vaga són les eines de lluita per vèncer. ☞

CATALUNYA // CAMPANYA D'UNA SECTA PER ACONSEGUIR ADEPTES

Vida Universal capta amb llibres

☞ Eric Jiménez

/redaccio@setmanaridirecta.info/

L'organització cristiana Vida Universal, que està catalogada com a secta, ha iniciat una campanya propagandística per donar-se a conèixer. Aquesta acció consisteix a repartir prospectes a les bústies. Es tracta de dos petits catàlegs de llibres que, mitjançant frases colpidores i atractives, busquen adeptes. Els dos prospectes reuneixen algunes de les característiques comunes de totes les sectes. El primer prospecte vol cridar l'atenció de les persones que tenen la moral baixa o que tenen problemes personals. El prospecte parla de la mort i vol atraure la gent amb frases com "Algun dia, tu també hauràs de morir. Per aquest motiu, llegeix aquest llibre a temps!". A l'interior d'aquest pasquí, Vida Universal ven un llibre que porta per títol "Cada cual muere por sí mismo". El segon prospecte pretén despertar l'interès d'aquelles persones que es creuen especials, o que pensen que tenen unes aptituds que les diferencien de la resta. El prospecte comença amb la frase "Per a persones despertes i amb una bona

capacitat analítica". El pasquí té com a finalitat transmetre que Vida Universal és "l'autèntica religió" i desacredita els postulats de l'Església catòlica. Els dos prospectes tenen una doble finalitat. La primera és buscar fidels desesperats i la segona és obtenir fonts de finançament per Vida Universal. A través dels pasquins, venen llibres a cinc i set euros i ofereixen textos escrits per la seva líder, profeta i fundadora, l'alemanya Gabriele Wittek.

► Venerant als escollits

Gabriele Wittek, nascuda l'any 1933, va fundar Vida Universal quan, segons ella, va començar a rebre tot un seguit de revelacions de Crist, de l'Esperit Sant i de diversos àngels. A partir d'aquí, tot un conjunt de textos escrits per Wittek passaran a ser considerats com a "paraula divina" i seran utilitzats com a base ideològica i de culte de Vida Universal. Aquesta secta no és diferent de moltes altres i tendeix a inculcar l'obediència cega vers la seva líder i profeta. A la pàgina web d'aquesta organització, alguns paràgrafs són una clara invitació a la subordinació de les persones

sota la tutela i la ideologia de Wittek: "A totes les èpoques, Déu va parlar a la humanitat a través de profetes. I ho torna a fer mitjançant la paraula profètica entregada actualment. Ha escollit com a mitjancera una dona, la nostra germana Gabriele, que en els darrers vint anys ha creat una gran obra divina de manifestacions. (...) La germana Gabriele és una persona que té una genialitat excepcional".

Un conjunt de textos escrits per Wittek van passar a ser considerats com a "paraula divina"

► Allargant els tentacles

Vida Universal té la seu central a la ciutat alemanya de Würzburg. Però les seves ramificacions passen fronteres i s'estenen per Europa i Amèrica del Sud. La secta té delegacions a Barcelona,

Bilbao, Màlaga, Madrid, València, Santiago de Xile, Lima, Bogotá, Tegucigalpa i Caracas. La secta de Wittek programa reunions setmanals, que se celebren dimarts, divendres, dissabtes i diumenges. L'hegemonia de la seu alemanya i de Wittek és total. Aquestes reunions estan tutelades i radiades des de Würzburg mitjançant una connexió telefònica, que arriba a totes les ciutats on Vida Universal té delegacions.

► El que s'ha de menjar

Totes les sectes tendeixen a inculcar formes de conducta als seus adeptes. I Vida Universal utilitza el component vegetarià per aconseguir i augmentar el nombre de seguidors. La secta de Wittek està en contra de matar animals i converteix el fet de menjar carn en un pecat. A la seva pàgina web es pot llegir que "l'amor als animals dels cristians originaris d'avui s'ha convertit en una contrarietat per una societat d'ahir". Sota lemes com "les persones intel·ligents no mengen res que tingui ulls", Vida Universal ha convocat una manifestació el disset de març, a Madrid, que començarà a la Puerta del Sol. ☞

LLEIDA // REPRESSIÓ

S'acumulen 1.400 euros en multes als moviments socials lleidatans

☞ Directa Terres Ponent

/terresponent@setmanaridirecta.info/

Cinc participants dels moviments socials de Lleida han rebut sancions administratives que sumen 1.400 euros. La Direcció General de Policia ha sancionat tres persones per "vulnerar el dret de reunió" en la concentració pel desallotjament del CSO La Gàbia el passat 24 de juliol. La identificació va ser visual i posterior a la concentració. La Guàrdia Urbana també va identificar i denunciar dues persones que recollien signatures amb motiu de la campanya per la retirada de la simbologia feixista de la ciutat. L'Assemblea Antirepressiva de Ponent i les persones afectades han iniciat una campanya sota el lema "ICV+ERC+PSC volen silenciar la dissidència". Denuncien la reiterada persecució que pateixen, que consideren una maniobra policial personalitzada i una retallada de llibertats. També afirmen que és el principi d'una política de repressió, que augmenta amb la nova ordenança de civisme. El dimecres 21 de febrer, van convocar una roda de premsa i el dijous 22 una concentració a la plaça Paeria, on van assistir una trentena de persones.

LLEIDA // REPRESSIÓ

Arrest domiciliari per denunciar la simbologia franquista a Lleida

☞ Directa Terres Ponent

/terresponent@setmanaridirecta.info/

Un exmilitant de l'organització Endavant-Ponent ha començat a complir —el 25 de febrer— una pena de cinc dies d'arrest domiciliari per realitzar pintades en contra del monòlit franquista de la plaça Cervantes de Lleida. Endavant va endegar la Campanya Ciutadana per la Retirada de la Simbologia Franquista de Lleida, conjuntament amb el sindicat CGT de Ponent, fins que l'organització independentista es va autodissoldre, el 2006. L'Assemblea de Joves de Lleida (AJLL) també s'ha sumat a la campanya. En un comunicat, aquesta associació juvenil fa una crida a les accions i actes per denunciar una "mesura repressiva contra les persones que denuncien públicament les actuacions del tripartit municipal". El jove complirà l'arrest domiciliari durant quatre dies més. Per uns fets similars, el proper mes d'abril, tres joves compliran tres dies d'arrest domiciliari i un altre jove ja va ser condemnat l'any passat.

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

Vietnam // Independència

» Aquesta setmana el Vietnam celebra la proclamació de la independència, el 6 de març de 1946, després de lluitar exitosament contra el Japó. La negativa, però, de França, l'antiga metròpoli, a reconèixer-la va allargar la guerra fins al 1958. L'intent dels EUA de dividir el país, n'iniciaria una altra fins al 1975.

Colòmbia // Paramilitars

» Jorge Noguera, exdirector del Departament Administratiu de Seguretat (DAS), que depèn directament de la Presidència de la República, va ser detingut per conspiració per delinquir, frau electoral i homicidi. També se l'acusa de tenir relacions amb els paramilitars i de conspirar contra alts funcionaris de Veneçuela.

MALI // FÒRUM SOCIAL MUNDIAL PER LA SOBIRANIA ALIMENTÀRIA

Avançant en la creació d'aliances

Esther Vivas i
Xavier Montagut
Xarxa de Consum Solidari
/Selingue (Mali)/

El Fòrum per la Sobirania Alimentària conclou amb l'enfortiment de les aliances entre diferents moviments socials en la lluita per la sobirania alimentària i l'aprovació d'una agenda de mobilització. Una trobada organitzada per Via Camperola, la Marxa Mundial de Dones, Amics de la Terra i altres organitzacions on, en el transcurs de cinc dies –del 23 al 27 de febrer–, més de cinc-cents delegats i delegades de tots els continents s'han trobat al petit poble de Selingue, al sud-oest de Mali, per tal de treballar, discutir i aprovar una estratègia comuna d'acció.

Destaca la creació d'aliances entre els col·lectius participants: pagesos, dones, pastors, pescadors, consumidors...

Una de les aportacions més importants del fòrum ha estat la creació d'aliances entre l'ampli ventall de col·lectius participants –pagesos, dones, pastors, pescadors, consumidors, indígenes, etc.–, que han assumit com a pròpia la demanda de sobirania alimentària, és a dir, el dret dels pobles de definir les seves polítiques agràries i alimentàries. En aquest sentit, el Fòrum per la Sobirania Alimentària ha estat un punt de trobada sense precedents i, al mateix temps, ha practicat una metodologia pròpia de treball i ha volgut diferenciar-se dels fòrums socials que se celebren a escala regional i internacional. En aquest sentit, tots els delegats assistents a la trobada han estat convidats específicament per l'ocasió i en tot moment s'ha mantingut un equilibri entre el nombre de participants de les diferents regions i sectors. Com assenyalava Paul Nicholson, de Via Camperola, a l'obertura, "el fòrum compta amb objectius concrets i amb la voluntat d'aprovar una estratègia d'acció a llarg termini".

Per tal d'aconseguir aquests objectius, el fòrum ha desenvolupat

Fòrum per la Sobirania Alimentària a Mali

Esther Vivas

pat una metodologia concreta que ha permès el debat temàtic, l'aprovació per grups sectorials i la capacitat de pressió per part de grups d'interès determinats. Així, els primers dies de la trobada, es van dedicar al debat temàtic al voltant de set eixos de treball: comerç internacional i mercats locals; coneixement local i tecnologia; accés i control als recursos naturals; compartir territoris; conflictes i desastres; migracions forçades; models de producció. Cada un d'aquests grups va dur a terme la discussió a partir de tres preguntes concretes: Per què lluitem? Contra què lluitem? Què podem fer?

A partir de les propostes sorgides dels grups de treball, els grups sectorials (pagesos, pescadors, indígenes, pastors, consumidors, treballadors immigrants) van analitzar les propostes i van fer aportacions concretes. Finalment, els grups d'interès aprovats prèviament –dones, joves i medi ambient– van poder incidir per assegurar que les seves demandes s'inclouessin tant en la declaració com en el calendari d'acció aprovat en l'assemblea final.

► **Les dones al centre de l'acció**
Un dia abans de l'inici del fòrum, el dia 22, al mateix recinte, es va

celebrar una trobada de dones dinamitzada per la Marxa Mundial de Dones, amb dos objectius específics: posar en comú les opinions de les dones sobre la sobirania alimentària i establir aportacions conjuntes al Fòrum per la Sobirania Alimentària. Les dones reunides van reclamar el mite de

Les dones van reclamar el mite de Nyeleni, una camperola maliana que va lluitar per afirmar-se com a dona

Nyeleni, una camperola maliana que va lluitar per afirmar-se com a dona en un entorn desfavorable. De fet, el Fòrum per la Sobirania Alimentària ha rebut el sobrenom de Nyeleni en honor seu.

Delegades de Corea del Sud, Mali, Swazilàndia, Filipines, Brasil, França i de molts altres països van prendre la paraula per assenyalat el capitalisme com a responsable

de les violacions dels drets de les dones. Com apuntava Miram Nobre de la Marxa Mundial de Dones, "les dones som les encarregades d'assegurar l'aigua, el menjar, el foc a la llar... una sèrie de treballs invisibles que el capitalisme reforça". Al mateix temps, va afirmar que "l'accés a la terra, a les llavors, a la sobirania alimentària és un dret encara més difícil d'assolir per a les dones". En molts països, les lleis impedeixen que les dones tinguin dret a la terra i, en aquells on legalment hi tenen accés, les tradicions i les pràctiques els ho impedeixen.

► **Un fòrum al camp**

Un altre dels elements que cal destacar és la decisió política de celebrar el fòrum en un dels països més pobres d'Àfrica, Mali, i el fet que aquest hagi tingut lloc al camp. Com afirmaven els seus organitzadors, es tractava de poder debatre sobre l'agricultura i l'alimentació en un marc rural i de trobar una coherència entre les propostes per a dur a terme la sobirania alimentària i els mitjans reals per aconseguir-la.

En concret, el fòrum s'ha celebrat en un recinte construït específicament per a l'ocasió i que, un cop finalitzat, serà gestionat per l'organització camperola nacional

CNOP i utilitzat com a centre de formació per les organitzacions de l'oest de l'Àfrica. El recinte compta amb unes cinquanta cabanes, construïdes amb fang i palla, on s'han allotjat els participants i recintes per a la celebració de reunions i plenaris. Tots els materials utilitzats per la seva construcció eren materials locals, s'ha respectat l'arquitectura tradicional i s'ha contractat mà d'obra del municipi de Selingue.

El recinte estava situat al costat de la presa hidroelèctrica del riu Sankarani, un afluent del Níger, construïda pel Banc Mundial i que té un greu impacte mediambiental i social. La seva construcció va generar un desplaçament important de població a la zona, amb l'objectiu de viure de la pesca, però la migració massiva va generar una sobreexplotació dels recursos naturals i el consegüent empobriment de la població, un cop exhaurits els recursos. L'organització ha volgut destacar aquest com "un exemple més de la necessitat de lluitar contra les polítiques del BM i l'FMI que, en comptes de generar l'autoproclamat desenvolupament que prometen, causen pobresa i endeutament". Aquests són els debats que, durant aquests dies, s'han abordat al camp de Selingue. ◻

MÈXIC // BLAT DE MORO PER A ALIMENTAR MOTORS

Crisi energètica i crisi alimentària

Manuel Torres
/Barcelona/

L'esgotament dels recursos fòssils i les dificultats que comporta accedir-hi ens porten, cada vegada més, cap a un escenari força desencorajador: la utilització de productes alimentaris per a la producció dels carburants com el bioetanol. A Mèxic, s'ha viscut una situació molt surrealista, però, que sembla un avenç del que pot passar els propers anys, si continua creixent la demanda de combustibles del

Això, que en alguns països de l'Orient Mitjà ha provocat guerres, a Mèxic genera fam

seu veí del nord. El blat de moro és un dels ingredients bàsics per fer les *tortillas* o *tamales*, que són la base de la piràmide alimentària d'aquests pobles. Existeixen moltes transnacionals de l'agroindústria que produeixen tones d'aquest cereal per, després, vendre'l a qui més en pagui. A finals de 2007, el TLCAN (Tractat de Lliure Comerç d'Amèrica del Nord) per-

Màquina per fer "tortillas" a Mèxic

Edu Bayer

metrà vendre tones de blat de moro lliurement. Aquest cereal té una productivitat més gran als EUA gràcies a la utilització de variants modificades genèticament (OGM). Així, per cada hectàrea conreada, els pagesos nord-americans produeixen el triple que els mexicans. I això farà que, d'aquí pocs anys, els OGM aclaparin les zones agrícoles de Mèxic per produir més blat de moro,

però no pas per vendre'l a la seva població, sinó per ser enviat cap a la indústria dels biocarburants, fabricats amb soia, blat, canya de sucre, girasol, palma d'oli, etc. Mèxic ha estat comprant blat perquè la seva producció no abasteix la demanda interna.

► **Expectatives incompletes**
El TLCAN –es va dir, quan es va signar– era positiu perquè per-

metria obtenir el cereal subvencionat dels EUA a preus més econòmics. Però, quan la demanda s'ha traslladat cap als productors de biocombustibles, empreses com la Cargill –la segona cerealística mundial– no han tingut cap escrúpul per vendre'l als EUA i abandonar les necessitats alimentàries dels mexicans. El benefici obtingut de comprar un blat de moro més barat als productors nord-

americans ja no ho és tant si, a canvi, milers de camperols es queden sense feina. El govern mexicà no ha mantingut una política de sobirania alimentària que assegurés els abastiments mínims dels seus ciutadans.

D'altra banda, els països del nord cada cop pressionen més per cobrir la seva dependència de combustible. Això –que en alguns països de l'Orient Mitjà ha generat guerres–, en altres indrets, com Mèxic, està provocant fam i el debilitament dels moviments que defensen els conreus lliures de transgènics. Tot i que no hi ha acord entre els ecologistes sobre els beneficis de produir biomassa per evitar l'escalfament global, la pujada dels preus de productes alimentaris de primera necessitat ja n'és una conseqüència no desitjable. Aquest model de creixement macroeconòmic, basat en l'increment de les exportacions derivades del TLCAN, no ha significat, per a Mèxic, l'establiment d'unes condicions agrícoles que assegurin l'alimentació de les persones, sinó tan sols uns guanys cada vegada més grans pels exportadors. Per saber-ne més, seran interessants les jornades titulades "Desfer el creixement, refer el món", que se celebraran del 7 a l'11 de març, i el seminari "Nous bionegocis al sud davant la crisi energètica", organitzat per l'observatori del deute, el 10 de març a Sant Cugat. ☉

ITÀLIA // DIMISSIONS LLAMPEC

Govern Prodi bis

Marco Santopadre
/Roma/

La que fa pocs dies semblava una veritable tragèdia nacional ja sembla resolta. El 21 de febrer el Ministre d'Assumptes Exteriors D'Alema es presenta a la Cambra Alta perquè s'aprovi la seva gestió en política exterior. Però per sorpresa els vots positius no arriben a la majoria, perquè dos senadors comunistes abandonen l'hemicicle. Prodi presenta la dimissió i sobre oficialment una crisi per a un govern de només 281 dies de vida.

L'esquerra, al govern, parla d'una trampa per part dels senadors vitalicis que havien promès donar el seu suport a la majoria progovernamental, i comença el linxament polític. Els senadors Rossi (que abandonà el partit dels comunistes italians) i Turigliatto (de

Refundació Comunista) són processats per la premsa i la televisió, titllats de traïdors, i al segon l'expulsen del partit. Ells es defensen: el discurs de D'Alema incloïa una inacceptable continuïtat en les polítiques de guerra de Berlusconi, a més d'acceptar que s'ampliï fins al doble de capacitat la base militar nord-americana de Vicenza i que l'exèrcit italià participi en la missió militar d'ocupació a l'Afganistan. "Com es pot acceptar aquesta política exterior quan 200.000 persones s'han manifestat a Vicenza contra la base Dal Molin i la missió a l'Afganistan?" pregunten Rossi i Turigliatto.

► **Teories conspiratives**
Però la tesi dels líders de la Unió (l'àmplia coalició entre democristians, liberals, socialdemòcrates, verds i comunistes) és que hi ha

hagut un complot per part del Vaticà, els EUA i la federació d'empresaris, que a través dels senadors vitalicis més moderats han enviat un missatge a Prodi perquè respec-

Els senadors Rossi i Turigliatto són processats per la premsa i la televisió i titllats de traïdors

ti les directives d'aquests poders fàctics. Fins i tot, Refundació Comunista arriba a convocar una mobilització "en defensa del govern Prodi". Però ja el mateix dia de

la crisi, el president de la República, Giorgio Napolitano, calma els nervis dels electors de la Unió rebutjant la dimissió de Prodi. Què ha canviat en tan poc temps? Prodi ha "convençut" alguns senadors elegits a les llistes del centredreta perquè es passin de bàndol, a canvi, per cert, de contrapartides polítiques, com aparcar la llei sobre les unions civils, per exemple.

► **Gir a la dreta**
De tot això en queda la forta sensació que la votació al Senat no va ser una sorpresa, sinó un mecanisme controlat per a reduir el pes de l'esquerra en l'aliança governamental i fer virar el programa de govern cap a la dreta. És casualitat que, fa uns mesos, el líder d'un petit partit democristià de la dreta s'hagi escidit a l'espera de senyals? A més, ja dijous, Prodi es

va presentar amb una llista de dotze punts programàtics que va definir com a "imprescindibles i no negociables". Entre aquests hi havia l'alta velocitat, la base de Vicenza, el respecte a les aliances militars internacionals, la missió militar a l'Afganistan, les privatitzacions, i l'abandó, per part de l'estat, del sistema de pensions. L'últim punt és el més significatiu: mans lliures per a Prodi en les decisions. Fins ara, l'esquerra de la Unió, que ha perdut o expulsat milers de militants i dirigents crítics, demanava paciència als seus electors, promentent condicionar el govern cap a l'esquerra. Mentre els seus ministres decidien privatitzacions i guerra, els seus aparells participaven en les protestes, seguint l'antiga lògica dels "partits de lluita i de govern". Però ara sembla que la joguina s'ha trencat. ☉

ger
entitat cultural i esportiva
Tlf. 93 896 12 00 C/ Pi 25
08810 Ribes (Garraf)
Països Catalans
www.ger.org
el ger posem la directa!

Laciutatinvisible
- Projecte Cooperatiu Autogestionari -
LLIBRERIA CRÍTICA ASSOCIATIVA
TALLER DE SERIGRAFIA
CENTRE DE DOCUMENTACIÓ
ESPAI DE RECERCA
ZONA MÈDIA
C/ RIEGO nº 35
08014 Bcn
Telef. 93-298 99 47
laciutatinvisible@yahoo.com

ROM MOJITO CACHAÇA
PINYA COLADA CERVESSES
SUCS REFRESCOS VARIIS
A LES FESTES, TAMBÉ CONSUMEIX
PRODUCTES SOLIDARIS
SIS
SERVIS MERCAT SOCIAL
tel: 93.498.80.70
www.mercasol.net

la Burxa
comunicació popular
des de 1998
BarriSants.org

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Periodista enxampat

Hacklabs.org, una porta per obrir

Enric Borràs Abelló

Teniu curiositat per saber què són de veritat els *hackers* i com s'organitzen? Les pel·lícules, els diaris i altres mitjans de comunicació fa anys que venen una imatge dels *hackers* força allunyada de la realitat, els estigmatitzen, tot tractant-los de delinqüents o, amb sort, d'inadaptats socials. Una bona manera de veure com són és visitant les webs dels llocs on es reuneixen, els *hacklabs*, centres d'experimentació i d'aprenentatge col·lectiu. A la pàgina Hacklabs.org, que és en català, italià, anglès i castellà, hi podeu trobar desenes d'enllaços d'aquests espais situats als Països Catalans, Xile, el País Basc, Itàlia, Chiapas, Espanya, Anglaterra, Croàcia, Alemanya, Holanda, Suïssa, França i Eslovènia. Entre els *hacklabs* del país hi ha Kernel Panic (kernelpanic.hacklabs.org), del barri de Gràcia de Barcelona; RAM (ram.squat.net), de Sant Antoni, també a Barcelona; Valhala (Valhala.es), de València; o el Hacklab Nòmada de Mataró (nomada.hacklabs.org).

A més dels enllaços, però, al portal, hi trobareu documents per aprendre què són els *hacklabs*, on es relaten les experiències de diversos centres i com funcionen. Si us deixeu perdre per aquests enllaços i recursos, podreu veure que són persones amb compromís social i que entenen la tecnologia com un camp de lluita més. Si voleu saber més coses sobre els *hackers*, també pot ser una bona idea perdre's una estona pel bloc de la periodista Mercè Molist (mica.com/port666) o per la revista en línia Suburbia (sindominio.net/suburbia).

El diari britànic 'The Guardian' defensa Oleguer

Joan G. Vallvé

L'article del futbolista Oleguer Presas, que es va publicar a la Directa fa pocs números, ha causat molta polseguera. Es va citar a tots els mitjans de comunicació del país i a molts d'espanyols, però molts dels textos publicats i peces informatives criticaven la postura d'Oleguer. Se'l criticava per ser un futbolista amb opinió, per queixar-se d'una condemna feta contra un text en un mitjà de comunicació. Doncs bé, no tots els mitjans de comunicació han carregat contra l'Oleguer i, de fet, un dels principals diaris britànics, *The Guardian*, ha publicat un reportatge anomenat "Barcelona's right-back philosopher out to make world a better place" en què, a més de reproduir una traducció a l'anglès de l'article del futbolista publicat a la Directa, s'explica com és el jugador, les seves activitats en defensa de les idees pròpies, i es contextualitza l'article. Es tracta d'un reportatge molt més valent del que s'ha escrit o emès en mitjans de comunicació més propers. Deixa en evidèn-

cia aquells diaris que feien editorials posant el crit al cel a favor de la llibertat d'expressió, quan hi va haver l'escàndol de les caricatures sobre l'islam a Dinamarca. I els deixa en evidència perquè, en aquest cas, molts han callat, han tancat la boca o, fins i tot, han atacat Oleguer.

És força revelador que un dels textos més lúcids que s'ha escrit sobre aquest afer s'hagi publicat en un diari de fora dels Països Catalans i d'Espanya. I és un text lúcid perquè recorda el context, no es queda amb les declaracions i prou, i perquè explica qui és Oleguer a través de les pròpies paraules del futbolista. Si voleu comprovar-ho, només cal que visiteu la pàgina www.guardian.co.uk i que poseu "Oleguer" al cercador del diari. Podreu llegir com el diari britànic destaca el compromís social del jugador del Barça i cita exemples, com el suport que va donar al jove de Sabadell detingut per protestar contra l'alcalde Manuel Bustos. Fins i tot, parla dels atacs de segons quina premsa vers Oleguer arran de la polèmica de l'article i de la decisió de Kelme de rescindir el contracte al futbolista.

'La Vanguardia' arracona la detenció de Joseba Permach

Enric Borràs Abelló

La Vanguardia del diumenge 25 de febrer obria amb les disculpes del govern espanyol pels problemes de Renfe al Principat i amb un destacat a portada de l'entrevista que publicaven a Arnaldo Otegi. Però, no s'hi deia res de la detenció de Joseba Permach ni de la manifestació a Bilbao. A la pàgina disset, més de mitja pàgina (la resta era publicitat) es dedicava a la manifestació de l'Associació de Víctimes del Terrorisme. Era la crònica d'una manifestació que l'únic que tenia d'especial és que havia aplegat menys gent que les anteriors del mateix estil. Les pàgines divuit i dinou, l'entrevista de Jordi Barbeta a Otegi, que suposadament mostrava un canvi en l'estratègia de Batasuna, marcada per l'afirmació que l'Estat espanyol no hauria de pagar un preu polític a ETA o al moviment polític independentista. Només després de tot això, a la pàgina vint, poc més d'un quart de pàgina dedicat a la manifestació convocada pel moviment proamnistia i prohibida per l'Audiència Nacional espanyola, que va acabar amb càrregues policiaques, una vintena de ferits i dos detinguts, un dels quals era Joseba Permach.

En un moment com el que ens trobem, és lògic que La Vanguardia donés importància a l'entrevista a Arnaldo Otegi, sobretot quan semblava que s'hi deien coses noves. Però, prioritzar i donar més importància a la manifestació de l'Associació de Víctimes del Terrorisme que a la manifestació en suport als presos bascos té menys sentit. La primera manifestació no aportava res de nou en matèria informativa —només que hi havia assistit menys gent que a les anteriors—, però aquest fet, que va servir perquè el diari *Avui* obrís la portada de

diumenge, a *La Vanguardia* ni tan sols es destacava. Així doncs, una manifestació més de l'AVT. En canvi, la manifestació de Bilbao —que havia estat prohibida— va acabar amb una càrrega policiaqua desmesurada, desenes de ferits i la detenció d'un portaveu de Batasuna, en un moment especialment delicat.

Com és que *La Vanguardia* no va dedicar, almenys, el mateix espai a analitzar tots dos fets? La manifestació de Bilbao s'explicava molt per sobre, amb menys espai del que li havien dedicat la majoria de diaris. *El Periódico*, *l'Avui* i *El País* van dedicar, tots, el mateix espai a les dues manifestacions: una pàgina. En el cas d'*El País* i *El Periódico*, a més, la manifestació de Bilbao es va destacar a portada. Sigui com sigui, *La Vanguardia* ni tan sols va posar en relació les respostes de l'entrevista d'Otegi, que demanava passos fermes per arribar a la pau al govern espanyol, mentre la policia reprimia amb duresa la manifestació de Bilbao.

L'altra informació

Magall, una nova publicació periòdica des de l'Anoia

Ho deixen ben clar a la nota de presentació del número zero: la publicació bimensual Magall és obra d'un col·lectiu editor autònom i autogestionat, que vol teixir un moviment associatiu fort, amb veu pròpia i connectat entre si, que vol parlar de la globalització dels mercats, de cultura, d'identitat, d'educació, de la violència de gènere i d'ecologia entre d'altres temes. El grup que el publica es defineix com a antiautoritari i assembleari

i ha calgut un procés de gestació d'un any perquè se'n publicués el primer número. La publicació, en format de diari tabloide, té vuit pàgines i s'hi poden trobar articles d'opinió, notícies, ressenyes de llibres, un espai dedicat a la salut, un altre a la denúncia, una entrevista a la contraportada i alguns articles més analítics. Es fa a Igualada, però de ben segur que molts dels textos que s'hi publiquen poden interessar fora de l'Anoia.

Freqüències de ràdios lliures o populars

Ràdio Bronka 104.5FM (Bcn Nord, Gramanet i Badalona) i 104.45FM (Bcn Sud i Hospitalet), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Radio 90 101.4FM (Olot), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Klara 104.4FM (València), Ràdio Malva 105.0 FM (València), La Tele 52UHF (www.okupemlesones.org)

Publicitat

IX FIRA NATURA

medi ambient i qualitat de vida

9 • 10 • 11 • març 2007 • a Fira de Lleida

Dissabte 10

- **Mercat de fruita i verdura ecològica**
Venda directa de fruita i verdura ecològica per part dels pagesos/es productors/es. També podreu gaudir d'una degustació elaborada amb productes ecològics. - Accés lliure i gratuït

Dissabte 10 • Diumenge 11

- **Mercat d'intercanvi de llibres de segona mà** - Si portes el teu llibre en bon estat, podràs canviar-lo per un altre

Oberts dins l'horari de Fira Natura, de 10:00- 20:30

Val de descompte d'un 15% al comprar al mercat de fruita i verdura ecològica de Fira Natura, i val per una degustació al mateix mercat el dissabte 11 de març. El mercat estarà situat a l'exterior dels pavellons firals, l'accés serà lliure i gratuït.

de descompte al comprar al mercat de fruita i verdura ecològica

15%

DEGUSTACIÓ
elaborada amb productes ecològics

directa estrena web

+ pràctica + útil
busca notícies, participa,
mira edicions anteriors
... i subscriu-te

www.setmanaridirecta.info

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Ens pots enviar les teves dades a: <subscripcio@setmanaridirecta.info>, o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info O bé, truca'ns al 935 270 982 ó al 661 493 117.

Presentacions

24 de febrer a les 12h
Facultat de Ciències de la Comunicació de la UAB

Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a internacional@setmanaridirecta.info

Corresponsalies

-**Baix Llobregat** <baixllobregat@setmanaridirecta.info>
 -**Barcelona** <redaccio@setmanaridirecta.info>
 -**Berguedà** <bergueda@setmanaridirecta.info>
 -**El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès)** <elcamp@setmanaridirecta.info>
 -**Cerdanya** <cerdanya@setmanaridirecta.info>
 -**Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estany i La Garrotxa)** <girona@setmanaridirecta.info>

-**Maresme** <maresme@setmanaridirecta.info>
 -**Menorca** <menorca@setmanaridirecta.info>
 -**Osona** <osona@setmanaridirecta.info>
 -**Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera)** <terresponent@setmanaridirecta.info>
 -**Vallès Occidental** <terrassa@setmanaridirecta.info> i <sabadell@setmanaridirecta.info>
 -**Vallès Oriental** <granollers@setmanaridirecta.info>

Punts de venda

BALAGUER
Indi Bar Del Pont, 35
 BARCELONA
 GRACIA
Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99
Infoespai Plaça del Sol, 19
Taifa Verdi, 12
Llibreria Distrivinyes De l'hort, 8
 GUINARDO
Rocaguinarda Xiprer, 13
 EIXAMPLE
Quiosc Manu Nàpols-Roselló
El Maské Comte d'Urgell, 256
Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198
 POBLENOU
Ítaca Pallars, 230
Cus-Cus Rambla Poblenou, 77
 SANT ANDREU-SAGRERA
Patapalo Rubén Dario, 25
Andyblue Bar de la Biblioteca de Can Fabra
Trèvol Antonio Ricardos, 14
 NOU BARRIS
Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15
El Tinter La Plana, 10
Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274
Llibreria Xoc Passeig Fabra i Puig, 325
 CIUTAT VELLA

AQUENI Méndez Núñez, 1 principal
Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15
 PRÒLEG Daguera, 13
El Lokal Cera, 1 bis
La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34
 1917 Pintor Fortuny, 30
Quiosc Colom Rambles
Quiosc Santa Mònica Rambles
Quiosc Canuda Rambles
Quiosc Tallers Rambles
Llibreria Medios Vallldonzella 7
 SANTS
Espai Obert Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible Riego, 35
Terra d'Escudella Premià, 20
Teteria Malea Riego, 16
Entropiactiva Socors, 7
 BELLATERRA UAB
Quiosc de Ciències de la Comunicació
Quiosc de Lletres
 CARDEDEU
Quiosc del Centre Cànoves, 4
 CASTELLDEFELS
Casal de Joves Plaça Joan XXIII
 CORBERA DE LLOBREGAT
Llibreria Corbera Psg. dels Arbres, 4

CORNELLÀ DE LLOBREGAT
El Grillo Libertario Llinars, 44
 ESPLUGUES DE LLOBREGAT
Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22
 GIRONA
Llibreria 22 Hortes, 22
Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2
La Màquia Vern, 15
 GRANOLLERS
Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrils, 5
Anònims Miquel Ricomà, 57
El Racó Ecològic Roger de Flor, 85
 IGUALADA
At. Llib. El Porvenir Passeig Jacint Verdaguer, 122
 LA PALMA DE CERVELLÓ
Papereria La Xaropa Santa Maria, 5
 LES FRANQUESES
El Cabàs Ribes, 121 i a www.elcabas.com
 HOSPITALET DE LLOBREGAT
Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat
La República Rosalía de Castro, 92
 LLEIDA
Ateneu La Maranya Parc, 13
La Falcata La Panera, 2
 MATARÓ
Arcàdia Cafè Cultural Pujol, 26
Llibreria Robafaves Nou, 9

MANRESA
Cafè l'Havana Plaça Gispert
 MOLINS DE REI
Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45
La Bodegueta Pintor Fortuny, 45
 PIERA
Ciber Garito De la Plaça, 31
 REUS
Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29
Galatea Llibres Jesús, 5-7
 RIBES DEL GARRAF
Can Gabaldà Plaça de la Font, 2
 RIPOLLET
Llibreria Caraboc Rambla S. Esteve, 17, local B
 SANT FELIU DE LLOBREGAT
Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9
 SANT JOAN DESPÍ
Llibreria Recort Major, 60
 TARRAGONA
CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis
 TERRASSA
Kasalet Societat, 4
CSO La Impremta Plaça Jacint Verdaguer, 9
 VIC
Llibreria La Tralla Riera, 5
 VILAFRANCA DEL PENEDÈS
La Fornal Sant Julià, 20

Què es cou

Quatre anys després de la invasió de l'Iraq, la plataforma Aturem la Guerra convoca noves mobilitzacions

Jordi Panyella
/campanyes@setmanaridirecta.info/

Aquest març ja farà quatre anys de l'inici de l'ocupació de l'Iraq i, segons la plataforma Aturem la Guerra, "la situació a la regió és pitjor que mai". A l'Iraq, cada dia moren més de cent civils iraquians. Els mitjans de comunicació presenten aquestes morts com a víctimes de terri-

"El recent anunci de Bush d'enviar 21.500 soldats només empitjorarà la situació"

bles atemptats terroristes però, segons el Pentàgon, pels cent atacs contra civils que hi ha cada setmana, se'n compten vuit-cents contra les tropes dels EUA i els seus aliats. La Plataforma denuncia que "el recent anunci de Bush d'enviar 21.500 soldats només empitjorarà la situació". El dissabte 17 de març, a les cinc de

la tarda, ha convocat una marxa, que recorrerà els carrers de Barcelona des de la plaça Universitat fins a la plaça Sant Jaume. I, dues setmanes abans, el dissabte 3 de març, la Plataforma Aturem la Guerra convoca unes jornades, al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB), que començaran a dos quarts de cinc de la tarda i està previst que s'allarguin fins a les nou de la nit. Les jornades s'iniciaran amb el passi del curtmetratge *El paper de les dones en la resistència a l'Iraq*. A continuació, el professor d'història econòmica de la Universitat de Barcelona Enric Tello, parlarà de *la crisi del model energètic: guerra i alternatives*. Segons la plataforma Aturem la Guerra, aquesta intervenció es planteja a partir de l'anàlisi que "el canvi climàtic -resultat de la mateixa economia basada en el petroli que provoca la guerra a l'Orient Mitjà- també ens dona cada cop més motius per intentar que les coses es facin d'una altra manera".

Finalment, a les set de la tarda, s'iniciarà la conferència "Situació al Pròxim Orient: conflicte i resistències", amb les intervencions de la periodista iraquiana Iman Jamas -que també fou directora de l'Observatori Interna-

cional de l'Ocupació a Bagdad- i del professor de Ciències Polítiques de la Universitat Autònoma de Madrid Carlos Taibo. La Plataforma també vol aprofitar aquesta nova convocatòria per recordar els diversos efectes perversos que està generant la "Guerra global contra el terror" impulsada pel govern dels Estats Units, i els cada cop menys aliats que li queden.

"Ara és el moment de reprendre la mobilització per acabar amb les guerres i les ocupacions a tot l'Orient Mitjà"

En primer lloc, l'Afganistan viu un ressorgiment de l'oposició contra l'ocupació i les tropes de l'OTAN, incloent-hi les espanyoles. Palestina es troba sota l'amenaça d'una guerra civil entre el govern elegit d'Hamas i Al Fatah, en gran part a causa del boicot impulsat

per l'Estat d'Israel, EUA i la UE. La guerra acaba d'arribar a Somàlia, a mans dels EUA i el seu aliat, Etiòpia. Ara, hi ha senyals que Israel es prepara per una nova guerra contra el Líban, i tant Israel com els EUA amenacen d'atacar l'Iran. Arreu del món, els atacs als drets humans s'estenen cada cop més, amb els vols de la CIA, les detencions indiscriminades de persones musulmanes, els controls a la població en general, etc. I, mentrestant, l'expresident espanyol, José Maria Aznar, reconeix que no hi havia armes de destrucció massiva, però que ningú no ho sabia, tot oblidant els milions que es van manifestar contra la guerra arreu del món i, sobretot, a l'Estat espanyol.

Alhora, però, la popularitat de Bush està sota mínims històrics, i els altres dirigents dels EUA estan buscant una forma d'acabar amb l'ocupació. L'anunci de més retallades socials per pagar la guerra només donarà més ales al moviment antigüerra d'aquell país. I alguns dels seus aliats històrics en aquesta guerra global, com és el cas del primer ministre britànic, Tony Blair, ja han anunciat la retirada de les seves tropes de l'Iraq al llarg de l'any 2008.

Per tots aquests motius, la Plataforma considera que "ara és el moment de reprendre la mobilització per acabar amb les guerres i les ocupacions a tot l'Orient Mitjà. És l'única forma que el món pugui començar a viure en pau".

Per contactar:

JORNADES. NO A LA GUERRA, QUATRE ANYS DESPRÉS
Dissabte, 3 de març a les 16:30h, al CCCB, carrer Montalegre 5, de Barcelona. Metro: Plaça Catalunya

MANIFESTACIÓ. CONTRA LA GUERRA I LES OCUPACIONS
Dissabte 17 de març a les 17h. Barcelona
Plaça Universitat-plaça Sant Jaume

www.aturemlaguerra.org

La contrainformació arriba a la Universitat

Jordi Panyella
/campanyes@setmanaridirecta.info/

Diversos mitjans de contrainformació, o alterinformació, han estat participant al llarg d'aquesta setmana (del 26 de febrer al 2 de març) en les Jornades de Contrainformació que l'Assemblea de la Facultat de Ciències de la Comunicació ha organitzat a la Universitat Autònoma de Barcelona. L'objectiu de les jornades és donar la possibilitat als i les estudiants de la facultat de comunicació d'informar-se sobre els actuals mitjans de contrainformació més importants de l'Estat espanyol. També es pretén "conscienciar i apropar els estudiants a una realitat del camp intel·lectual i laboral, en ocasions poc coneguda", diuen des de l'Assemblea, que al mateix temps valoran "que serà positiu, tant per als estudiants com per als mateixos mitjans, la posada en comú d'idees, que crearà un debat entorn de la situació actual del periodisme i la comunicació".

Les jornades han previst dues conferències diàries a càrrec de cadascun dels mitjans que hi assisteixin, a les dotze del migdia i a dos quarts de cinc de la tarda, i l'últim dia, el divendres dia 2, se

Edu bayer

celebrarà un dinar popular a un preu mòdic de dos o tres euros.

Els mitjans que han estat convidats combinen força varietat, tant en la seva tipologia (ràdio, premsa i web) com en la seva anti-

Les jornades volen donar a conèixer alguns del mitjans de contrainformació més importants de l'Estat espanyol

guitat i trajectòria. Mentre les ràdios lliures *Contrabanda*, *Bronka*, *Línia IV*, la publicació mensual *Illacrua* i les webs *La Haine* i *Indymedia* ja disposen d'una experiència dilatada, també s'ha volgut

comptar amb projectes d'aparició recent, o més joves, com pot ser el periòdic quinzenal, d'àmbit estatal, *Diagonal*; el setmanari de comunicació *DIRECTA*, d'àmbit dels Països Catalans, i el canal de producció i difusió de vídeos relacionats amb els moviments socials *DV Activisme*. També s'ha convidat l'Assemblea per la Comunicació Social (ACS), que és un projecte de debat i acció en el camp de la comunicació que té com a objectius la creació d'una televisió i una ràdio dels moviments socials i la crítica i transformació del model de comunicació dominant.

Des de l'Assemblea de la facultat denuncien que el deganat no ha permès organitzar les jornades a l'edifici principal de la facultat, i per tant, les xerrades s'ubiquen en un edifici annex amb menys recursos i menys accessible. També asseguren que s'han arrencat molts dels cartells penjats per anunciar les jornades.

Per contactar:

Facultat de Ciències de la Comunicació de la UAB. Cerdanyola del Vallès.

Redescobrint realitats veïnes

✉ **Jordi Ribas Sebastian**
/campanyes@setmanaridirecta.info/

En una Europa fiscalitzada, amb un model de societat de consum, els mitjans de comunicació incideixen en els imaginaris socials occidentals. Un dels efectes d'aquest model d'organització social comporta el desconeixement de realitats que, sovint, tenim molt properes, però que són del tot desconegudes. Una d'aquestes realitats és el Marroc, realitat redescoberta recentment en el marc d'un viatge de coneixement, seguiment i con-

**A Tetuan,
un grup de
professors
universitaris
parlen d'esperit
revolucionari
pel que implica
de canvi social**

tacte amb entitats i projectes amb els quals Sodepau col·labora des de fa més de deu anys. Una aproximació al Marroc social, associatiu i militant, un Marroc del qual els seus ciutadans se senten orgullosos, un Marroc on també es couen coses.

Tant a les grans ciutats com a les zones rurals, hi ha persones obertes i lluitadores que –tot i la pobresa a què, sovint, es

A vegades les coses no són el que semblen

Jose Expósito

veuen sotmeses– són un exemple d'hospitalitat, generositat i solidaritat entre elles i també amb els estrangers.

No en va, des de fa prop de deu anys, els moviments associatius i cooperatius –especialment en les zones més pobres i excloses del país com el camp o els suburbis de les grans ciutats– s'estan multiplicant exponencialment. Més recentment, els processos d'economia social i solidària comencen a teixir la seva pròpia xarxa, a vegades recolzats per l'aparell monàrquic governamental, i sovint per entitats més independents i crítiques. L'autoorganització i l'autogestió sovint es

desencadenen per motivacions vinculades al sentiment de llibertat, per tant, no és descabellat pensar que, al Marroc, una part de la seva població lluita pel canvi social, la igualtat econòmica i de gènere i la defensa del medi ambient i el seu territori. Aquesta afirmació cobra sentit si tenim en compte la complexitat de la realitat del país veí. Sense ànim d'entrar en una anàlisi detallada i rigorosa, el Marroc no deixa de ser un país de contrastos. Les clivelles socials sovint es perceben més accentuades que a Occident, i es manifesten molt especialment en termes econòmics (el Marroc és un país pobre, on els nens encara

han de caminar quilòmetres per anar a escola mentre l'aparell monàrquic governamental gestiona quasi el 50% del PIB anual del país). També es perceben des del prisma de l'etnització àrabs versus berbers, introduïda des de l'època del colonialisme francoespanyol, i molt present als mitjans de comunicació marroquins. Finalment, també hi trobem una creixent influència de l'islamisme, tant social com polític, un fenomen que –d'altra banda– s'ha generalitzat en el món arabomusulmà. Existeixen, també, tres tabús socials: el rei, l'Alcorà i el Sàhara Occidental. Aquesta és només una aproximació a la iden-

titat cultural del país veí, però suficient per posar en evidència que, davant d'aquest mosaic humà complex i en ebullició, no és estrany trobar-se amb altres discursos. A la zona rural de l'Atlas mitjà, el president de la principal associació del llogaret, mestre d'escola rural, va esmentar la desobediència civil com una motivació cap a l'autogestió i l'autoorganització dels camperols, i va expressar un rebuig explícit cap als projectes de desenvolupament local d'indole neoliberal.

A Kenitra, el president d'una ONG, expresident polític del règim durant deu anys, parlava del brou de cultiu que s'està generant al Marroc a causa de la cronicitat de les clivelles socioeconòmiques i els possibles riscos de guerra civil si aquesta situació perdura durant molt de temps més.

Ja a Tetuan, el dia abans de creuar l'estret, en una cafeteria centrada, amb un grup de professors universitaris que promouen la creació d'una Xarxa d'Acció Social al nord del Marroc, una vegada més, es va parlar explícitament d'esperit revolucionari pel que implica de canvi social, així com d'una gran majoria de la societat civil marroquina ansiosa per obrir-se al món i compartir amb altres pobles les seves riqueses socioculturals. Només són quatre pinzellades superficials i subjectives sobre "què es cou" al Marroc, amb l'objectiu de despertar l'interès del lector i, també, la seva curiositat. Sobre tot curiositat, que és un dels orígens del coneixement i absolutament necessària per redescobrir realitats veïnes. ☺

Raons per protegir l'horta de Lleida

✉ **Directa Terres de Ponent**
/campanyes@setmanaridirecta.info/

Ela Plataforma Protegim l'Horta de Lleida organitza unes jornades que començaran el proper dia 3 de març a les partides de Rufeia, Grenyana i Marimunt (consulteu l'agenda d'aquest número), amb els objectius de difondre i consolidar els propòsits de la mateixa Plataforma: la preservació d'un sector de l'horta de Lleida, les partides de Butsènit, Rufeia, la Caparrella i Plana de Gensana, que constitueixen l'assentament tradicional d'un nombre important del veïnat de la ciutat i, alhora, en són un factor constitutiu i un signe d'identitat.

Aquestes activitats s'emmarquen dins la campanya que ha iniciat la Plataforma per donar a

**“Les jornades
pretenen
difondre i
consolidar la
preservació d'un
sector de l'horta
de Lleida”**

conèixer i defensar l'horta de Lleida. La divisió que suposa la construcció de les connexions est i

oest de la variant sud de Lleida (C-13) amb la carretera A-2 afectaria de ple aquest espai.

En el DOGC de 18 d'octubre de 2006, es va anunciar públicament el projecte del pla territorial parcial de ponent i el seu informe de sostenibilitat ambiental. Tot i això, no es va precisar si les al·legacions que havia presentat anteriorment la Plataforma s'havien admès, ja que el projecte no concretava el traçat i els plànols eren poc precisos. Arrel d'aquest informe públic, la Plataforma va insistir –el passat mes de gener– que les seves al·legacions es tinguin en compte com a part interessada.

La Plataforma apunta diverses raons per protegir l'horta de Lleida: l'equilibri agrícola i natural

de l'horta s'ha de respectar, ja que és l'única horta de Catalunya on els pagesos i pageses encara hi viuen i treballen. L'evolució de la ciutat ha de respectar i saber integrar d'una forma intel·ligent els seus valors patrimonials. El sòl agrícola d'alta qualitat és un recurs escàs. Així, des de 1960, ha

desaparegut aproximadament el cinquanta per cent de l'horta que existia a Ponent. Amb la destrucció del que resta de l'horta, Lleida haurà desfet la base de sostenibilitat que li ha permès la subsistència al llarg de dos mil anys i haurà soscavat, així, el seu propi futur. ☺

Per contactar:

**PLATAFORMA PROTEGIM
L'HORTA DE LLEIDA**

www.hortalleida.com

Publicitat

hace color 10 anys de musica en directe

FERMIN MUGURUZA LA KINKY BEAT RAUXA NOUR SAGARROI FUFÜ-AI

RÀBIA POSITIVA XAZZAR BLACK BAUDELAIRE LA VARDA DAM

hace color www.hacecolor.com / amparo@hacecolor.com / tel./fax: 93 300 40 52

Sense MÚSICA no hi ha VIDA

Glosant la ciutat que 'va amb nosaltres'

Arnau Bach

VA AMB NOSALTRES (PROPAGANDA PEL FET!), EL PRIMER DISC D'AT-VERSARIS, OFEREIX UNA EXCEL·LENT MOSTRA DE HIP-HOP CUINAT DE MANERA AUTOGESTIONADA I APUNTANT, DE MANERA DIRECTA, DIVERSES QÜESTIONS RELACIONADES AMB LA DESIGUALTAT I LA CONSTRUCCIÓ POLÍTICA DE LA REALITAT SOCIAL

☞ **Santi Eizaguirre**
/cultura@setmanaridirecta.info/

Les arrels de la cultura hip-hop es remunten a les bases de la cultura afroamericana dels Estats Units, i el seu desenvolupament va lligat a la història de les reivindicacions per a l'alliberament social i la lluita contra l'exclusió en contextos urbans. Gràcies a les comunicacions, el hip-hop, propi de les *inner-cities* americanes dels anys 70 del segle passat, ha esdevingut un moviment mundial amb transcendències molt diverses que segueix apuntant els principals eixos de desigualtat social i oferint espais per a la construcció d'una memòria històrica de l'actualitat. A grans trets, per a entendre què comprèn el hip-hop es podria dir que es compon de quatre models bàsics d'expressió: el Dj-ing, el Mcing, el B-Boying i el Grafiti.

Expressions hip-hoperes

Els DJ són els que programen i punxen sobre plats beats i ritmes funky, molt influenciats pels estils instrumentals propis de la música negra. Una música que, com mostra el fenomen d'eclosió jamaicà, es compon i renova amb diferents branques que van des del soul al reggae passant per l'ska, el rocksteady, el dub (drum'n'bass) o el jungle. Els MC, mestres de cerimònies, són els que rapegen, esdevenint narració que acompanya, oferint sentit i rima a les bases rítmiques i harmòniques. En un principi, es van desenvolupar com a DJ que en les parts instrumentals dels temes es convertien en animadors, convertint-se en el que a Jamaica es va denominar com

a raggamuffin. Per altra banda, el B-Boying fa referència al que és més conegut com a break dance, un estil de ball que pren el fet d'actuar arran de terra, lluny de l'escenari tradicional, com la seva principal raó de ser. Aquest estil de ball fusiona el breakin de la costa est dels Estats Units, inspirat en músics de soul com James Brown, amb l'electric boogie de la costa oest, que té el seu origen en la imitació dels moviments del robot. Sens dubte, una provocació a la modernitat tecnocràtica.

Finalment el grafiti, la més criminalitzada de les expressions hip-hop, es pot entendre com una forma d'apropiament popular del paisatge urbà mitjançant l'escriptura pictòrica, esprai en mà. Ja sigui a través de l'autoafirmació dels grafiters que desenvolupen firmes personals, modalitat coneguda com a tagueig, o de l'elaboració d'escenes més complexes, en forma de murals, esdevé un testimoni permanent de les constants vitals urbanes.

Alternatives artístiques

En totes aquestes expressions, el que es posa de manifest, si observem la seva gestació, és un rebuig radical dels plantejaments tòpics de la cultura institucional. Música, literatura, dansa i pintura es manifesten en el si del hip-hop al marge dels estrictes canals burgesos, situant la vida quotidiana, amb tota la seva absurditat i grandesa, en el context del carrer i del que hi passa.

La música del hip-hop recull les aportacions de l'electrònica, defugint la instrumentalitat en la seva constitució i tècnica de creació, i es caracteritza per una simplificació de mitjans en la seva infraestructura.

Com ens comenta Pau Llonch, MC d'At-Versaris, "el home-studio, o estudi a casa, és l'eina més generalitzada entre els músics que es dediquen de manera autogestionada a la producció de música hip-hop".

La lírica de la jungla

El rap, tenint en compte que n'hi ha de molts tipus, és una música de rebel·lió amb la ciutat com a teló de fons, denunciant-ne, en molts moments, àcidament, la seva constitució desigual i opressiva. La vida urbana —o suburbana— ofereix històries i observacions sobre el desencant, l'exclusió i el malestar en la quotidianitat. Això pot assimilar-se a la denominació d'un dels estils que ha evolucionat paral·lelament al hip-hop, el jungle. La lluita dins la jungla és doncs una de les realitats

La llebre del rap català

La llebre del rap en català, que fa poc aixecaven Pirats Sound System, Gato-el-Quiman o Dring Dublé, sembla que té continuïtat. El Rodrigo (Pirats Sound Sistema), el Pau (Batzak) juntament amb el DJ Bel i la inesborrable empremta del seu primer DJ Gerard Roig (que va morir en un accident de trànsit tornant d'un concert), ofereixen tribut a un ampli ventall d'influències amb un projecte que combina de manera natural i efectiva l'activisme polític, un potent directe i una excel·lent producció musical. Són un dels primers fruits d'una escena que va començar a configurar-se amb el benintencionat disc *Advertències i advertiments*

que s'insereix dintre les temàtiques del hip-hop. L'atac a les raons polítiques i econòmiques que fan més difícil la vida en els contextos urbans, pensats més per a les empreses i el capital que per a les persones, és una de les constants que podem trobar en molts dels grups que es dediquen al hip-hop. Una denúncia explícita a la llei de la selva que regna a les ciutats contemporànies. Al seu costat, la referència a les herències culturals complexes i opressives que determinen les relacions humanes ens ofereixen elements de reflexió sobre la dimensió personal del conflicte social. Les lletres que glosen molts MC desafien astutament la literatura acadèmica i la cançó melòdica, centrant-se en la rima com a unitat bàsica, i demostrant una originalitat de caràcter eminentment popular i urbà que incideix en la música com a mitjà d'expressió crític i conscient, capaç de capgirar les definicions políticament correctes de la realitat social i, sobretot, capaç d'espantar els dimonis de l'avorrimment i la placidesa cívica. La rapidesa i la ironia són recursos propis del rap que esdevenen provocacions per a l'oïent. Hi ha qui critica la musicalitat del rap acusant de monòtones les línies melòdiques de les veus, però és més acurat considerar que la melodia s'amaga de manera subtil entre rimes que denuncien la monotonia en paraules majors. Una rutina que no es troba precisament en la narració del rap: àgil i directa.

(Propaganda pel Fet!, 2003), que recollia un ventall de bandes entre el hip-hop i l'electrònica, com els mateixos Pirat's (apunt d'enllestir el seu segon treball), Digital Vendetta, Tret de Gràcia o La Batzuca. Ara sembla que la cosa comença a estendre's amb força i en vessants molt diverses: no només tenim rap a Barcelona, sinó que a Berga hi destaca un col·lectiu d'MC, La Mèlee del Gremi, que també rapegen amb ganes (podeu trobar els seus temes a la xarxa). No tant en l'òrbita del rap, però sí de l'electrònica, al País Valencià hi ha projectes com Orxata Sound System (a punt d'editar el primer disc) o Ovidi Twins.

Pim-Pam-Pum

“L'administració maltracta els jaciments arqueològics”

Toni Llorca, Arqueòleg

⇨ Roger Palà
/cultura@setmanaridirecta.info/

Toni Llorca és membre de la secció sindical de la Cooperativa Codex per la CNT. Es dedica a treballs d'arqueologia i altres temes relacionats amb el patrimoni. Actualment, prop de deu treballadors d'aquesta empresa estan duent a terme una vaga per motius contractuals i d'higiene i seguretat laboral. Cada dimarts es manifesten davant de l'empresa i realitzen altres accions reivindicatives.

Amb quines deficiències us trobeu a l'hora de treballar a les excavacions?

Les problemàtiques són bàsicament pel que fa a les mesures de seguretat i higiene. L'avitallament d'aigua pels treballadors, que

moltes vegades no corre a càrrec de l'empresa, i el consum que en fem és molt alt; la manca de casetes i vestidors, els equips de protecció individual...

La situació dels treballadors del sector de l'arqueologia és bastant precària. A què es deu això?

Bé, els arqueòlegs, majoritàriament, treballem per empreses subcontractades per promotores. Les feines que es fan són el que es diu excavacions d'urgència o excavacions preventives, que són prèvies a l'inici d'una obra en un lloc determinat. A molts de nosaltres, se'ns fa el que es diu un contracte d'obra i servei, aquest tipus de contractes és un dels punts que ens ha portat a tenir un conflicte amb l'empresa.

Codex fa un mal ús d'aquests contractes?

Sí. Aquests contractes, en teoria, només es poden fer una vegada i

per una feina concreta. El que fa Codex és contractar treballadors una vegada darrere l'altra mitjançant aquests contractes i negar-se, així, a tenir-los en plantilla amb contractes indefinits. Això no és legal i, a més a més, manté el treballador en una situació laboral bastant inestable.

Es té respecte vers les troballes que feu els arqueòlegs?

Sí, pel que fa a les troballes es treballa bastant bé. Tot recau sobre els arqueòlegs, i aquests estan molt conscienciats amb la seva feina. L'únic problema és que, amb el poc temps que et donen abans de les obres per excavar, tenim poca cosa a fer: els jaciments estan maltractats des de l'administració, la llei del patrimoni és molt precària. Les empreses promotores han començat a acceptar els treballs arqueològics dins els seus pressupostos des de fa poc temps.

Ferimobi, el 'meeting point' dels desheretats

Una exposició reflexiona sobre la problemàtica d'accedir a un habitatge digne a la ciutat de Barcelona

FERIMOBÍ 2007. PRIMERA FIRA DE LA VIVENDA ALTERNATIVA DE L'1 AL 3 DE MARÇ. ESPAI CAROLINES. C. DE LES CAROLINES, 4. BARCELONA
www.espaicarolines.com

⇨ Blanca Balanyà
/cultura@setmanaridirecta.info/

Ferimobi 2007 és una instal·lació artística que s'autodenomina, amb un alt grau d'ironia, com la primera Fira de la Vivenda Alternativa. Un *meeting point* a l'altre extrem del que patrocinen constructores i immobiliàries. L'exposició se centra en les dificultats de la societat catalana per accedir a un habitatge digne a un preu raonable, una situació que els creadors de Ferimobi defineixen com a "insostenible a causa de la creixent pressió immobiliària".

Així, durant els dies 1, 2 i 3 de març, l'Espai Carolines, a Gràcia, acollirà una exposició temàtica al voltant d'aquesta situació. Un grup d'artistes, creadors i professionals del barri de Gràcia ha reflexionat al voltant de la problemàtica de la vivenda i ha materialitzat "un espai

crític, irònic, satíric, surrealista i imaginatiu", que té com a objectiu "protestar, fer reflexionar i cercar solucions alternatives" a la problemàtica de l'habitatge.

L'exposició consta de maquetes, vídeos, il·lustracions, pintures i altres suports creats específicament per a l'ocasió, a més de material cedit per diversos artistes i organitzacions socials sensibilitzades amb la problemàtica de la vivenda. El projecte compta amb el suport de l'escola superior de disseny BAU.

Espai Carolines

L'Espai Carolines és un nou punt de trobada multidisciplinari del barri de Gràcia de Barcelona, on convergeixen diferents àmbits professionals en una estructura de viver empresarial: arquitectura, disseny gràfic, disseny industrial, interiorisme, comunicació, pintura, arts plàstiques, fotografia, periodisme...

Els seus usuaris es defineixen com "un grup de persones i professionals que desitgem potenciar les capacitats artístiques i culturals del nostre espai, del barri i de la ciutat". Proposen fer-ho a través d'exposicions, actes puntuals, conferències i altres activitats "que ens enriqueixin i que serveixin de referència per tothom que estigui interessat en la capacitat creativa de la cultura i l'art en general".

Entre els objectius de l'Espai Carolines destaca l'opció cultural pel concepte de "rescat" d'aquelles obres del passat, present i futur que no reben el suport necessari per part de la indústria i els mitjans de comunicació. "La societat postmoderna és contrària a la reflexió i al pensament crític, i fomenta ciutadans dòcils, domesticats i consumistes", afirmen.

Finestra al cinema social

La preestrena del documental mexicà 'En el hoyo' inaugura la mostra de documental de Finestrat

'CINESTRAT'. I MOSTRA DE CINEMA SOCIAL DE FINESTRAT (MARINA BAIXA)
 De l'1 al 4 de març. Casa de la Cultura de Finestrat
www.cinestrat.es

⇨ Antònia Andreu
/cultura@setmanaridirecta.info/

Cinestrat 2007 és una mostra no competitiva de cinema social que se celebra de l'1 al 4 de març a Finestrat (Marina Baixa). Un certamen que, enguany, neix amb la vocació d'abordar temàtiques com el treball o la immigració des de l'òptica cinematogràfica, amb trenta títols que es projectaran a la Casa de Cultura de Finestrat de manera gratuïta.

La mostra comença amb la projecció, un mes abans de l'estrena oficial a l'Estat espanyol, de la premiadíssima *En el hoyo*, un documental del mexicà Juan Carlos Rulfo que ha estat reconegut en el seu gènere als festivals de L'Havana, Sundance i Guadalajara, entre d'altres certàmens. Rulfo explica, en aquesta

pel·lícula, la història de diversos obrers que participen en la construcció d'un gran pont anomenat 'el segundo piso', a la perifèria de ciutat de Mèxic. Una obra coral que s'apropa a la quotidianitat, els somnis i la dignitat dels treballadors.

En la seva primera edició, la mostra compta amb trenta pel·lícules de diverses nacionalitats. A més, atorga un premi del públic per la secció oficial de documental. Segons el seu director, René Bijloo, *Cinestrat* és possible, avui dia, gràcies a l'existència dels formats digitals de gravació pels realitzadors independents —que abarateixen els costos de producció— i, gràcies a Internet pel que fa als organitzadors —que ha facilitat la feina a l'hora de reunir, en sis mesos, un catàleg molt complet partint de molt pocs recursos econòmics. El

90% de les pel·lícules han estat cedides gratuïtament.

Si la mirada de *Cinestrat* arriba lluny, tampoc oblidia la conflictitat social més pròxima. Aquest és el cas de *Sumergidos* i *Marver & Asociados*, dos curts documentals dirigits per Ruth Adsuar i José Antonio Fernández, que aborden les problemàtiques laborals a la ciutat d'Elx, víctima de les deslocalitzacions salvatges i la desindustrialització.

Entre les trenta-dues pel·lícules de *Cinestrat* —alguns llargmetratges i d'altres curts de poc més de deu minuts—, destaca també la recuperació de *Powaqqatsi*, un film de culte dirigit l'any 1988 per Francis Ford Coppola, George Lucas i Godfrey Reggio, que —des d'una perspectiva experimental— narra les transformacions de la terra i la vida a mans de l'home i les seves accions.

El neoconservadorisme americà

GREGORIO LURI | ANGLE EDITORIAL, 2006 | 91 PÀGINES

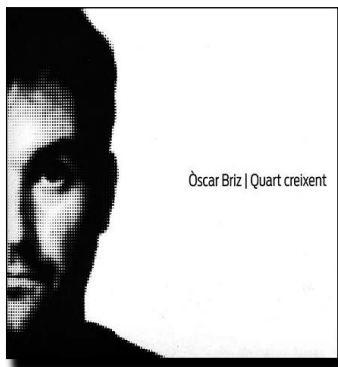
✉ Ignasi Franch
/cultura@setmanaridirecta.info/

Com diu el filòsof navarrès Gregorio Luri, el neoconservadorisme és un fantasma que recorre el món. Però, és un fantasma amb uns orígens desconeguts per molts, i per això és útil aquest llibre, un petit assaig sintètic i amb clara vocació didàctica que, tot i així, no evita mostrar el fenomen *neoon* en tota la seva complexitat, si és que es pot parlar de complexitat en un sistema de pensament sociopolític maniqueista. Una de les conclusions presentades

per Luri és preocupant: la política internacional està condicionada per individus que mai han estat càrrecs electes. El llibre situa els orígens *neoon* en cercles filocomunistes nord-americans dels anys trenta, que pateixen el desencant de l'estalinisme i prenen partit cap a la dreta nacionalista, quan el món se separa en dos blocs durant la guerra freda. Un cop instal·lats a la dreta, desenvolupen el concepte de superioritat moral intrínseca dels valors americans –que dona com a resultats pràctiques tan desviades com la imposició violenta de la

democràcia representativa– i entren en contacte amb la religiositat.

Luri també tracta el descrèdit en què ha caigut el moviment per a simpatitzants com Fukuyama, i resumeix el contingut de l'assaig en un seguit de conclusions. Les sorpreses? Paul Wolfowitz, president del Banc Mundial, sembla un dels exponents més assenyats dins la materialització actual d'un corrent de pensament que es pot emparentar amb figures històriques diverses, des de l'escriptor George Orwell al mitificat Ronald Reagan.

Òscar Briz

QUART CREIXENT
(VENTILADOR MUSIC)
CANÇÓ D'AUTOR

Ell en diu quart creixent, però les cançons d'aquest quart disc del cantautor valencià Òscar Briz han arribat al pleniluni. Nascut a l'Alcúdia el 1965, va pertànyer al grup Banderas de Mayo fins el 1997. Després, va marxar a Austràlia, on va formar el grup The Whitlams, que –cantant en anglès– va aconseguir molt d'èxit a l'altra punta del món. Ja fa temps que va deixar Oceania per retornar a la seva

ciutat natal, des d'on ha editat quatre discos que mostren que música i compromís són aliats imprescindibles i que les cançons no només s'han de conformar a explicar coses: les han d'explicar bé. Un disc sencer ple de sinceritat, amb un discurs coherent i compromès amb l'entorn, que té funky, jazz, ritmes llatins i molt de camí per recórrer.
ROGER PALÀ

Dixebra

N'ACCIÓN
(L'AGUAÑAZ)
ROCK

Són una de les formacions més representatives del rock asturià. Vint anys avalen una proposta a contracorrent que, en aquest CD i DVD –que recull un concert a la seva ciutat, Avilés–, podem gaudir amb tota la seva força. Un homeatge a la terra asturiana en un directe espectacular i ple de ràbia, gravat el 3 de juny de 2006. Encapçalats pel cantant i activista

cultural Xune Elipse, Dixebra fa un repàs als seus nou discos i als concerts que ha realitzat arreu de l'Estat espanyol. Narradors de la realitat social, política, ecològica i cultural asturiana, no oblidem el compromís internacionalista en una música que fusiona frenèticament el rock, el funk, el rap, el metal i el folk, sense oblidar l'aportació de la gaita asturiana.
BLANCA BALANYÀ

Illacrua

LA REVISTA ALTERNATIVA DELS PAÏSOS CATALANS
NÚMERO 146
FEBRER DE 2007

El tema de portada de l'*Illacrua* del mes de febrer, sota el títol en format messenger "Arreglem-ho, arregleu-ho!", fa referència a la situació del procés de pau a País Vasc després de l'atemptat d'ETA a Barajas. Els moviments de la societat civil per encarrilar de nou el diàleg per resoldre el conflicte basc i les responsabilitats del govern espanyol i ETA, que han situat el procés al límit de l'abisme, centren el reportatge. La revista també inclou un dossier sobre les anomenades ordenances cíviques, una forma més de controlar la dissidència i criminalitzar els moviments socials crítics amb l'establiment. Una taula rodona en què participen David

Fernández, col·laborador de la DIRECTA i autor del llibre *Cròniques del 6* (Virus, 2006), Albert Martínez, membre del moviment okupa, i Ester de Pablo, de la Coordinadora Antirepressiva de Sants. La revista inclou dues entrevistes: a Maria Rodríguez 'La Goyerias', guerrillera antifranquista, i Imán Ahmad Jamás, periodista iraquiana refugiada a Catalunya que va dirigir l'Observatori de l'Ocupació de Bagdad. Destaca, també, el reportatge sobre videojocs polítics, que planteja com, des d'una perspectiva crítica, aquesta mena d'entreteniments també poden emprar-se en el camp de la denúncia i l'acció social.

ANTÒNIA ANDREU

Si Versailles pudiese hablar

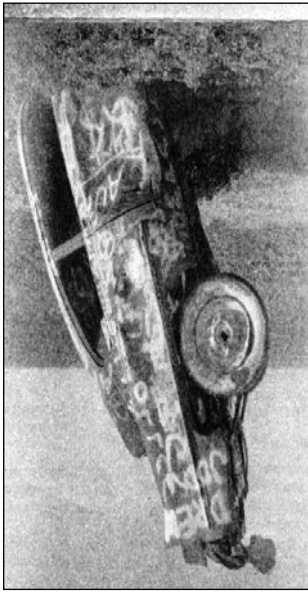
(SHERLOCK FILMS, 1954)
DIRECTOR: SACHA GUITRY
INTÈRPRETS: SACHA GUITRY, JEAN MARAIS, CLAUDETTE COLBERT, ORSON WELLES, EDITH PIAF
IDIOMES: VOSE (FRANCÈS)
DURADA: 167 MINUTS

La història de França en un retaule d'escenes, situades sempre dins el palau de Versalles, aquesta és la proposta de *Si Versailles pudiese hablar*, un acadèmic film de Sacha Guitry, exponent d'aquell cinema francès que la nova onada posterior dels Godard o Rivette va considerar teatral i encotillat. La història de França que proposa Guitry, centrada en les figures dels tres darrers lluisos, mostra –sense massa esperit crític, però amb un bri d'ironia– els abusos de la monarquia absolutista i com es va preparant –com un brou cuinat a foc lent– l'atmosfera de dissensió que culminarà amb el procés revolucionari. Però l'estructura marca l'enfocament: més que anàlisi, hi ha una successió de vinyetes humanes, un xic encartonades però de gran elegància, que componen un film que, més que per una tendència política concreta, destaca pel seu xovinisme integrador. I.F.

cultura@setmanaridirecta.info

RECOMANEM

JORNADES. DESFER EL CREIXEMENT, REFER EL MÓN

La crisi energètica i ecològica de la nostra civilització implica una transformació inevitable del model productiu, de mobilitat, de consum, en fi, de vida. En aquesta cruïlla històrica, podem reprendre el comandament de les nostres vides, i arrabassar-lo als qui han fet de l'existència un negoci exponencial, o tornar a confiar en les inquietants receptes dels déus del mercat, la tecnologia, l'espectacle i la mà dura.

Dimecres 7 març. Aula Magna de la Universitat de Barcelona.

18.30 h. Descolonitzar l'imaginari del "desenvolupament sostenible", amb Serge Latouche, animador de la Revista de MAUSS (Mouvement Anti-Utilitariste dans les Sciences Sociales).

Divendres 9 març. Restaurant Brindem, brindola per les lluites. Riera Alta, 4 i 6, Barcelona.

19 h. La crítica al creixement des de l'economia ecològica. 21 h. Passi de vídeo *Aritmètica, Población y Energia* (Vídeo). 22 h. Sopar

Dissabte 10 març: Centre Social de la Vall de Can Masdeu.

11 h. Sobirania alimentària al nord del món? taller dinamitzat per Xavier Montanyès. Del tsunami de ciment a una nova cultura del territori; taller dinamitzat per Enric Tello. 16.30 h. Crisi energètica, una oportunitat? taller dinamitzat per Daniel Gómez. Hipermobilitat sostenible? taller dinamitzat per Helena Diaz.

Dissabte 11 de març: Centre Social de la Vall de Can Masdeu

11 h. Decréixer per créixer, tallers pràctics cap a la simplicitat radical. Sessió matinal de loga, amb Jony. Tallers de croissants al forn de llenya, horticultura pràctica. cuina solar i aliments ecològics.

16.30 h. Plenari final-taller d'estratègia. Què s'està fent actualment a Catalunya en una direcció decreixent? Per on avançar? Amb quines eines? Fem una crida a grups, individus i xarxes a crear i sumar-se a una mobilització transversal pel decreixement a Catalunya.

Inscripció Gratuïta. Tota la informació a <http://www.decreixement.net>

DIVENDRES 2**Jornades de contrainformació**

Universitat Autònoma de Barcelona. Facultat de Ciències de la Comunicació.

12 h: Radio Bronka

16.30h : Radio Contrabanda i Radio Linea4

Xerrada-Fòrum: De Oxaca a Atenco, passant per Chiapas. Estratègies de pau que dificulten les estratègies de guerra.

SCI Catalunya. Carme 95. Barcelona. 19.30 h. Amb la presència d'un representant del Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista i Rubén Benedicto, mexicà vinculat a diversos col·lectius de solidaritat i moviments socials.

Projecció fotogràfica

Arxiu Històric. Reus. 20.15 h.

Montsant: imatges, memòria i història viscuda. Sobre la vida quotidiana als pobles de Montsant.

Festa Masala. 6 anys de premsa canalla a Ciutat Vella.

CSO Can Vies Jocs Florals 42. 21 h.

DISSABTE 3**Jornada d'estudi sobre la Serra de Montsant**

Arxiu Històric. Reus.

Cal inscriure's a: carrutxa@etnocat.org

10 h. Recepció dels participants i entrega de documentació.

10.30 h. Ponència de Jordi Tura, director del Museu Etnològic del Montseny "La Gabella" (Arbúcies).

12 h. Comunicacions: Els masos de Montsant. Els molins hidràulics del riu de Montsant.

13 h. Ponència de Jordi Abella, director de l'Ecomuseu de les Valls d'Àneu (Esterrí d'Àneu). 16.30 h. Comunicacions: L'aprofitament de l'aigua. Arquitectura popular a Montsant. Els pastors de Montsant. Oliveres de muntanya. La producció d'oli a Montsant.

18 h. Taula rodona: Patrimoni natural, cultural i excursionisme. La producció editorial sobre la serra de Montsant. Amb Rafael Català (Rafael Dalmau editors), Jordi Ferré (Cossetània), Joan Rossinyol (Piolet) i Montsant Fonts (Carrutxa, Migdia).

XIX Assemblea anual d'Entrepobles

Seminari Salesià Martí-Codolar. Avinguda

Cardenal Vidal i Barraquer 1. Barcelona.

10.30 h. Xerrada-debat: Canvi climàtic; accions de cooperació i solidaritat internacional. Amb Ivonne Ramos, d'Acció Ecològica i Tom Kucharz, d'Ecològistas en Acción.

12.45 h. Xerrada: Entorn social, polítiques de cooperació i reptes per a les ONGD compromeses en la transformació social. Amb Maria Luz Ortega, doctora en Ciències Econòmiques i Empresarials, professora Titular de l'Àrea d'Economia Aplicada en ETEA (Córdoba). Centre Cívic Les Basses. Teide, 20 i 15. Barcelona. 22 h.

Festa amb l'actuació del grup musical Safanòria-Tiquis-miquis.

Jornades: No a la guerra, 4 anys després CCCB. Montalegre 5. Barcelona

16.30 h. Curtmetratge: el paper de les dones en la resistència a l'Iraq

17 h. Crisi del model energètic: guerra i alternatives. Amb Enric Tello, professor d'Història Econòmica de la UB.

19 h. Situació al Pròxim Orient: conflicte i resistències. Amb Iman Jamas, periodista iraquiana, Carlos Taibo, professor de ciències polítiques a la Universidad Autònoma de Madrid.

Festa Gay Lumagorri a l'Euskal Etxea

Centre Cultural Euskal Etxea. Placeta Montcada 1-3 (entrada per Arc de Sant Vicent). 21.30 h.

Concert: The Ponyboys i The Newtons

Conca Askatu. Muralla Santa Tecla, 43. 20 h.

DIUMENGE 4**Concert: Los Delinqüents**

Sala La Mirona. Salt. 18 h. 5 euros Presenten *Recuerdos garrapateros de la flama y el carril* amb les seves millors cançons incloses en els seus tres primers àlbums i a més a més, tres noves composicions.

DILLUNS 5**Curs de Lliure Elecció: El nou capitalisme global i l'estat del moviment obrer, amb la visió de la Monthly Review.**

Facultat d'Econòmiques UB. Del 5 al 26 de març. 20 h.

L'Escola Monthly Review. Els moviments principals a l'economia-món i la conjuntura del conflicte de classes. Salvador Aguilar i Carlos Zeller.

DIMARTS 6**Jornades sobre especulació urbanística i corrupció als Països Catalans**

Sala de juntes del Rectorat, 2on pis. Universitat de Lleida. 18 h.

"El gran negoci" del turisme de qualitat als Països Catalans: El cas de la Vall Fosca i la Vall de Boi. Ponent: Susana Castells (Membre de la Plataforma Vall Fosca activa). Les xerrades són obertes a persones no matriculades. Més informació: udl@sepc.cat / www.sepc.cat

Curs: Moments insurreccionals. Revoltes ignorades.

Aula Valverde, Facultat de Biblioteconomia UB. Melcior de Palau, 140. Barcelona. 18.30 h. Yangon, Birmania 1988. Caracas, Veneçuela, 1989: cerros, saquejos i assassinats.

Presentació de llibre

Ateneu Barcelonès. Canuda, 6. Barcelona. 19 h. Teresa Claramunt. *La "virgen" roja barcelonesa*. A càrrec de l'autora, Maria Amalia Pradas i, de Teresa Abelló, autora del pròleg.

Presentació de llibres

Llibreria Icària. Arc de Sant Cristòfol, 11-23 Barcelona. 19 h. *La otra África. Autogestión y apaño frente al mercado global* (oozebap) i *Sobrevivir al desarrollo* (Icària) amb la presència de Serge Latouche, el seu autor.

DIMECRES 7**Curs de Lliure Elecció: El nou capitalisme global i l'estat del moviment obrer, amb la visió de la Monthly Review.**

Facultat d'Econòmiques UB. Del 5 al 26 de març. 20 h. Arcadi Oliveres. El nou capitalisme.

Xerrada: El matriarcat basc: mite o realitat

Centre Cultural Euskal Etxea. Placeta Montcada 1-3 (entrada per Arc de Sant Vicent). 19.30 h.

DIJOUS 8**Jornades sobre especulació urbanística i corrupció als Països Catalans (veure dimarts)**

"El gran negoci" del turisme de qualitat als Països Catalans: el cas de les Illes Balears. Amb dos militants de l'assemblea de Maulets de Pla de Mallorca.

L'HORTA, UN VALOR PER A LA CIUTAT

3 i 4 de març (mireu què es cou)

L'horta, reserva i pulmó

Dissabte de 16 a 19h, a la Partida Butsènit. Local Social

Els valors de l'horta de Lleida al llarg de la història. Enric Vicedo, professor d'història de la Universitat de Lleida.

Les torres i les construccions de l'horta de Lleida. Les adaptacions a unes condicions singulars. Ramon Fitè, arquitecte.

L'aigua a l'horta de Lleida: qualitat i quantitat. Manel Pascual, coordinador territorial de l'Agència Catalana de l'Aigua.

Funcionament ecològic de l'horta de Lleida: el paper de la biodiversitat. Josep Ramon Roca, biòleg, tècnic d'Avaluació Ambiental dels Serveis Territorials de MAH de Lleida, i Xavier Massot, enginyer de forest, responsable de Biodiversitat dels Serveis Territorials de MAH de Lleida.

Característiques socials i econòmiques de l'horta de Lleida, del conreu de la pera a l'erm urbà. Ignasi Aldomà Buixadé, professor de geografia de la Universitat de Lleida.

Moderador: Xavier Eritja, president de l'Ateneu Popular de Ponent.

Diumenge d'11 a 13h. Sortida amb autocar. 10.30h: Esclat. 10.45h:

Plaça Ricard Vinyes 11h: Local Social de Rufea

Visita guiada a explotacions agrícoles (ecològiques).

SORTIM DE CASA**CASSOLADES CONTRA EL DESALLOTJAMENT DE L'ATENEU SANTBOIÀ**

Cada divendres a les 20 h.

Davant l'estació de Ferrocarril. Sant Boi.

CONVOCATÒRIA MENSUAL DE LA MASSA CRÍTICA

Vine a alliberar la ciutat dels cotxes i la contaminació.

Divendres 2. Plaça Universitat. Barcelona. 20 h.

CONCENTRACIÓ 'NO ALS VAIXELLS DE GUERRA I AL MILITARISME'

Diumenge 4. Plaça de la Font. Tarragona. 12 h.

SALVEM LA PLATJA LLARGA

Concentració d'Embarcacions: caiacs, creuers, patins catalans, optimist... Sortida de Platja Llarga a les 12 h. Arribada al Balcó Mediterrani sobre les 13 h. Exhibició a mar fins les 14 h. i retorn a Platja Llarga

MANIFESTACIÓ a les 18 h. Recorregut, Balcó Mediterrani, Centenari, Estanislau Figueres, Rambla Vella i Plaça de la Font-Ajuntament

CONCENTRACIONS PER LA LLIBERTAT DE NÚRIA PÒRTULAS

Els dimecres a les 19.30 h.

Davant les seus centrals d'IC-EUIA a Barcelona (c/Ciutat) i Girona (c/Barcelona)

8 DE MARÇ

Podeu consultar alguns dels actes programats:

-Comisió 8 de març Barcelona

<http://www.vuitdemars.org/>

-Actes d'Endavant

<http://www.endavant.org/groups/noticies/mar07/actes8m07>

8m07

-Lleida Assemblea Unitària

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

NO OBLIDEU...

5A CALÇOTADA POPULAR A SANT CELONI

Dissabte 3 Març. 13 h. Davant del Casal Quico Sabaté.

Actuacions musicals de José Merino, Rambla Amunt, Rambla Avall. Mira també: www.quicosabate.org

2A CALÇOTADA POPULAR A L'EIXAMPLE

Dissabte 3 Març. 18 h. Carrer Mallorca amb Marina.

Activitats infantils, taula rodona sobre feminisme i moviments socials, castellers, bastoners, calçotada, actuació musical i de teatre social. Mira també: www.joveseixample.cat

20A CALÇOTADA POPULAR DE SANTS

Diumenge 4 de març 2007. 12 h. Plaça de Sants

Amb actuacions de gegants, ball de bastons, trabucaires, castellers.

16:30 h. Concert de Xerramequ Tiquisimiquis. Mira també: www.barrisants.org

La indirecta

L'ENTREVISTA // ALBERT LÓPEZ BARGADOS, ANTROPÒLEG DE LA FRONTERA

“El Raval està perdent la seva capacitat de resistència”

↳ Sergi Picazo
/entrevista@setmanaridirecta.info/

És professor i antropòleg, especialitzat per casualitats de la vida en les relacions socials que es produeixen a les fronteres, als territoris que fan frontera. Té trenta-vuit anys i va néixer a Nou Barris, a Barcelona. Sempre que troba un espai fugit de la ciutat per fer treball de camp a un oasi del desert de Mauritània. “Però, després d’anar-hi durant tretze anys, probablement ara canviaré el meu destí per una illa del Cap Verd”, explica. Ha escrit, entre altres treballs, *Arenas coloniales*, a edicions Bellaterra.

Pau Coll / Ruido

Què pinta un home blanc com tu a l'Àfrica?

Sóc antropòleg, faig investigació. Sense enganyar ningú. No puc evitar ser el que sóc ni intentar passar pel que no sóc. La primera vegada que vaig ser a Mauritània em van regalar un vestit típicament saharià, però només me'l vaig posar una vegada. La sensació de ridícul va ser tan forta... No només per veure'm vestit així, sinó perquè la gent, al final, no deixava de veure, sota aquell vestit, un blanc vestit a la sahariana. S'ha de ser coherent amb el que ets.

“La ciutat de Barcelona creu que el Raval és un dipòsit on llençar les impureses de l'ordre social”

Àfrica és el continent més pobre, silenciats i marginats. Les fronteres artificials i colonials d'Àfrica són part del problema?

Totes les fronteres són artificials, totes són creades per l'home! No hi ha cap frontera natural perquè tot depèn de si un estat hi posa una barrera o no la hi posa. Tanmateix, hi ha fronteres especialment artificials quan es construeixen contra la voluntat de les persones que les pateixen. Això passa a l'Àfrica, però passa molt més a Europa. Cal posar fi a la temptació equivocada que les fronteres africanes són més artificials que les altres.

Les fronteres ens separen o ens uneixen?

Les fronteres són, abans de res, espais de contacte i d'hibridació. Ens imaginem les fronteres com barreres, impediments, obstacles... però, en realitat, la seva

naturalitat més essencial és convertir-se en espais de contacte.

I, també, en espais de conflicte?
Òbviament. El contacte pot convertir-se en conflicte. Però també en moltes altres coses: les fronteres són espais de contacte, de comerç, de creació cultural, de mestissatge... i al final poden produir una cultura o una ètnia noves.

Existeixen fronteres dintre dels països establerts?

Sí. Quan jo parlo de frontera, parlo d'una línia que, quan es travessa, provoca un canvi d'estatus o d'identitat en les persones. Aquest tipus d'espais poden ser invisibles, sense la necessitat d'una duana.

I dintre d'una ciutat? De Barcelona, per exemple.

També n'hi ha, i especialment a Barcelona. Un exemple: la ronda de Sant Antoni. L'ocupació del carrer de les prostitutes la trobem només a la vorera que dona al nucli antic, i no a la vorera que dona a l'Eixample. Això indica que les mateixes prostitutes estableixen perfectament la frontera que hi ha entre un barri com el nucli antic i un altre com l'Eixample. La contaminació arriba d'un costat, mentre que l'altre, simbòlicament està salvaguardat. El nucli antic és un barri impur, brut, pobre... i l'Eixample és un barri pur, net i de classe mitjana. Per tant, les prostitutes han de ser, espero que se m'entengui, al seu lloc, a la vorera contaminada.

El Raval, o Ciutat Vella, marca una frontera?

La ciutat de Barcelona creu que el Raval és un dipòsit on llençar les impureses de l'ordre social: els individus perillosos, les persones sense papers i les actituds que no encaixen amb els bons costums. Per la gent benestant, el Raval s'interpreta com una selva. És un

espai perillós, violent i convé no accedir-hi amb gaire freqüència. Al mateix temps, aquell element de risc és la seva principal atracció. La gent busca l'essència d'aquell barri canalla.

“La immigració no és un problema a Barcelona, sinó una problematització. Els polítics són els que creen més problemes”

No creus que ha estat sempre així? Des de les barricades de la Guerra Civil fins al barri Xino... El Raval sempre ha estat un lloc especial i canalla.

Sí. És un barri que ha tingut una vitalitat, un dinamisme i un sentit del civisme exagerat durant tot el segle XX. Va concentrar grans masses obreres, va ser una focus de l'anarquisme... i segueix sent un espai de lluita social i cultural. El barri ha aconseguit resistir tots els esforços de control i gentrificació practicats pel poder durant anys. Fins ara, ha sobreviscut. Com diu Manuel Delgado, ‘allò urbà ha resistit allò ciutadà’, és a dir, la gent ha resistit al model de ciutadà que han imposat les institucions polítiques. Però ara jo no sé si podrà seguir resistint o podrà la batalla. Un exemple, ara, és el que passa a l'entorn de la rambla del Raval i l'illa Robadors.

El barri canalla coexisteix alhora amb el barri fashion i modern. I coincideix amb l'ordenança civi-

ca i el control de les conductes a l'espai urbà. La imatge de barri canalla, transgressor i perillós pot ser només una ficció alimentada per la seva pròpia història i per l'Ajuntament de Barcelona. El Raval està perdent avui la seva capacitat de resistència.

El Raval pot ser avui la frontera nord del Marroc, el Pakistan o les Filipines?

Especialment és frontera per a qui no té papers. Una persona que no té el suport administratiu per estar legalment en un país, és algú que es troba encara en un espai de frontera. I al Raval, hi ha moltes d'aquestes persones. Els sense papers hi troben un espai d'internament provisional, viuen amagats, sobrevivint en la precarietat i la marginalitat... i això fa del Raval un espai de frontera.

Com es pot viure a la frontera, en un espai que no és ni aquí ni allà, ni propi ni aliè?

Fonamentalment, amb angoixa. Desconeixen el seu futur a curt termini i viuen amb incertesa perquè s'han d'acostumar a un model social nou. Tenen l'ansietat de no poder dur a terme les seves pràctiques culturals i religioses sense ser mal vist. I, alhora, tot i que pugui semblar contradictori, viuen aquest fet amb naturalitat i compartint la seva vida amb persones d'origen divers, i ho fan sense gaires problemes.

Sense problemes... Vols dir?

Una gran part dels problemes que genera la convivència entre diferents cultures i societats són problemes creats. Això té molt a veure amb la representació que l'Ajuntament fa d'aquests grups i les polítiques que desplega com a conseqüència d'aquell imaginari. La immigració no és un problema a Barcelona, sinó una problematització. Els polítics són els que creen més problemes. ■

Trajectòries

↳ Ricard Vilaregut
/opinio@setmanaridirecta.info/

És conegut que molts dels que han remenat les cireres del poder des de la transició fins ara, de joves, dominaven la tècnica dels còctels, per entendre'ns, no només dels que preniën al Bocaccio. D'oposició al sistema establert de llavors, a ser els constructors de l'actual. De reconèixer una transformació en clau progressista de la societat, a dedicar-se a gestionar el poder, tot desmobilitzant la societat civil –si convé– i afavorint directament les oligarquies de torn, per descomptat. Pujol no va inventar el famós *ara no toca*, ho van fer molt abans alguns dels socialistes que van aconseguir el poder. De la revolució del proletariat a la revolució gastronòmica. Del poder po-

Que no ens passi el mateix que a molts dels que abans eren gent compromesa i, ara, pel que sigui, ja no

pular al poder de la cuina del Bulli. I, encara que m'he quedat a gust, això no treu que senti una veueta que em diu que no em passi de llest, que no faci més sang, que vés a saber on em portarà la vida i les –sempre cruels– circumstàncies. Perquè, heu jugat mai a pensar on serem i què pensarem –políticament parlant– els que, posem per cas, escrivim o llegim la DIRECTA d'aquí deu, vint o trenta anys? De fet, penso que som molts els que tenim molt present això de les trajectòries i estem com acollonits que no ens passi el mateix que a molts –afortunadament no tots– dels que abans eren gent compromesa, amb uns ideals de justícia i equitat social, i ara, pel que sigui, ja no. No ho sé, deu ser per això que em reconforta que en Lluís Llach –en la seva temporada de comiat– els (i ens) recordi, sense acritud però amb contundència, una conclusió generacional demolidora: no era això companys, no era això.

PUBLICITAT

